

SERIA POGRANICZA

DIALOG PODSTAWĄ, WARUNKIEM CZY KONIECZNOŚCIĄ BYCIA WE WSPÓLNOCIE?

DIALOG PODSTAWĄ, WARUNKIEM
CZY KONIECZNOŚCIĄ BYCIA
WE WSPÓLNOCIE?

seria POGRANICZA 10

Redaktor serii:

ks. Zenon Myszk

DIALOG PODSTAWĄ, WARUNKIEM CZY KONIECZNOŚCIĄ BYCIA WE WSPÓLNOCIE?

pod redakcją
Piotra Walewskiego

Wydawnictwo
bernardinum

Wydawnictwo Naukowe
UKSW

Pelplin - Warszawa
2025

Recenzenci:

Ks. prof. Janusz Szulist

prof. Marek Melnyk

Projekt typograficzny i skład

Mariusz Kuźownik / studiofactory.pl

Projekt okładki

Mariusz Kuźownik

Wydawca:

Wydawnictwo „Bernardinum” Sp. z o.o.

ul. Biskupa Dominika 11, 83-130 Pelplin

tel. 58 536 17 57

bernardinum@bernardinum.com.pl

www.bernardinum.com.pl

Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

ul. Dewajtis 5, 01-815 Warszawa; tel. 22 561 89 23

wydawnictwo@uksw.edu.pl

www.wydawnictwo.uksw.edu.pl

Druk i oprawa:

Drukarnia Wydawnictwa „Bernardinum” Sp. z o.o., Pelplin

Copyright © Uniwersyteckie Centrum Badań Wolności Religijnej

All rights reserved

ISBN Wydawnictwo Bernardinum: 978-83-8333-431-8

e-ISBN Wydawnictwo Bernardinum: 978-83-8333-434-9

ISBN Wydawnictwo Naukowe UKSW: 978-83-8281-703-4

e-ISBN Wydawnictwo Naukowe UKSW: 978-83-8281-704-1

Ministerstwo
Edukacji i Nauki

**„Zadanie finansowane ze środków Ministerstwa Nauki
i Szkolnictwa Wyższego na podstawie umowy nr MEiN/2021/DPI/333
z dnia 14.01.2022”.**

„Realizacja badań naukowych dotyczących kompleksowej i interdyscyplinarnej analizy wolności religijnej oraz zagadnień związanych ze współpracą na rzecz interreligijności i interkulturowości w wymiarze teoretycznym, empirycznym i praktycznym prowadzonych w ramach Uniwersyteckiego Centrum Badań Wolności Religijnej Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie”.

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów / 7

Słowo wstępne / 11

Zamiast przedmowy. Artykuł wprowadzający do monografii
ks. prof. dr hab. Henryk Skorowski
*Dialog podstawą budowania społeczności
w bogactwie jej różnorodności* / 13

dr hab. Krzysztof Wielecki, prof. UKSW
Dialogiczna natura człowieka i społeczeństwa / 23

ks. prof. dr hab. Jerzy Gocko, KUL
*Chrześcijańska wizja dialogu.
Teologiczno-antropologiczne podstawy i aktualność przesłania* / 41

dr hab. Leszek Korporowicz, prof. UKSW
*Od interakcji do komunikacji.
W kierunku dialogu jako wartości autotelicznej* / 59

ks. dr hab. Janusz Mierzwa, prof. UP
Zaufanie jako fundament dialogu wspólnoty losu i celu / 71

ks. prof. dr Zbigniew Formella, UPS Roma
*Paradygmat wychowania do dialogu:
pomiedzy determinizmem a osobowoscia* / 75

dr hab. Sylwia Jaskuła, prof. UJ
*Dialog w kryzysie.
Od potrzeby komunikacji do warunku współlistnienia* / 91

dr hab. Waldemar Urbanik, prof. ANSTWP
*Dialog międzypokoleniowy i proces replikacji
pokoleniowej wartości w świetle badań „Młodość 4.0”.*
*Kolejny szkic do portretu
współczesnej młodości polskiej / 111*

ks. prof. dr hab. Jan Kazimierz Przybyłowski, UKSW
*„Nie należy wpatrywać się w palec,
który wskazuje na księżyc”.*
*Rola serca w dialogu interpersonalnym
w perspektywie teologii stosowanej / 127*

ks. dr Artur Aleksiejuk, ChAT
*Dialogiczny logos ekumenizmu
jako dążenia do budowania wspólnoty wartości
w społeczeństwie pluralistycznym i wielokulturowym /153*

ks. dr Tomasz Bierzyński,
*Wartościowania botów konwersacyjnych
wobec dialogu międzypokoleniowego w rodzinie / 165*

ks. dr hab. Mariusz Chamarczuk, prof. UKSW
Dialog kultur w perspektywie teorii integracji kulturowej / 187

WYKAZ SKRÓTÓW

Sigla biblijne przekładów Biblii oraz sposób cytowania i inne skróty podajemy wg P. Walewski, *Technologia studiowania dla socjologów. Przypisy i skróty* (SSPP 1/1), Rumia 2017.

- AAS „Acta Apostolicae Sedis”
- AAAPSS „ANNALS of the American Academy of Political and Social Science”
- BT *Biblia Tysiąclecia*, Poznań 2002
- BWF Biblioteka Współczesnych Filozofów
- CA Jan Paweł II, *Encyklika „Centesimus annus”*, https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/pl/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_01051991_centesimus-annus.html
- DN Franciszek, *Encyklika „Dilexit nos. O miłości ludzkiej i Bożej Serca Jezusa Chrystusa”*, https://www.vatican.va/content/francesco/pl/encyclicals/documents/20241024-enciclica-dilexit-nos.html?utm_source=chatgpt.com
- DWR Sobór Watykański II, *Deklaracja o wolności religijnej „Dignitatis humanae”*, <https://sip.lex.pl/akty-prawne/akty-korporacyjne/deklaracja-o-wolnosci-religijnej-286768070>
- DV Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym „Dei Verbum”*, <https://sip.lex.pl/akty-prawne/akty-korporacyjne/konstytucja-dogmatyczna-o-objawieniu-bozym-286768066>
- EK *Encyklopedia katolicka*, t. 1, red. F. Gryglewicz, Lublin 1973
- KDK Sobór Watykański II, *Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym „Gaudium et spes”*, Watykan 1965

- KK Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Kościele „Lumen gentium”*, Watykan 1964
- KKK *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Poznań 1994
- ES Paweł VI, *Encyklika „Ecclesiam suam”* (6 sierpnia 1964), w: Jan XXIII – Paweł VI – Jan Paweł II, *Encykliki*, Warszawa 1981
- RH Jan Paweł II, *Encyklika „Redemptor hominis”*, Watykan 1979, https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/pl/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_04031979_redemptor-hominis.html
- SRS Jan Paweł II, *Sollicitudo rei socialis*, Watykan 1987, https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/pl/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_30121987_sollicitudo-rei-socialis.html
- SSPP Series Sociologica et Philosophica Pomeraniae
- VS Jan Paweł II, *Encyklika „Veritatis splendor”*, Watykan 1993, https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/pl/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_06081993_veritatis-splendor.html

INNE

- cyt. cytat, cytowanie
- etc. et caetera
- gr. grecki
- i in. i inni
- itp. i tym podobne
- kard. kardynał
- łac. łacina, język łaciński
- m.in. między innymi

n.	nota w <i>Encyklice</i> lub innych dokumentach Kościoła
np.	na przykład
por.	porównaj
proc.	procent
r.	rok
rozdz.	rozdział
św.	święty/a
t.	tom
tj.	to jest
tł.	tłumaczył, tłumaczenie
tzw.	tak zwany
zob.	zobacz

Słowo wstępne

W tym roku obchodzimy skromny jubileusz dziesiątej edycji naszej serii *Pogranicza*, której pomysłodawcami byli przed laty senator Kazimierz Kleina oraz ks. Zenon Myszk. Ksiądz proboszcz Zenon Myszk z wielkim zaangażowaniem troszczy się nie tylko o spotkania na Camino, które co roku organizuje, lecz także o druk każdej książki powstającej z refleksji pokonferencyjnych.

Zawarte w tym tomie artykuły nie stanowią prostego przełożenia wydarzeń i dyskusji odbywających się podczas Camino. To właśnie tam rodzi się myśl, następuje interakcja z uczestnikami i ożywiona nieraz dyskusja, z której dopiero w zaciszu bibliotek i warsztatu naukowego powstają teksty naukowe. Nie wszyscy autorzy mieli swoje wystąpienia podczas Camino – zapraszamy zatem do współpracy również badaczy, którzy z różnych względów nie mogą uczestniczyć w wydarzeniu stacjonarnie.

W tym roku, obok „stałego zespołu naukowców i Przyjaciół Camino”, zaprosiliśmy do współpracy nową osobę - ks. dr. Tomasza Bierzyńskiego, autora interesującego artykułu poświęconego badaniom nad tzw. botami konwersacyjnymi.

Polecamy się Państwa pamięci i zapraszamy do lektury monografii, która nie tyle udziela gotowych odpowiedzi, ile – stawiając pytania – wskazuje ścieżkę dochodzenia do prawdy w różnorodności.

Pamiętajmy, że dialog zaczyna się od spotkania i szacunku wobec każdego człowieka, który chce podzielić się z nami „swoją opowieścią”, a więc częścią „swojej prawdy”. Nade wszystko zaś pamiętajmy, że nasze racje i przekonania są jedynie drogą do poszukiwania Tego, który nie tylko zna prawdę, lecz sam jest Prawdą.

Zenon Myszk
Piotr Walewski

Artykuł wprowadzający do monografii

HENRYK SKOROWSKI SDB

UNIwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego,
Muzeum Niepodległości

Dialog podstawą budowania społeczności w bogactwie jej różnorodności

Bez wątpienia żyjemy dziś w świecie: wieloetnicznym, wielokulturowym, wielowyznaniowym. Żyjemy w świecie wielorako zróżnicowanym. Budowanie jedności społeczności i harmonijne funkcjonowanie tak zróżnicowanych społeczności, i to zarówno lokalnych, państwowych jak i międzynarodowych, a także wyznaniowych i religijnych, wymaga wielu wysiłków zarówno ze strony zarządzających poszczególnymi społecznościami, jak i bytów stanowiących ich tożsamość. Jednym z istotnych elementów jedności i harmonii współbycia i współżycia wielorakich bytów społeczno-kulturowo-wyznaniowych jest bez wątpienia dialog. Dialog jest dziś podstawą jedności z zachowaniem wielokulturowości, wieloetniczności czy wieloreligijności. W zakresie zaś dialogu fundamentalnym elementem są wartości, na których winien się on opierać. I o dialogu jako podstawie jedności społecznej w kontekście wartości chrześcijańskich chcemy dziś rozmawiać.

Mój Kościół podał po raz pierwszy zasady prowadzenia dialogu w Instrukcji *De motione oecumenica* z 20 XII 1949 r. Szczególne jednak uwrażliwienie Kościoła na potrzebę dialogu ujawniło się za pontyfikatu Jana XXIII (*Mater et Magistra*, *Pacem in terris*) i Pawła VI (*Ecclesiam suam*) oraz Soboru Watykańskiego II (*Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym*, *Dekret o ekumenizmie*,

Deklaracja o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich). W tych dokumentach Kościół niejako zgłosił poważną propozycję swojego dialogu ze światem i wszystkimi jego społecznościami i wspólnotami wyznaniowymi. Od tego też czasu dialog stał się nie tylko elementem nauczania społecznego Kościoła, ale także metodą jego praktycznego działania i postępowania w ramach współczesnej mu rzeczywistości.

Wokół pojęcia dialogu w ujęciu chrześcijańskim

Czym jest dialog w najgłębszej swej istocie w ujęciu chrześcijańskim? W najbardziej ogólnym ujęciu oznacza on rozmowę, której celem jest wymiana myśli i poglądów. W tym sensie dialog jest synonimem rozmowy w odróżnieniu od monologu czyli dłuższej wypowiedzi jednej osoby. Dialog to zatem sposób komunikacji międzyludzkiej, w której podmioty bądź to pojedyncze, bądź zbiorowe dążą w szczególności przez słowo do wzajemnego zrozumienia, zbliżenia się i współdziałania¹. Tak rozumiany dialog kryje w sobie kilka istotnych i fundamentalnych elementów.

Pierwszym nieodzownym elementem dialogu jest nawiązanie wzajemnego kontaktu przez poszczególne – pojedyncze lub wspólnotowe – podmioty, ich wzajemne zbliżenie i spotkanie. Trudno tu o jednolite precyzyjne określenie. Chodzi po prostu o ten element, który w swej najgłębszej istocie powoduje zniwelowanie izolacji podmiotów, tzn. ich pozostawanie w oddaleniu od siebie. Podmioty – człowiek jako jednostka lub wspólnota osób – bowiem osoby, które pozostają w świecie tylko i wyłącznie własnych przekonań, zamknięte w ścianach swojej prawdy, niedostępne w sferze własnych decyzji, izolują się w świecie własnego egoizmu zrywając jakikolwiek między sobą kontakt. W dialogu zatem musi być wzajemny kontakt. Rzetelny bowiem dialog wyrasta z pewnego założenia, które musi być przyjęte – wyraźnie lub milcząco – przez obydwie podmioty dialogu, że nie są one w stanie poznać prawdy o sobie, jak i prawdy, ku której dążą, jeśli pozostają

¹ Por. Jan Paweł II, *Ewangelizacja jest dialogiem z człowiekiem. Spotkanie z młodzieżą w Parc – des – Princes* I.VI.1980, w: Jan Paweł II, *Nauczanie społeczne*, t. 3, Warszawa 1984, 439.

w świecie swoich przekonań, tzn. w świecie wzajemnej od siebie izolacji. Poznać bowiem prawdę można tylko i wyłącznie w bezpośrednim kontakcie. Spotkanie i nawiązanie kontaktu uznać zatem należy niejako za warunek wstępny ale jednocześnie nieodzowny każdego dialogu².

Drugim fundamentalnym elementem każdego dialogu jest dochodzenie do prawdy. W tym miejscu należy dokonać istotnego dopowiedzenia, iż chodzi o wspólne poszukiwanie i dojście do prawdy. W istocie bowiem w dialogu zawsze chodzi o prawdę, czyli dążenie do uzyskania obrazu zgodnego z rzeczywistością, czyli prawdą³. Ten element w każdym dialogu jest najtrudniejszy. Wynika to z oczywistego faktu, iż żaden z podmiotów nie jest do końca posiadaczem prawdy, a jedynie zbliża się do niej każdy ze swojej pozycji. Chodzi o to, aby owo dochodzenie do prawdy z różnych stron dokonywało się nie w izolacji i separacji, ale wspólnym wysiłkiem⁴. Dopóki bowiem podmioty dialogu próbują dociec prawdy ze swoich wyizolowanych pozycji, w tym jeszcze z przekonaniem, iż ową prawdę już posiadają, ulegają częściowemu złudzeniu. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pełna prawda jest zawsze owocem wspólnych doświadczeń, przemyśleń i przemiany punktów widzenia obu podmiotów. To rzeczywiste, a jednocześnie wspólne poszukiwanie prawdy jest jednak wielorako warunkowane. Dwa uwarunkowania wydają się być nieodzowne.

Pierwszym z nich jest wolność partnerów dialogu. Jest to uwarunkowanie fundamentalne. Nie ma bowiem wspólnego poszukiwania i dochodzenia do prawdy w relacji zależności jednego partnera dialogu od drugiego. Chodzi o ten rodzaj zależności, który ma charakter dominacji. Oznacza to, iż wolność w tym sensie warunkuje dochodzenie do prawdy, że żaden z partnerów nie zmusza drugiego do bezwzględnego podporządkowania się swoim poglądom i przekonaniom, a wręcz przeciwnie, pozostawia mu niezależność jego decyzji. Nie może zatem we wspólnotowym poszukiwaniu prawdy, a to jest istotą dialogu, jeden podmiot dać odczuć drugiemu, że góruje nad nim w zakresie posiadania prawdy.

2 *Dialog na rzecz pokoju wyzwaniem dla naszych czasów. Orędzie na XVI Światowy Dzień Pokoju 1 I 1983*, w: Paweł VI – Jan Paweł II, *Orędzia papieskie na Światowy Dzień Pokoju*, Rzym – Lublin 1987, n. 6.

3 Por. *tamże*, n. 6.

4 Por. *tamże*, n. 6.

Wolność, jako nieodzowny warunek poszukiwania i dochodzenia do prawdy, umożliwia niejako „wczuwanie się” w punkt widzenia drugiego uczestnika dialogu. Jan Paweł II stwierdza: „Dialog musi zmierzać do tego, by uznane były specyficzne właściwości i odrębności poszczególnych ludzi i grup z zachowaną przestrzenią wolności”⁵. Nie chodzi tu jedynie o uprzejmość, lecz o uznanie, że drugi uczestnik dialogu, ze swego punktu widzenia, zawsze posiada choćby częściowy udział w prawdzie. W ten sposób obydwie strony wznoszą się jakby ponad siebie, dążąc do wspólnoty w jednym i tym samym spojrzeniu na rzeczywistość, której dialog dotyczy. Partnerzy, podejmując dialog, wyrażają gotowość uczynienia „prawdy drugiego” częścią własnej prawdy⁶.

Drugim warunkiem wspólnego poszukiwania i dochodzenia do prawdy jest autentyczność partnerów dialogu. Autentyczność oznacza tu w gruncie rzeczy uczciwe i poważne traktowanie partnera. Żaden z uczestników dialogu po prostu nie może „grać” swojej roli wobec drugiego, gdyż takie zachowanie zrywa samą istotę dialogu, którą, jak wspomniano, jest wspólne poszukiwanie prawdy⁷.

Istnieją także inne uwarunkowania dochodzenia do prawdy. Przykładowo wymienić można chociażby sprawiedliwość, uczciwość, międzyludzką solidarność itp.⁸ Wolność i autentyczność są jednak uwarunkowaniami podstawowymi. Do nich też można sprowadzić wszystkie pozostałe.

Trzecim elementem autentycznego dialogu, który bezpośrednio wiąże się z poprzednim i niejako z niego wyrasta jest gotowość kompromisu, określana niejednokrotnie jako gotowość do autokorekty swoich poglądów i przekonań⁹. W tym miejscu należy dokonać istotnego dopowiedzenia. Dialog sam w sobie, a więc w najgłębszej swej istocie, nie może być utożsamiany z kompromisem, a tym samym w jakimś sensie z relatywizmem. Kompromis jest jedynie jednym z elementem dialogu. Ten element także należy uznać za zasadniczy i fundamentalny

5 Tamże, n. 10.

6 Tamże, n. 10.

7 Por. tamże, n. 6.

8 Por. Jan Paweł II, *Pokój jest wartością, która nie zna podziałów na Północ – Południe, Wschód i Zachód: jest tylko jeden pokój. Orędzie na XIX Światowy Dzień Pokoju 1 I 1986*, tekst polski, Watykan 1986, n. 4. 5.

9 Por. Jan Paweł II, *Dialog na rzecz pokoju...*, n. 6.

dla każdego dialogu. To właśnie uczciwe i autentyczne oraz wspólne poszukiwanie i dochodzenie do prawdy wymaga niejednokrotnie kompromisu. Kompromis staje się w ten sposób zasadą wspólnego dochodzenia do prawdy. W najgłębszej swej istocie jest on po prostu właściwym zachowaniem partnera dialogu, który w pewnym momencie dyskusji godzi się zrezygnować z niektórych wymagań swojej decyzji, by uwzględnić pewne wymagania decyzji innych partnerów dialogu¹⁰.

W kontekście kompromisu, jako zasadniczego elementu dialogu, należy jednak dokonać kilku istotnych dopowiedzeń. Wynika to z pytania, które w tym miejscu musi być postawione, a mianowicie: czy można mówić o kompromisie w zakresie prawdy. Prawda, a mówiąc bardziej precyzyjnie, jej poszukiwanie i dochodzenie do niej, jest samą istotą, czyli rdzeniem dialogu. Kompromis zaś w najgłębszej swej istocie jest przecież rezygnacją, przynajmniej częściową, z własnych poglądów i przekonań. Czy jest zatem etycznie usprawiedliwiona rezygnacja ze swoich przekonań w zakresie prawdy?

W tym miejscu trzeba podkreślić w sposób jednoznaczny, iż kompromis w dialogu jest nie tylko usprawiedliwiony, ale konieczny. Ów kompromis jest bowiem konsekwencją wspólnego poszukiwania prawdy. To właśnie wspólne poszukiwanie prawdy i dochodzenie do niej oznacza, iż w momencie rozpoczęcia dialogu żaden z uczestniczących w nim partnerów nie jest jej posiadaczem do końca. Ta zaś sytuacja wymaga tego, co określa się pojęciem kompromisu. Kompromis jako element dialogu świadczy nie tylko o zwracaniu uwagi na innych partnerów, ale przede wszystkim o szacunku dla nich. Chociaż jeden z partnerów podejmując decyzje ma świadomość, iż kierował się poważnymi racjami, to jednak nie może być całkowicie pewny słuszności swoich przekonań i poglądów na określoną kwestię stanowiącą przedmiot dialogu. Odparcie bowiem argumentów partnera nie oznacza ich obalenia. A to ma swoje konsekwencje – musi uwzględniać, iż partner także może mieć częśćkę prawdy. W tym sensie w dialogu pozostaje jakaś resztką do końca nie odczytana, która z samej uczciwości domagać się może kompromisu. Inaczej mówiąc partnerzy dialogu muszą się zgodzić na częściowe przyznanie racji innym partnerom. Kompromis jest zatem koniecznym elementem dialogu. Można powiedzieć w ten

10. Por. *tamże*, n. 10.

sposób, że gdyby określony jednostkowy lub wspólnotowy podmiot dialogu sam dochodził do prawdy niekoniecznie musi się liczyć z opiniami i przekonaniem innych. W dialogu jednak, którego istotą jest wspólnotowość poszukiwania i dochodzenia do prawdy, kompromis jest elementem konstytuującym samo pojęcie dialogu.

Wydaje się zatem sprawą oczywistą, że kompromis jednak w dialogu musi mieć swoje granice. I tu po raz pierwszy dotykamy ograniczeń w dialogu. Tak kompromis w dialogu musi mieć granice. Trudno je ustalić a priori w formie ścisłych zasad. Jest jednak sprawą oczywistą, iż granicą każdego kompromisu winny być podstawowe wartości. To one wyznaczają granice kompromisu. W dialogu można ustępować do pewnego punktu, dopóki partnerzy dialogu znajdują się w ambiwalentnej strefie, w której rozważa się „za” i „przeciw” w zakresie poruszanej kwestii. W tym momencie bowiem partnerzy ci są ciągle w sferze wspólnotowego poszukiwania prawdy. Przychodzi jednak taki moment, który dla określonego podmiotu jest prawdą oczywistą nie podlegającą żadnym ustępstwom. I to jest właśnie granica dialogu. Zawsze rzeczywistą granicą każdego kompromisu jest przekonanie dotyczące prawdy. W tym momencie rezygnacja z prawdy byłaby zaprzeczeniem samej istoty dialogu. Gdyby nie uwzględnić tej granicy całe zagadnienie poszukiwania prawdy sprowadzałoby się jedynie do poziomu kupieckiego. Prawda stałaby się w tym momencie jedynie elementem przetargowym i handlowym¹¹.

Kolejnym istotnym elementem dialogu, będącym prostą konsekwencją poprzednich, jest porozumienie, czyli tzw. *consensus*. Jest to niejako finalny element dialogu¹². Nie zawsze owo porozumienie jest pełne, szczególnie wtedy, gdy partnerami dialogu są podmioty diametralnie różne w sferze swoich przekonań i poglądów na interesującą ich kwestię. Biorąc jednak pod uwagę, iż istotą każdego dialogu jest wspólne dochodzenie do prawdy w kontekście wolności i autentyczności, biorąc także pod uwagę, iż towarzyszy temu dobrze pojęty kompromis, należy zasadnie wnioskować, iż elementem zamykającym cały proces dialogu jest przynajmniej częściowe porozumienie. Porozumienie to jest, jak gdyby elementem twórczym dialogu. Każdy

11 Por. Jan Paweł II, *Ewangelizacja jest dialogiem...*, 440-441.

12 Por. tenże, *Pokój jest wartością...*, n. 5.

rzeczywisty dialog podejmuje się bowiem z myślą o stworzeniu czegoś nowego (dojście i odnalezienie prawdy). Twórczość ta wyraża się w tym, iż owo porozumienie w zakresie odnalezionej prawdy stanowi podstawę wspólnego działania. Działanie jest tu rozumiane bardzo szeroko. Oznacza to, iż działanie to może także mieć charakter odejścia od zaplanowanych wcześniej działań. W tym sensie w prawdziwym dialogu powstaje coś nowego, czego dotychczas nie było¹³.

Wymienione elementy dialogu stanowią, że jest on rzeczywistym sposobem komunikacji międzyludzkiej, w której podmioty dążą do wzajemnego zrozumienia, zbliżenia i współdziałania. Zakłada on uznanie godności i wolności każdego człowieka oraz jego prawa do wyrażania własnych poglądów.

Wartości chrześcijańskie podstawą dialogu

Pojęcie tak rozumianego dialogu odnosimy dziś do wielu sfer życia społecznego w tym także religijnego i wyznaniowego. W tej sferze dialog oznacza wyraz wzajemnego otwarcia się ludzi i wspólnot ludzkich wielorako zróżnicowanych celem wspólnego poszukiwania i dochodzenia do prawdy w dziedzinie szeroko rozumianej wyznaniowości. W jego ramach powinno się podejmować najbardziej palące problemy współczesnej rzeczywistości religijnej. W tym sensie dialog stanowi w ramach życia religijnego właściwą drogę rozwiązywania wielorakich problemów wyznaniowych. Jest też wyrazem dojrzałości religijnej¹⁴. W sferze wyznaniowej oznacza on zatem dążenie do wzajemnego poznania, zrozumienia, dochodzenia do prawdy oraz współpracy pomiędzy poszczególnymi Kościołami, a w dalszej perspektywie do przywrócenia między wszystkimi chrześcijanami jedności doktrynalnej, sakramentalnej i organizacyjnej¹⁵. Przedmiot, podstawy i płaszczyzny tego dialogu wyznaczają poszczególne wspólnoty i Kościoły, tym niemniej obejmuje on dziś wiele spraw chrześcijaństwa w tym przede wszystkim duchowe, wewnętrzne i liturgiczne, jak również

¹³ Por. *tamże*, n. 5.

¹⁴ Por. *tamże*, n. 5. 6. 10.

¹⁵ Por. Jan Paweł II, *Ewangelizacja jest dialogiem...*, 438-446.

wzajemne współżycie poszczególnych wspólnot. Zasadniczą podstawą tego dialogu są wartości, które wniosło chrześcijaństwo.

Jeśli przyjąć, że pierwszym nieodzownym elementem dialogu w ujęciu chrześcijańskim jest nawiązanie wzajemnego kontaktu przez poszczególne podmioty i ich wzajemne zbliżenie, to podstawowym elementem dialogu pamięci musi być autentyczne spotkanie w owych dyskutowanych sprawach i przekonaniach religijnych. Trudno tu o jednolite precyzyjne określenie. Chodzi po prostu o ten element, który w swej najgłębszej istocie powoduje zniwelowanie izolacji podmiotów, tzn. ich pozostawanie w oddaleniu od siebie w zakresie interpretacji poszczególnych faktów z zakresu dziejów. Podmioty bowiem, które pozostają w świecie tylko i wyłącznie własnych przekonań, zamknięte w ścianach swojej prawdy, niedostępne w sferze własnych decyzji, izolują się w świecie własnego egoizmu zrywając jakikolwiek między sobą kontakt. W dialogu zatem musi być wzajemny kontakt. Rzetelny bowiem dialog wyrasta z pewnego założenia, które musi być przyjęte – wyraźnie lub milcząco – przez obydwie podmioty dialogu, że nie są one w stanie poznać prawdy o sobie, jak i prawdy o faktach, ku której dążą, jeśli pozostają w świecie swoich przekonań, tzn. w świecie wzajemnej od siebie izolacji. Poznać bowiem prawdę można tylko i wyłącznie w bezpośrednim kontakcie. Spotkanie i nawiązanie kontaktu uznać zatem należy niejako za warunek wstępny ale jednocześnie nieodzowny każdego dialogu¹⁶. W tym miejscu dotykamy pierwszej fundamentalnej wartości, którą chrześcijaństwo wprowadziło w prawdziwy dialog. Jest nim wartość samego człowieka. Istotę dialogu wyznacza sama koncepcja człowieka jako fundamentalnej wartości. To człowiek jako osoba jest pierwszą i podstawową wartością każdego dialogu. Trzeba zatem zawsze mieć w świadomości chrześcijańską wizję człowieka z jej niepowtarzalną godnością pochodzącą od Boga.

Jeśli drugim fundamentalnym elementem każdego dialogu w ujęciu chrześcijańskim jest dochodzenie do prawdy, to musi to być wspólne poszukiwanie i dojście do prawdy. W tym miejscu dotykamy kolejnej wartości jaką jest prawda. U podstaw każdego dialogu tkwi zatem prawda jako wartość. Mówiąc zatem o dialogu w ujęciu chrześcijańskim należy zawsze mieć na uwadze chrześcijańską koncepcję

16 Jan Paweł II, *Dialog na rzecz pokoju...*, n. 6.

prawdy. W istocie bowiem w dialogu zawsze chodzi o prawdę, czyli dążenie do uzyskania obrazu zgodnego z rzeczywistością¹⁷. Ten element w każdym dialogu jest najtrudniejszy.

Podsumowanie

Tak rozumiany dialog wyznacza także postawę dialogu. Będzie to stały sposób zachowania się, którego istotą jest gotowość do spotykania się z innymi podmiotami, wspólnego poszukiwania prawdy, kompromisu i wynikającego z niego działania, czyli do zrozumienia, zbliżania się i współdziałania z każdym innym podmiotem jednostkowym i wspólnotowym¹⁸.

Tak rozumiany dialog, wyrastający na bazie takich wartości, jest podstawą budowania jedności społeczności z uwzględnieniem jej różnorodności.

¹⁷ Por. *tamże*, n. 6.

¹⁸ Por. Jan Paweł II, *Dialog na rzecz pokoju...*, n. 6. 10.

KRZYSZTOF WIELECKI
PONTIFICAL ACADEMY OF SOCIAL SCIENCES – VATICAN
UNIwersytet Stefana Kardynała Wyszyńskiego
MIĘDZYWYDZIAŁOWA KATEDRA REALIZMU KRYTYCZNEGO
ANS TWP w SZCZECINIE

Dialogiczna natura człowieka i społeczeństwa

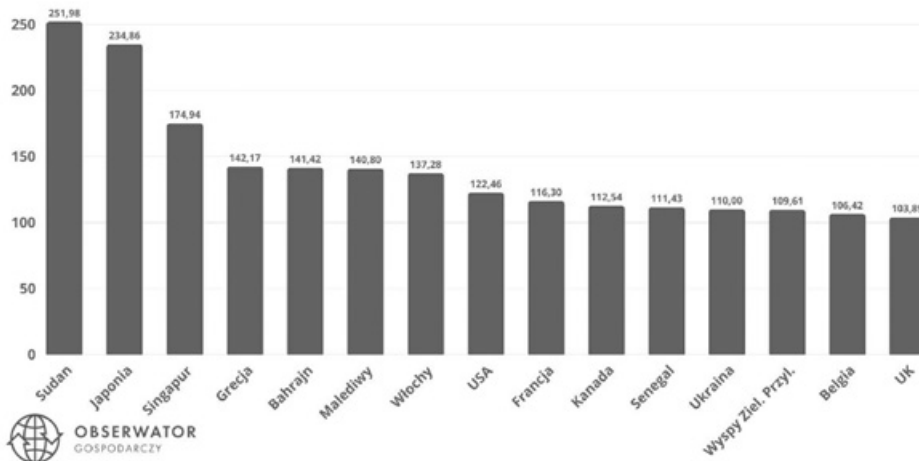
**Ekonomiczny wymiar *dialogiczności społecznej*
w czasach kryzysu cywilizacyjnego
(na przykładzie nierówności majątkowych)**

Żyjemy w świecie poważnego kryzysu cywilizacyjnego, którego jednym z ważnych wymiarów jest kryzys ekonomiczny. Nie miejsce tu, aby głębiej wchodzić w problematykę tego rodzaju. Chcę jednak pokazać, że istotą tego kryzysu jest brak podmiotowości w skali indywidualnej i zbiorowej. Nie będę tu także szerzej rozwodził się, co to jest owa podmiotowość, ani prezentował stanowisk, jakie w tej mierze zajmują uczeni¹. Pragnę się bowiem skupić na jednym tylko wymiarze wspomnianego kryzysu ekonomicznego – rozwarstwieniach majątkowych. Możemy bowiem przyjrzeć się tu globalnym i makrospołecznym skutkom braku podmiotowości indywidualnej i zbiorowej, czyli m.in. kształtowania życia społecznego, a w tym konkretnym wypadku gospodarczego z pogwałceniem dialogicznej natury człowieka i jego wspólnot.

¹ Uczyniłem to w wielu pracach, np. K. Wielecki, *Podmiotowość w dobie kryzysu postindustrialnego*, Warszawa 2003.

O rozmiarach współczesnego kryzysu ekonomicznego może świadczyć wielkość zadłużenia gospodarki globalnej i poszczególnych gospodarek. Jak nas informuje *Obserwator Gospodarczy*², w 2024 roku zadłużenie światowe było najwyższe w historii i wynosiło 318 bilionów dolarów. To oznacza, że globalne zadłużenie w stosunku do Produktu Globalnego Brutto (PGB jest większe niż trzykrotnie (328 %). Tak wielki „nawis” pieniądza bez pokrycia dociska gospodarkę światową. W ciągu ubiegłego roku kwota ta podniosła się o 7 bilionów dolarów. To są głównie pieniądze, jakie rządy poszczególnych państw są winne przede wszystkim bankom i funduszom inwestycyjnym, czyli – z grubsza rzecz biorąc – wielkim korporacjom finansowym. Wykres nr 1. przedstawia procentowy stosunek zadłużenia wybranych państw do PKB danej gospodarki w 2025 r.

Wykres nr 1. Zadłużenie wybranych gospodarek w stosunku do ich PKB³.

Gdy chodzi o zadłużenie Polski, to wyniosło ono po drugim kwartale 2025 r. niemal dwa biliony złotych (1 bilion 767,6 miliarda), czyli

2 https://obserwatorgospodarczy.pl/2025/08/25/najbardziej-zadluzone-panstwa-swiata-w-2025-roku-liderem-nie-jest-japonia-ani-usa/#goog_rewarded (dostęp: 25.08.2025).

3 *Tamże*, za Międzynarodowym Funduszem Walutowym.

ok. 56 miliardów więcej, w stosunku do pierwszego kwartału. Mówimy tu o oficjalnym długu publicznym, nieoficjalny miałby wynosić jakoby 4,96 biliona zł., co oznacza 276 % PKB.

Daniel Altman stwierdził:

Świat wkroczył na nieznane terytorium pod względem zadłużenia obciążającego główne gospodarki. Siedem największych gospodarek ma długi przekraczające ich roczne PKB, co nigdy nie miało miejsca w połączeniu z tak wysokimi stopami procentowymi. Ich waluty są gotowe na serię dewaluacji, przypominających kryzysy finansowe w Azji i Rosji z końca lat 90., ale na znacznie większą skalę. Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) szacuje, że Kanada, Francja, Włochy, Japonia, Hiszpania, Wielka Brytania i Stany Zjednoczone mają dług równy ponad 100% swojego PKB. Większość krajów z grupy „D-7” zaciągnęła ogromne pożyczki podczas globalnego kryzysu finansowego, a następnie ponownie podczas pandemii COVID-19. Japonia tonie w długach od ćwierćwiecza. Jednak jeśli chodzi o zależność krajów D-7 od globalnych rynków kredytowych, sytuacja jest obecnie najgorsza⁴.

Podobny tok interpretacyjny przyjął też Martin Eiermann, kiedy wyjaśniał:

Z danych OECD wynika, że wydatki socjalne w 34 krajach członkowskich tej organizacji rosły systematycznie w latach 1980–2007, ale niemal w całości zostały zrównoważone przez wzrost PKB. Więcej środków przeznaczano na cele socjalne, ponieważ więcej pieniędzy krążyło w gospodarce, a dochody państw wzrastały. W 1980 roku średni poziom wydatków socjalnych w krajach OECD wynosił 16% PKB. W 2007 roku – tuż przed wybuchem globalnego kryzysu finansowego – wzrósł do 19%, co stanowiło wzrost możliwy do udźwignięcia⁵.

Warto dodać jednak, iż dług nie zawsze jest czymś niekorzystnym dla gospodarki. Pod warunkiem jednak, że zadłużenie finansuje

4 D. Altman, <https://www.almendron.com/tribuna/the-mother-of-all-currency-crises-is-on-the-horizon/> (dostęp: 25.08.2025).

5 M. Eiermann, *The Myth of the Exploding Welfare State*, HuffPost 2 April 2024.

dobrze rokujące wielkie inwestycje. W Polsce, obecnie, raczej obserwujemy wycofywanie się z nich. Co jest niepokojące, gdyż odbiera możliwości spłacenia tego długu. Ale nie to jest tematem tego tekstu.

Dla nas tutaj, głównym problemem jest w tej chwili, na ile *ludzie* są gospodarki świata pozostającego w kryzysie cywilizacyjnym? Ludzkie, czyli *dialogiczne*. Przez co mam na myśli ich podmiotowość wyrażającą się wrażliwością społeczną i orientacją na sprawiedliwość społeczną, która przejawia się m.in. małymi rozwarstwieniami majątkowymi i niskimi skutkami ubóstwa oraz pochodnymi od tego zjawiskami, jak bezrobocie, bezdomność, niedostępność kształcenia się i leczenia z powodów finansowych. Szczegółowe analizy tych zjawisk pozostają poza możliwościami, jakie mam w tym tekście. Pozostanmy przy ogólniejszym wniosku, jaki z takich analiz wypływa.

Altman dokonał typologizacji gospodarek światowych pod tym względem. Wyróżnił gospodarki liberalnych państw opiekuńczych, konserwatywnych (korporacjonistycznych) państw opiekuńczych i socjaldemokratycznych państw opiekuńczych⁶. Nie jest to może typologia najbardziej szczęśliwa. Niemniej jednak, rzeczywiście, łatwo dają się wyodrębnić pewne modele gospodarcze, dominujące współcześnie. Wyodrębniłbym zwłaszcza dwie zasadnicze orientacje, które można trochę potraktować, jak *typy idealne* w rozumieniu Maksa Webera.

Jedną z nich określiłbym jako *kapitalizm bezwzględny*. Jego celem i wartością wydaje się wyłącznie akumulacja kapitału. Gospodarka pozbawiona jest tu wrażliwości społecznej, szacunku do człowieka, przyrody, kultury. Bez jakichkolwiek wyrzutów sumienia, przy pomocy nowych technologii wyzyskuje się tu wszystko, jako *zasoby*. Już nie tylko ekonomiści, ale także socjologzy i inni przedstawiciele nauk humanistycznych rozprawiają o zasobach ludzkich, kulturowych, przyrodniczych. Nie wiem czy zdają sobie oni sprawę, iż wpisują się w ideologię służebną tej właśnie orientacji ekonomicznej, a głównie interesom jej beneficjentów – wielkim korporacjom ponadnarodowym i ich akcjonariuszom. Bo podstawą tej orientacji jest właśnie anonimowy akcjonariat, bezosobowy przepływach wirtualnego pieniądza, którego właściciele nic najczęściej nie wiedzą o tym, gdzie, po co i na jakich warunkach inwestuje się ich środki finansowe, a tym bardziej

6 D. Altman, *Direct Democracy Worldwide*, Cambridge 2011.

nie zamierzają się z kimkolwiek lub czymkolwiek utożsamiać, solidaryzować lub komukolwiek współczuć. Kapitalizm taki bez skrupułów wykorzystuje ludzi, drenuje środowisko naturalne i żeruje na kulturze, wyjaławiając ją i czyniąc z niej instrument swoich interesów. Rzecznicy tej orientacji są zwykle zwolennikami ideologii neoliberalnej wolności, monopolizują rynek, niszczą konkurencję.

Drugą orientacją jest kapitalizm o bardziej korporacyjnym nastawieniu, (zapewne najbardziej zaawansowany w Szwecji i w ogóle w państwach skandynawskich), występujący między innymi w postaci ruchów społecznych lub wspólnot. Zysk, choć bardzo ważny, nie jest dla niego jedynym dobrem, proces decyzyjny i redystrybucja zysku ma często cele społeczne lub wręcz ekologiczne. Wartością jest tu społeczeństwo lub jego poszczególne warstwy lub klasy. Zwolennicy tej orientacji mają ucho wyczulone na problemy kolektywów ludzkich, środowisko przyrodnicze i kulturę związaną z podłożem ideologicznym, głównie socjaldemokratycznym.

Wydaje się jednak, iż procesy globalizacji bardziej sprzyjają temu pierwszemu rodzajowi kapitalizmu.

Istnieje też w gospodarce model chadecki. Przy czym mam tu na myśli chadecję w dawnym rozumieniu tego pojęcia. To z tej orientacji pochodzili głównie twórcy integracji europejskiej, dopóki i one nie zostały skolonizowane przez nowe ideologie: neoliberalizm i nową socjaldemokrację. Opiera się on głównie na społecznym nauczaniu kościoła. Z tego też powodu osoba ludzka jest dla tak zorientowanych ekonomistów punktem odniesienia i naczelną wartością. Nie najbogatsi tego świata, ani nowy proletariatus, kimkolwiek by on nie był, ale człowiek – każdy, któremu wraz z godnością osoby przysługują elementarne prawa, nie poddające się żadnym innym wartościom.

Ze względu na temat tego tekstu możemy zatem postawić problem w ten sposób: oto istnieją pewne doktryny ekonomiczne, w których przesądza się sprawa dialogiczności społeczeństwa, kultury i postaw ludzkich. Jak wspominałem, te zachęcające do dialogiczności nie są w ofensywie. Jak informuje nas Oxfam majątek miliarderów wzrósł o 2 biliony dolarów w 2024 roku, trzy razy szybciej niż rok wcześniej, podczas gdy liczba osób żyjących w ubóstwie praktycznie nie zmieniła

się od 1990 roku⁷. Zgodnie z przewidywaniami tej organizacji monitorującej nierówności na świecie, w ciągu najbliższych dziesięciu lat gospodarka wykreuje co najmniej pięciu bilionerów. W roku ubiegłym (2024) świat zyskał 204 nowych miliarderów. Jak czytamy w ostatnim raporcie Oxfam: „ekstremalny majątek miliarderów jest w dużej mierze niezasłużony”⁸.

A dalej dowiadujemy się:

60 procent majątku miliarderów pochodzi obecnie z dziedziczenia, monopolu lub powiązań kolesiowskich (...). Oxfam wyjaśnia, że w 2023 roku najbogatszy 1 procent globalnej Północy zarobił 30 milionów dolarów na godzinę w globalnym Południu za pośrednictwem systemu finansowego. (...) Majątek miliarderów wzrósł o 2 biliony dolarów tylko w 2024 roku, co odpowiada około 5,7 miliarda dolarów dziennie, w tempie trzy razy szybszym niż rok wcześniej. Średnio co tydzień pojawiała się prawie czterech nowych miliarderów. (...) Tymczasem, według danych Banku Światowego, liczba osób żyjących w ubóstwie praktycznie nie zmieniła się od 1990 roku. (...) W 2024 roku liczba miliarderów wzrosła do 2769, w porównaniu z 2565 w 2023 roku. Ich łączny majątek wzrósł z 13 bilionów dolarów do 15 bilionów dolarów w ciągu zaledwie 12 miesięcy. Jest to drugi co do wielkości roczny wzrost majątku miliarderów od początku prowadzenia statystyk. Majątek dziesięciu najbogatszych ludzi świata rósł średnio o prawie 100 milionów dolarów dziennie – nawet gdyby stracili 99 procent swojego majątku z dnia na dzień, pozostaliby miliarderami⁹.

Gdy chodzi o Europę, dysproporcje majątkowe są stosunkowo niewielkie. Jak pisze M. Jędrzejczak:

Dynamika globalnych nierówności różni się jednak w zależności od regionu. Jak podaje *World Inequality Database* (listopad 2024 r.), Europa pozostaje pod tym względem kontynentem stosunkowo równym, choć różnice między krajami są wyraźne. Na jednym biegunie znajdują się Czechy i Słowacja. W tych państwach udział 10 proc. osób o najwyższych dochodach nie przekracza 30 proc. całości dochodu narodowego. Na drugim zaś krańcu

7 <https://www.oxfam.org/en/press-releases/billionaire-wealth-surges-2-trillion-2024-three-times-faster-year-while-number> (dostęp: 10.09.2025).

8 *Tamże*.

9 *Tamże*.

plasują się Rumunia i Bułgaria, gdzie 10 proc. najlepiej zarabiających zgarnia 40 proc. dochodu. Od lat 80. XX w. nierówności rosną także w Wielkiej Brytanii. A we Francji, kojarzącej się raczej z podejściem socjalnym, utrzymują się one obecnie na jednym z najwyższych poziomów od II wojny światowej¹⁰.

Jeszcze rzut oka na sytuację Polski, co zapewne czytelników szczególnie zainteresuje, otóż:

(...) znajdujemy się w środku stawki pod względem nierówności – wynosi 0,28, czyli mniej niż w USA (0,41) oraz we Francji i w Niemczech (0,32), ale więcej niż np. w Czechach (0,26). Na Węgrzech zaś jest nieco niższy – 0,29. (...) Pod względem zarobków nie żyjemy jednak w egalitarnym raju. Najbogatszy 1 proc. Polaków zarabia 14,9 proc. całości dochodów. Na biedniejszą połowę przypada natomiast jedynie 19,5 proc. całości dochodu (jeszcze w 1990 r. było to 28 proc.)¹¹.

Człowiek w czasie kryzysu cywilizacyjnego¹²

Sądzę, że człowiek jest główną przyczyną i ofiarą wspomnianego tu kryzysu cywilizacyjnego. Jak przypuszczam kryzys ten jest efektem egoizmu współczesnych ludzi. Lub, jeśliby sięgnąć do dziewiętnastowiecznej koncepcji Alexisa de Tocqueville, chodzi o indywidualizm egocentryczny¹³. Ale także u wybitnego współczesnego filozofa i socjologa, Jürgena Habermasa, odnajdziemy podobną obawę przed wspomnianym egoizmem, gdy pisał o prywatyzmie obywatelskim¹⁴. Jeśli twierdzę, że przyczyną tego kryzysu jest właśnie egoizm, to dlatego, iż coś innego może być motywem bogacenia się za wszelką cenę, poza granice jakiegokolwiek zdrowej racjonalności, ze szkodą dla innych

10 M. Jędrzejczak, <https://www.obserwatorfinansowy.pl/bez-kategorii/rotator/bogactwo-i-bieda-bez-granic>. (dostęp: 28.03.2025).

11 *Tamże*.

12 W tej części korzystam z całych fragmentów już wcześniej opublikowanych przeze mnie tekstów, np. K. Wielecki, *Kryzys i socjologia*, Warszawa 2012.

13 A. de Tocqueville, *O demokracji w Ameryce*, tł. M. Król, Warszawa 1976, 327 i in.

14 J. Habermas, *Teoria i praktyka*, tł. M. Łukasiewicz – Z. Krasnodębski, Warszawa 1983, 267.

ludzi i świata, jeśli nie chciwość? Ale możemy też mówić o ofiarach takiego systemu, gdyż oprócz nędzy lub ubóstwa milionów ludzi, nawet ci, którym wystarcza środków do wygodnego życia, z bilionerami włącznie, cierpią w naszych czasach w skali epidemicznej na choroby psychiczne i ciężkie nerwice, odczuwają deficyt sensu świata i życia oraz znaczenia własnej egzystencji. Oczywiście posiadanie majątku, jak i to, że ma się go niegodziwie może być kompulsywną reakcją na nerwicę. Kryzys, w jakim żyjemy na całym globie, jest głównie kryzysem mentalnym i kulturowym. Jego wymiarami, poza globalizacją ekonomiczną są sekularyzacja i barbarzyńska ekspansja kultury masowej, a raczej, trafniej byłoby powiedzieć – antykultury¹⁵. Współczesny człowiek, niczym szalony alpinista, postanowił przejść ostry szczyt cywilizacyjnej zmiany bez asekuracji – bez Boga, Kościoła, innych ludzi, solidarności, godności itp. fundamentalnych wartości, jakie są najcenniejszym dorobkiem kultury ludzkiej.

W rezultacie stajemy się samotnymi we wszechświecie, cierpimy od własnej, narcystycznie zbołałej psychiki, nie wytrzymujemy mentalnie świata, który niekiedy w euforii, z poczuciem sukcesu, na własna zgubę tworzymy. Kryzys cywilizacyjny, o charakterze globalnym jest ściśle powiązany z kryzysem społecznym w skali makro i mikro. Obejmuje on także to, co nazywam łańcem egzystencjalnym, *horyzontami odniesienia* i *ramami działania*. To zaś uruchamia czynniki szczególnego zaburzania procesów osobotwórczych i kłopotów współczesnego człowieka ze zdrowiem psychicznym. Za cywilizacyjne procesy najbardziej znaczące dla tych przemian człowieka uznać trzeba komputeryzację, miniaturyzację i automatyzację, które spowodowały procesy globalizacyjne oraz niezwyklej ekspansję kultury masowej, a także wspomnianą sekularyzację, która sprawiła, iż ludzie są szczególnie słabo przygotowani mentalnie i moralnie do tego kryzysu. Ale także mają często poczucie odarcia z tożsamości kulturowej, wypierania ich korzeni i tożsamości zbiorowej przez ekspansywną, wulgarną i bezczelną kulturę masową. Powoduje to, obok innych wymienianych tu przyczyn, narastanie fundamentalizmów, wyrażających się w nacjonalistycznych, religijnych, obyczajowych, kulturowych społecznych ruchach oporu i buntu, z terroryzmem włącznie.

¹⁵ Por. K. Wielecki, *Kultura versus kultura-masowa*, Warszawa 2024.

Współczesny kryzys stawia ludzi w trudnej sytuacji, zakwestionowania podstawowych wartości. Zwłaszcza poprzez sekularyzację odbiera tradycyjne sposoby głębszego zakorzeniania swego życia i tożsamości. Rozpad horyzontów odniesienia i anomia sprawiają, iż człowiek dyskuje wielkie możliwości stanowienia o sobie, ale z drugiej strony odczuwa bardzo silną depryzację podstawowych potrzeb psychicznych, jak bezpieczeństwa, akceptacji, tożsamości, sensu i znaczenia. Sytuacja taka wyzwala nerwicowe reakcje obronne psychiki, z ewidentnie chorobowymi włączniami. W warunkach kultury masowej, prawie wyłącznym środowiskiem kulturowym człowieka współczesnego staje się wirtualny świat wzajemnie wykluczających się racjonalizacji, porad, interpretacji, wibrująca i zmienna rzeczywistość autorytetów i objawień, które podlegają prawom rynku medialnego, pojawiających się i znikających wraz z pulsowaniem podaży i popytu.

Psychika wzrastająca pod wpływem tej kultury, w warunkach takiego rozpadu, słabo dystansuje się w stosunku do tego wirtualnego przekazu. Odbija się to wtórnie na poziomie życia rodzinnego, zdolnościach rodzicielskich, postawach wobec małżeństwa i małżonków, wybieranych stylach życia, poczuciu odpowiedzialności itd. Pragnienie miłości, pewności oparcia na kimś i coraz mniejsza zdolność do tego, a wręcz kierowanie się wartościami i wzorcami wykluczającymi to, jest kolejną sprzecznością współczesnego świata. W wielu ludziach rodzi to też poczucie wyobcowania, wściekłości, agresji i fundamentalistycznej fiksacji. Jest to inna jeszcze odpowiedź na cierpienie urażonej i rozbitej tożsamości.

Jeśli myśli i uczucia zależą od panujących kodów kulturowych, to warto zauważyć, iż wbrew temu, co się mówi i wbrew panującej ideologii, nie są one teraz całkowicie spluralizowane i nie należą całkowicie do sfery wolności osobistej, ale są one przedmiotem bardziej subtelnej sterowania, omijającego wiele tradycyjnych barier, jak religia, wartości, wzorce, opinia rodziny, grupy sąsiedzkiej, autorytety itp. Są one przede wszystkim przedmiotem wytwarzanej przez sprywatyzowane media sfery *oczywistości społecznej*, tego, co zbiorowo uznajemy za *normalne* lub *naturalne*. Zbiorowo, gdyż wbrew wyznawanemu masowo indywidualizmowi (a w rzeczywistości, jak pisałem, indywidualizmowi

egocentrycznemu), ulegamy modom, gotowym i zadany nam przez kulturę masową przekonaniom, wierzeniom (czasem wręcz quasi religijnym) i emocjom (zwłaszcza im, gdyż system ten sterowany jest głównie przez *zarządzanie* masowymi emocjami).

Czasy przeszłej tradycji charakteryzowały się, jak powiada Józef Tischner:

niepodważalnymi ramami pojęciowymi, stawiającymi człowiekowi twarde wymagania, co do których obawia się on, że nie będzie w stanie ich spełnić. Staje wobec perspektywy nieodwracalnego wyklęcia lub wygnania, napiętnowania niesławą, nieodwołalnego potępienia lub też upadku na niższe szczeble bytu w kolejnym z niezliczonych wcieleń. (...) Jednakże czyhające nań niebezpieczeństwo jest całkowicie odmienne od tego, które stoi na drodze *poszukującego* człowieka nowożytnego – to bowiem jest niemal przeciwnieństwem poprzedniego: świat traci swój duchowy zarys, każdy czyn pozbawiony jest sensu, opada nas lęk przed przeraźliwą pustką, doznajemy czegoś w rodzaju zawrotu głowy, a nasz świat i przestrzeń, w której się poruszamy, ulega rozbiciu¹⁶.

Ten wcześniejszy czas, tak opisany przez polskiego filozofa dialogu rodził, w wielkościach istotnych statystycznie, nerwicę, jaką jest neurotyzm. Ciekawe, iż chociaż współcześnie wydaje się, iż kultura masowa podległa dyskretnie, ale kategorycznie obowiązującej ideologii, inaczej, ale niemniej licznie przyprawia ludzi o neurotyzm, a równocześnie dramatycznie intensywnie przyczynia się do epidemicznego szerzenia się narcyzmu, którego psychicznym źródłem jest niezaspokojona potrzeba miłości i szacunku, oraz nie nazwanej jeszcze chyba, ale nie mniej powszechnej nerwicy powodowanej deprywacją potrzeby sensu i znaczenia.

Główny problem postindustrializmu polega na tym, iż człowiek nie jest w stanie wykorzystać daru poszerzonej wolności, jaki przynosi współczesność, do budowania własnej podmiotowości i podmiotowości społecznej, albowiem *niepokój egzystencjalny zwykłych ludzi*¹⁷, jak

16 J. Tischner, *Myślenie według wartości*, Kraków 2002, 37-38.

17 A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość. „Ja” i społeczeństwo w epoce późnej nowoczesności*, Warszawa 2001, 30.

pisze Giddens, powoduje cierpienie degradujące człowieka. Postindustrializm daje wolność, gdyż wyzwala z ograniczeń industrializmu, otwiera przed nami czas i przestrzeń, oddaje do dyspozycji niezliczone wynalazki cywilizacyjne, czyni obywatelami świata, wyzwala z pod władzy norm i wartości, tradycyjnych struktur społecznych itd. itp. Ale jest to wolność negatywna, pozbawiona perspektywy *wolności – do*.

Postindustrializm równocześnie czyni nas zagubionymi, zdezorientowanymi i bezradnymi, a także odbiera możliwość korzystania z tej wolności, gdyż zamyka ludzi we własnych sercach, separuje ich przed ekranami telewizorów i monitorami komputerów oraz atomizuje. Ta postindustrialna kultura samorealizacji, jak pisze Taylor,

(...) doprowadziła do tego, że wielu ludzi straciło z oczu problemy, które przekraczają ich jednostkowy punkt widzenia. Wydaje się też bezsporne, że kultura ta przybrała formy trywialne i egotyczne. Może to prowadzić do swoistego absurdu: powstawania nowych postaci konformizmu wśród ludzi, którzy chcą być tylko sobą, a jeszcze dalej – nowych form zależności, w miarę jak ludzie niepewni własnej tożsamości zwracają się do samozwańczych ekspertów i przewodników wszelkiego autoramentu, otoczonych prestiżem nauki czy jakiejś egzotycznej duchowości¹⁸.

Autor pokazuje jak współczesność wypycha ludzi w nowy indywidualizm, ze wszystkimi tego zgubnymi skutkami.

Dialogiczna istota osoby ludzkiej

Powtórzę, iż cały fragment rozważań o nierównościach społecznych był mi potrzebny do tego, by zastanowić się, na przykładzie jednego z bardzo ważnych wymiarów i czynników *dialogiczności społecznej*, nad sytuacją człowieka, którego istotą jest dialogiczność w niedialogicznym społeczeństwie¹⁹. Oczywiście, dość powierzchowny szkic

18 C. Taylor, *Etyka autentyczności*, Kraków 1996, 19.

19 Oczywiście rozważam tu tylko wybrany aspekt owej *niedialogiczności*, generalizacja jest zatem nieco pochopna. Wstępna analiza kilku innych aspektów raczej utwierdza mnie w moim przypuszczeniu. Tutaj jednak zajmuję się tylko tym jednym.

na temat jednego czynnika nie upoważnia do stanowczych wniosków ogólnych. Hipoteza *niedialogiczności* społecznej jest tu o tyle tylko uzasadniona, o ile ta właśnie zmienna jest wskaźnikowa dla owej dialogiczności. Przypuszczam, iż tak w dużej mierze jest. Wstępna analiza kilku innych zmiennych, raczej utwierdza mnie w moim przypuszczeniu. Turaj jednak zajmuję się tylko tym jednym. Zatem tekst ten można traktować jedynie jako częściowy szkic całego problemu. Co do dialogicznej natury człowieka, to w tej sprawie znajdziemy liczne potwierdzenia w psychologii, socjologii i – nade wszystko – filozofii. I, tym razem, nie wyczerpię tak szeroko określonego problemu. Skupię się tylko na wybranych przykładach filozofii dialogu.

Nie jest pewne czy Gabriela Marcela możemy uznać za filozofa dialogu. Choć w głębszym sensie raczej nim był. Określa się go jako religijnego egzystencjalistę. Z etykietką egzystencjalisty nie zgadzał się on sam. Po części, aby nie identyfikować go Jeanem Paule Sartre'em. Pisał on, iż należy również:

myśleć o sobie nie tylko jako o kimś, kto w chwili wrzucenia w świat, może być historycznie umiejscowiony, ale także jako o kimś związanym z tymi, którzy w jakiś sposób byli przede mną, a z którymi związku nie można spro-
wadzić do zwykłego połączenia przyczyny i skutku²⁰.

Zatem człowiek nie tylko jest istotą społeczną w sensie pozostawania w aktualnych relacjach z ludźmi, którzy właśnie go otaczają, ale także z tymi, którzy już dawno pomarli, ale tworzyli podwaliny pod współczesną kulturę, także z naszymi genetycznymi przodkami.

Człowiek dla Marcela to ktoś o naturze *relacyjnej*, czyli – jak moglibyśmy to też wyrazić – dialogicznej. W dialogu przekraczamy własne granice, czyli rozwijamy się w naszym człowieczeństwie. A dialog – twierdził – możemy nawiązywać albo zwracając się swoim *ja* do innego jako *ty* – zatem podmiotowo, albo traktując innego, jako *on* (ona, ono), czyli przedmiotowo. W tym pierwszym wypadku otwieramy się na kogoś, traktujemy jako osobę, podmiot. W drugim podchodzimy do innego, jak do rzeczy, do *czegoś*. Tę pierwszą sytuację Marcel określał

20 G. Marcel, *The Mystery of Being, Reflection and Mystery*, tł. G.S. Fraser, Chicago, Ill. 1950, 197.

jako *wymóg ontologiczny transcendencji osoby*²¹. W przypadku, gdy ta osobowa relacja staje się zwrotna tworzymy *my*. Teraz *my* jest zdolne wspólnie transcendować, czyli uzyskiwać coraz wyższe poziomy rozwoju indywidualnego i wspólnego, czyli coraz wyższe piętra rozwoju indywidualnego i wspólnego. Ich relacja nie jest już przypadkową stycznością lub powierzchowną znajomością, ale - moglibyśmy chyba powiedzieć – *wspólnotą*²². Doskonałą relacją dialogiczną, zdaniem francuskiego filozofa, jest relacja z Bogiem, pod warunkiem wszelako, iż zwracamy się do Niego – Ty²³.

Kryzys wspólnot, takich, jak zwłaszcza małżeństwo i rodzina, jest *de facto*, katastrofą człowieka – twierdził dalej uczony. Filarem rodziny jest małżeństwo właśnie. Musi się ono opierać na wspomnianej wyżej relacji, czyli być wspólnotą dialogiczną. Jej podstawą jest prawda tego dialogu. Brak w niej miłości, wierności i lojalności, to „zniszczenie samej komunii ludzkiej w jej centrum. Duch prawdy utożsamia się z duchem wierności i miłości”²⁴.

Ale taka wspólnota musi się opierać na dialogicznej relacji z Bogiem. Sami ludzie nie są w stanie jej stworzyć i utrzymać. Jak czytamy: „nie ma ludzkiej miłości godnej tego imienia, która nie reprezentuje tego, kto jest jej prawdziwym źródłem. Jest ona zarówno zastawem, jak i załącznikiem nieśmiertelności. Ale naprawdę nie jest możliwe korzystanie z tej miłości bez odkrycia, że nie może ona stanowić zamkniętego systemu, że wykracza ona poza siebie w każdym kierunku, że naprawdę wymaga całkowitej realizacji jako uniwersalnej transcendentnej komunii. (...) Co więcej, ta uniwersalna komunია może być skoncentrowana jedynie na absolutnym Ty”²⁵.

Zdumiewające jest podobieństwo tej koncepcji do tej, którą przedstawił judaistyczny filozof dialogu i egzystencjalista, Martin Buber. Pisał on, iż sednem ludzkiej egzystencji jest *spotkanie*. Oznacza ono wzajemne otwarcie się na siebie. Filozof ten także ujął swą ideę w konwencji gramatycznej: relacji ja – ty lub ja – on (ona, ono). I tu także, tym, co

21 G. Marcel, *Homo Viator. Introduction to a Metaphysic of Hope*, tł. E. Craufurd, Chicago 1951, 21-22.

22 Tenże, *Być i mieć*, tł. P. Lubicz, Warszawa 1986, 56.

23 G. Marcel, *Homo Viator...*, 18.

24 *Tamże*, 152.

25 *Tamże*.

dźwiga relację do rangi *spotkania* jest relacja z transcendentnym *Ty*. Jest ona podstawą *My*, czyli nie jakiejkolwiek styczności społecznej (grupy, kohorty, czy jak socjologzy takie formy społecznego bytowania chcą nazywać), ale *wspólnoty*. Jak pisał Buber: „Człowiek staje się *Ja* w kontakcie z *Ty*”²⁶.

Nie istnieje jednak spotkanie, jeśli styczność nie opiera się na miłości, która polega na przekraczaniu siebie, otwarciu się na innego, zaprzeczeniu własnego egoizmu. Ale *miłość* to coś zasadniczo odmiennego niż *uczucia miłości*.

Podobna, gramatyczna konwencja przedstawiania kwestii dialogiczności charakteryzowała też pewne fragmenty teorii człowieka, wielkiej uczoney i świętej Kościoła katolickiego, Edith Stein. Nie ma tu miejsca, abym przedstawił jej niezwykle ciekawą i oryginalną antropologię filozoficzną. Pomieściła ją w wielu tomach bardzo obszernych ksiąg. Wspomnę już, jak najściślej w związku z poruszonymi tu wątkami, o jej podglądzie na znaczenie relacji *ja – ty – on* (ona, ono) oraz *ja – Ty*. Musielibyśmy powtórzyć wątek poświęcony koncepcji *My* oraz *wspólnoty*. I – tak jak u Marcela i Bubera, Stein twierdziła, iż podstawą *spotkania*, jest otwarcie na innego, którego warunkiem jest jednak otwarcie na Boga. Zwrócenie się do Boga jest bowiem jedynym bezdyskusyjnym źródłem odczucia i zrozumienia sensowności świata. Bez którego, jak pisałem wcześniej, nie ma zdrowia psychicznego i rozwoju osobowości. Bo choć „indywidualne *Ja* jest punktem kulminacyjnym całego życia świadomości”²⁷, to przecież „jest w najwyższym stopniu nadzwyczajne to, w jaki sposób owo *Ja*, mimo swej jedyności i nieusuwalnej samotności, może wchodzić we wspólnotę życia z innymi podmiotami, w jaki sposób podmiot indywidualny staje się częścią podmiotu ponadindywidualnego i jak w aktualnym życiu takiej wspólnoty-podmiotu czy podmiotu wspólnotowego konstytuuje się również ponadindywidualny strumień przeżyć”²⁸.

26 M. Buber, *Ja i Ty*, tł. J. Doktor, Warszawa 1992, 56.

27 E. Stein, *Filozofia psychologii i humanistyki*, tł. P. Janik – M. Baran – J. Gaca, Kraków 2016, 259.

28 *Tamże*, 259-260.

Z żalem rezygnuję z dalszego prezentowania poglądów tej wielkiej uczonej. Ich głębia i subtelność jest doprawdy poruszająca. Chciałbym jeszcze, choć bardzo skrótowo, wspomnieć o poglądach francuskiego filozofa dialogu, Emanuela Lévinasa. Gdy chodzi o jego antropologię filozoficzną, to może najbardziej lapidarnie ujął ich istotę Józef Tischner: „kto się mija z człowiekiem, traci raj i Boga”²⁹.

A Jean Lacroix dodał, iż kluczem do tej niezwykle intrygującej filozofii, jest pogląd, iż poza twarzą innego człowieka doznajemy *nie – twarzy Boga*³⁰ i przypomnienia jego wielkiej obietnicy. Kluczem do drzwi, za którymi otwiera się droga do Boga, zdaniem Lévinasa, jest *spotkanie* z innymi. To za *twarzą innego człowieka* kryje się twarz tego zupełnie *Innego*. Aby zacytować samego autora:

Kwestia *Innego* wraca do odpowiedzialności za drugiego, a bojaźń przed Bogiem – która jest tak obca, by przerażać przed świętym, jest udręczeniem przed nicością – zamienia się w strach o bliźniego i jego śmierć³¹.

Zakończenie

Moim zamiarem było wstępnie ukazać, jak religijni filozofowie dialogu, ujmowali istotę człowieka i człowieczeństwa. Mogliśmy się przekonać, że dość zgodnie żywili przekonanie, iż człowiek jest ze swej *natury* istotą dialogiczną. Tak zostaliśmy stworzeni. Prowadzi to do zrozumienia, iż główną drogą, na której może następować rozwój owego człowieczeństwa, czyli podmiotowości indywidualnej jest otwarcie się na *spotkanie* z innymi ludźmi. Warunkiem owego rozwoju, podobnie, jak równowagi i zdrowia psychicznego jest wzajemność. Zresztą jest ona dla tych myślicieli właściwością *spotkania ex definitione*. Człowiek jednak, sam z siebie, nie jest zdolny do takich relacji, zwłaszcza w dłuższym czasie. Aby zatem było to możliwe konieczne

29 J. Tischner, *Emmanuel Levinas*, „Znak” 259 (1976) 75.

30 J. Lacroix, *Emmanuel Lévinas*, w: *Panorama de la philosophie française contemporaine*, Paris 1968, 123.

31 E. Lévinas, *O Bogu, który nawiedza myśl*, tł. T. Gadacz, Kraków 1994, 155.

jest *transcendentalne podparcie*. Relacja wtedy i tylko wtedy prowadzi do transcendowania człowieka poza swoje, przyrodzone z natury egoistyczne ograniczenia, kiedy owo otwarcie, jest zarazem otwarciem (czyli spotkaniem w miłości) na Boga, tego zupełnie *Innego*, owego *Ty*. Można by to określić, w ślad za ważnym fragmentem Nowego Testamentu, że musi to być relacja z *Bogiem* (Jezusem) *po środku*.

Co więcej, tak ufundowane na spotkaniu relacje tworzą też wspomniane *My*. Czyli zakorzenione w miłości, która jest istotą spotkania, *wspólnoty*, takiej jak małżeństwo, rodzina, ale też wszelkie inne, które na tych zasadach są oparte. *Wspólnota*, jest dla tych myślicieli, jak się zdaje, wyższą formą związku poszczególnych ludzi, które to formy (a już nie tylko poszczególne osoby) transcendują do wyższych poziomów zrzeszeń, teraz przełamujących egoizm nie tylko pojedynczych członków tych wspólnot, ale także egoizm zbiorowy. Dość powszechnie występowała też między omawianymi myślicielami zgoda, iż tego typu transcendencje raczej zdarzają się czasowo, nietrwale. Stałe bowiem pozostawanie w takim stanie, niestety, przekracza możliwości ludzi, a nawet to czasowe, wymaga boskiej interwencji.

Rozważania te, jak myślę, stawiają w innym świetle publiczne dyskusje o modelach gospodarczych, naturze życia społecznego, kultury. Nie wydaje się bowiem, by można było usprawiedliwić te idee i formy życia zbiorowego, które są przeciwne warunkom koniecznym istnienia człowieka w ogóle, a zachowaniu przezeń zdrowia psychicznego i możliwości rozwoju człowieczeństwa w szczególności. Jak stąd wynika, nie w tym rzecz, że człowiek z natury jest istotą dialogiczną. Bywa nią bowiem, ale jedynie siłami własnego wyboru tego, co transcendentne w relacjach z innymi. Wsparcia takiego właśnie wyboru odmawia współczesna, zlaicyzowana kultura masowa.

Gdy chodzi zaś o konkretny przykład, na którym zbudowałem całe rozumowanie, tj. kwestię rozwarstwień dochodowych i orientacji ekonomicznych, to często słyszymy kontrargument, iż podstawy życia gospodarczego oparte są na egoizmie. To stara szkoła Adama Smitha (choć jego poglądy, aż tak proste nie były, a znamy je najczęściej ze zwulgaryzowanych interpretacji). Pomińmy tu kwestie moralne, wrażliwości społecznej i tym podobne czynniki humanitarne, bo gdy ktoś sam tego nie pojmuje, trudno mu to wytłumaczyć. Jednak, jak uczą ekonomiści, taki punkt widzenia jest też nieefektywny gospodarczo.

Jak wyjaśnia Elżbieta Mączyńska, a więc wybitna polska ekonomistka: „nie chodzi o jakieś socjalistyczne trendy, chodzi o ochronę rynku i gospodarki”³².

Wspomniła uczona zarazem o tzw. luce popytowej mówiła tak:

Warto przytoczyć słowa szefowej Międzynarodowego Funduszu Walutowego – ileż jeszcze ci bogaci mogą kupić jachtów, nieruchomości, brylantów. Występuje zjawisko malejącej krańcowej użyteczności dochodu. Ktoś, kto ma kilkanaście miliardów na koncie, może tego kolejnego miliarda na tym koncie nie zauważyć. Najbogatsi zaspokajają wszelkie potrzeby w ekstremalny sposób i napotykają na barierę dalszego dystrybuowania swojego bogactwa. Często uciekają się w sferę spekulacyjną. To jedna z przyczyn rozrastania się spekulacyjnego sektora finansowego, który m.in. doprowadził do światowego kryzysu w 2008 roku³³.

Mączyńska podkreśla, że jeżeli ludzie nie otrzymują należytych dochodów, to rosnąca wskutek postępu technologicznego produkcja, nie znajduje nabywców. I dodaje:

To znaczy tyle, że nasze dochody nie są odpowiednio skorelowane z rosnącą produkcją. Oczywiście nie chodzi o uprawianie jakiegoś rozdawnictwa, żeby ludzie tylko kupowali. (...) Chodzi o to, żeby mechanizm, który tkwi we współczesnym kapitalizmie, nie działał w kierunku narastania nierówności. Tak niestety teraz jest.

W ten sposób możemy podsumować ten szkic rozważań na temat związku pomiędzy istotą człowieka, człowieczeństwa i kryzysem cywilizacyjnym. Kryzys ten, jak twierdziłem powyżej, jest przede wszystkim kryzysem mentalnym. Bierze się z niezrozumienia kim jest człowiek i czym są jego zbiorowości, a także kultura i..., co było przykładem wybranym przeze mnie na potrzeby tego tekstu – gospodarka.

32 E. Mączyńska, <http://www.rp.pl/Finanse/170129925-Maczynska-nierownosci-na-swieciennarastaja-a-Davos-nie-potrafi-znalezc-na-to-recepty.html> (dostęp: 09.04.2017).

33 *Tamże*.

JERZY GOCKO SDB

KATOLICKI UNIWERSYTET LUBELSKI JANA PAWŁA II

ORCID: 0000-0002-6513-5681

Chrześcijańska wizja dialogu. Teologiczno-antropologiczne podstawy i aktualność przesłania

Współczesny świat charakteryzuje się głębokim zróżnicowaniem kulturowym, religijnym i światopoglądowym. Pluralizm, który przez długi czas postrzegano jako szansę na wzajemne ubogacenie, coraz częściej staje się źródłem napięć i polaryzacji. W takiej sytuacji szczególnego znaczenia nabiera zdolność do prowadzenia autentycznego dialogu, rozumianego nie jedynie jako technika komunikacji społecznej, ale jako postawa zakorzeniona w prawdzie o człowieku i w Objawieniu Bożym. W tym kontekście chrześcijańska wizja dialogu jawi się nie jako propozycja jednej z wielu dróg, lecz jako fundamentalny wymiar misji Kościoła, zakorzeniony w samym centrum historii zbawienia.

Sformułowanie „chrześcijańska wizja dialogu” może prowadzić do opacznej interpretacji. Jej użycie nie oznacza, że dialog jest własnością chrześcijaństwa albo że tylko Kościół potrafi go prowadzić. Dialog jest bowiem rzeczywistością ludzką. Jest wpisany w naturę osoby i obecny w każdej kulturze, w każdym czasie. Chrześcijaństwo wnosi jednak w rozumienie dialogu coś własnego. Celem niniejszego artykułu jest – z jednej strony – ukazanie teologiczno-antropologicznych podstaw chrześcijańskiej wizji dialogu, ze szczególnym uwzględnieniem programu Pawła VI, zawartego w encyklice *Ecclesiam suam* (1964)¹, który, w świetle nauczania Soboru Watykańskiego II, nadał zasadzie dialogu

¹ ES, 8I-II4.

rangę jednego z konstytutywnych wymiarów życia Kościoła. Z drugiej zaś strony – pokazanie, jak chrześcijaństwo pogłębia pojęcie dialogu i co dodaje do jego sensu – sięgając do Objawienia i historii zbawienia. Analiza zostanie osadzona na trzech komplementarnych płaszczyznach: antropologicznej – ukazującej dialogiczną naturę człowieka jako osoby; teologicznej – wskazującej na zakorzenienie dialogu w historii zbawienia i w strukturze Kościoła oraz moralnej – dotyczącej postaw i cnót dialogu oraz jego współczesnej aktualności.

Antropologiczne podstawy dialogu

Chrześcijańska wizja dialogu zakłada głębokie zakorzenienie tej rzeczywistości w strukturze samej osoby ludzkiej. Człowiek jest bowiem z natury istotą społeczną i relacyjną – jego osobowy rozwój dokonuje się nie w izolacji, lecz poprzez relacje z innymi. To właśnie dzięki tej relacyjności powstaje wspólnota, kultura, język. Antropologia personalistyczna opisuje ten wymiar człowieka bardzo precyzyjnie: ta zdolność do dialogu wynika z dwóch wzajemnie dopełniających się dyspozycji: zdolności do daru z siebie oraz zdolności do przyjęcia daru od drugiego człowieka. To właśnie w tej dynamice ujawnia się personalistyczny fundament dialogu: osoba staje się sobą w spotkaniu z drugim „ty”, zachowując jednocześnie własną niepowtarzalność i podmiotowość².

Warto już w tym miejscu podkreślić, a co jeszcze przyjdzie rozwinąć, że zdolność dialogu nie może być jednak utożsamiana z utratą lub relatywizacją własnej tożsamości. Osoba – jako byt nieredukowalny – pozostaje zawsze „dla siebie” i nie może się całkowicie oddać w sposób, który prowadziłby do zanegowania własnej podmiotowości. Dlatego warunkiem autentycznego dialogu jest poznanie i akceptacja prawdy o sobie, czyli zakorzenienie w swojej tożsamości, która umożliwia rzeczywisty dar z siebie. Człowiek, który nie zna siebie lub nie zachowuje swojej podmiotowości, ryzykuje „rozmycie się” w relacjach społecznych, co uniemożliwia prawdziwe spotkanie w wymiarze osobowym.

2 J. Nagórny, *Posłannictwo chrześcijan w świecie*, t. 1: *Świat i wspólnota*, Lublin 1997, 113-118.

Jednocześnie personalistyczna koncepcja dialogu zakłada przewyższanie przeszkód naturalnych i moralnych, które utrudniają budowanie wspólnoty. Do tych pierwszych należą różnice temperamentów, uprzedzenia czy stereotypy; do drugich – postawy zamknięcia, lęku, pychy czy instrumentalizacji drugiego człowieka. Ich przewyższanie dokonuje się poprzez wzajemne poznanie i zaufanie, bez których nie jest możliwe autentyczne współżycie społeczne. Fundamentem dialogu jest zatem nie tylko struktura antropologiczna osoby, ale także moralna dyspozycja otwarcia się na drugiego i gotowość przyjęcia jego daru³.

Tym samym dialog jawi się jako naturalny i konieczny wymiar ludzkiej egzystencji. Człowiek, dążąc do pełni swego rozwoju, nieustannie potrzebuje relacji dialogicznych, które go ubogacają, ale także wzywają do odpowiedzialności. W chrześcijańskiej wizji dialogu wymiar dialogiczny osoby jest interpretowany w perspektywie teologicznej: człowiek został stworzony do relacji nie tylko z innymi ludźmi, ale przede wszystkim z Bogiem, co odsłoni zakorzenienie dialogu w historii zbawienia.

Dialog w historii zbawienia

Teologia pokazuje, że ludzka zdolność do dialogu znajduje swoje najgłębsze spełnienie w spotkaniu z Bogiem. Dlatego można mówić nie tylko o dialogiczności osoby, ale wprost o jej wymiarze dialogalnym. Chrześcijańska wizja dialogu jest zakorzeniona w samym centrum wiary: w Bogu Trójosobowym, który objawia się jako Miłość i który pierwszy podjął dialog z człowiekiem. Nie chodzi więc już tylko o relacje międzyludzkie. Chodzi o uczestnictwo w rozmowie, którą Bóg sam prowadzi z człowiekiem⁴.

Chrześcijańska wizja dialogu znajduje więc swoje najgłębsze zakorzenienie w samej historii zbawienia, która jawi się jako nieprzerwany dialog Boga z człowiekiem. Dialog ten ma charakter inicjatywy Bożej: to Bóg pierwszy wychodzi do człowieka, stwarzając go „na swój obraz” (Rdz 1,27) i zapraszając do osobowej relacji. Już akt stworzenia można

³ *Tamże*.

⁴ R. Łukaszyk, *Dialog. I: struktura*, w: EK, 1260.

odczytać jako początek Bożego dialogu – człowiek zostaje powołany do odpowiedzi życiem na dar istnienia i miłości⁵.

Pierwotna relacja dialogiczna, która łączyła człowieka z Bogiem w raju, została zakłócona przez grzech, jednak nie została przez Boga zerwana. Przeciwnie, historia biblijna ukazuje konsekwentne dążenie Boga do odbudowania dialogu zerwanego przez człowieka. Przymierza zawarte z Noem, Abrahamem i Mojżeszem stanowią kolejne etapy pogłębiania tej relacji: Bóg przemawia, człowiek odpowiada wiarą i posłuszeństwem (Rdz 9; 12; Wj 19). Szczególne znaczenie w tej historii mają prorocy, których misją było podtrzymywanie dialogu Boga z Izraelem, przypominanie o wierności przymierzu i wzywanie do nawrócenia. Prorockie słowo nie jest jedynie komunikatem, lecz aktem dialogicznym – Bóg zwraca się do człowieka przez pośredników, oczekując odpowiedzi serca (Iz 1; Jr 7; Oz 2).

Pełnię Bożego dialogu z ludzkością stanowi wcielenie Syna Bożego, w którym „Słowo stało się ciałem” (J 1,14). Jezus Chrystus jest osobowym Słowem Ojca, „ostatecznym i nieodwołalnym Słowem”⁶. W Nim dialog Boga z człowiekiem osiąga swoje apogeum: Bóg nie tylko przemawia, lecz wchodzi w historię człowieka, dzieląc jego los i objawiając pełnię miłości. Całe życie i działalność Jezusa mają charakter głęboko dialogiczny: Jego spotkania z ludźmi, rozmowy z uczniami, gesty miłosierdzia i konfrontacje z przeciwnikami ukazują, że zbawienie dokonuje się w przestrzeni dialogu. Krzyż, będący szczytem objawienia miłości, stanowi zarazem ostateczne wezwanie do odpowiedzi człowieka – odpowiedzi, która dokonuje się w wierze.

Również Kościół jako wspólnota zrodzona z paschalnego wydarzenia Chrystusa ma w swojej naturze wymiar dialogiczny. Powstał on jako owoc dialogu Boga z człowiekiem i jest narzędziem kontynuowania tego dialogu w historii. W *Dziejach Apostolskich* widać wyraźnie, że pierwotna wspólnota chrześcijańska rozwijała się poprzez głoszenie słowa, świadectwo życia i spotkanie z ludźmi różnych kultur i tradycji. Apostołowie nie ograniczają się do przekazu doktrynalnego, lecz wchodzi w realne relacje, słuchają, odpowiadają na pytania, interpretują wydarzenia zbawcze w kontekście życia swoich rozmówców (Dz 2; 17).

5 KKK 27-30.

6 DV 4.

W tym sensie dialog nie jest jedynie środkiem duszpasterskim, lecz elementem konstytutywnym misji Kościoła. Wynika on z samej struktury objawienia: Bóg przemawia i oczekuje odpowiedzi; człowiek słucha, odpowiada i przekazuje dalej. Jak zauważa Paweł VI, „dialog zbawienia” (*colloquium salutis*) jest rzeczywistością, w którą Kościół zostaje wpisany od samego początku⁷. Jego zadaniem nie jest zastępowanie Bożego działania, ale uczestnictwo w dialogu, który Bóg prowadzi z ludzkością. Tylko taka wizja chroni przed redukowaniem dialogu do płaszczyzny czysto socjologicznej lub dyplomatycznej.

Chrześcijańskie rozumienie dialogu zakłada więc, że ma on charakter teologiczny, zakorzeniony w wydarzeniu objawienia i zbawienia. Nie jest to dialog neutralny światopoglądowo ani negocjacja poglądów, lecz udział w żywej relacji Boga z człowiekiem. W tym sensie można powiedzieć, że historia zbawienia jest historią dialogu, a Kościół – jej uczestnikiem i świadkiem.

***Ecclesiam suam* – zasada dialogu jako program Kościoła**

Pierwsza encyklika Pawła VI *Ecclesiam suam* z 6 sierpnia 1964 r. stanowi dokument o wyjątkowym znaczeniu w historii Kościoła. Wydana w czasie trwania Soboru Watykańskiego II ma charakter programowy – wskazuje zasadnicze kierunki odnowy Kościoła w epoce dialogu. Jednym z nich jest większe otwarcie Kościoła na świat. W tej perspektywie *Ecclesiam suam* nadała temu otwarciu programowy kształt, wyraźnie proklamując dialog jako nowy element strukturalny życia Kościoła. Oprócz tego papież dokonuje pogłębionej diagnozy sytuacji współczesnego świata oraz formułuje spójny schemat działania Kościoła oparty na trzech etapach: pogłębionej samoświadomości, wewnętrznej odnowie oraz dialogu ze światem, które można by nazwać za R. Winlingiem „współczesnymi drogami Kościoła”⁸.

7 ES 71-77.

8 G. Winling, *Teologia współczesna 1945 – 1980*, tł. K. Kisielewska-Sławińska, Kraków 1990, 194-195.

1. Pogłębienie samoświadomości Kościoła

Pierwszym etapem wskazanym przez Pawła VI jest refleksja Kościoła nad samym sobą – nad własną naturą, misją i zadaniem w świecie. Papież podkreśla, że Kościół nie może wejść w autentyczny dialog ze światem, jeśli wcześniej nie określi jasno własnej tożsamości: „Kościół winien w siebie wnikać, przemyśleć swoją tajemnicę, (...) przebadacь wnikliwiej naukę o swym pochodzeniu, o swej naturze, pełnieniu swej misji i o swoim celu”⁹. Zgłębiając swoją tajemnicę i czyniąc refleksję na temat własnej natury, Kościół trzeciego tysiąclecia wyraźnie dostrzega stojące przed nim posłannictwo, będące kontynuacją historiozbawczego planu Bożego względem człowieka i świata oraz pragnie służyć ludzkości bez ryzyka rozplynięcia się w świecie, w który jest wtopiony.

Ta samoświadomość nie jest czysto intelektualnym ćwiczeniem, lecz duchowym powrotem do źródeł: Ewangelii, Tradycji, sakramentów i życia wspólnotowego. Paweł VI wskazuje, że Kościół musi stale odczytywać swoją naturę w świetle Chrystusa, który jest jego głową i źródłem misji. Refleksja nad własną tożsamością stanowi fundament każdej dalszej działalności – bez niej dialog z innymi łatwo mógłby przekształcić się w relatywistyczne kompromisy lub w działania pozabawione treści. W tym sensie etap samoświadomości można określić jako moment wewnętrznego skupienia Kościoła, w którym jasno określa on, kim jest i jaka jest jego rola wobec świata. Jest to konieczne przygotowanie do kolejnych etapów programu Pawła VI.

2. Wewnętrzna odnowa Kościoła

Drugi etap programu zawartego w *Ecclesiam suam* ma charakter moralny i jest nim odnowa życia Kościoła. Paweł VI podkreśla, że prawdziwy dialog ze światem nie jest możliwy bez wcześniejszej przemiany wewnętrznej wspólnoty wierzących: „Członkowie Kościoła (...) muszą błędy swoje naprawić i gnać się usilnie ku wszelkim rzeczom doskonalszym”¹⁰.

9 ES 9.

10 ES II.

Odnowa nie oznacza zerwania z Tradycją, ale powrót do jej źródeł i pogłębione przeżycie własnej misji. W ujęciu Pawła VI ma ona wymiar duchowy, moralny i instytucjonalny: dotyczy zarówno życia wewnętrznego wiernych, jak i sposobów realizacji zadań duszpasterskich. Papież wskazuje, że wiarygodność Kościoła w świecie zależy od jego wewnętrznej autentyczności – od tego, czy sam żyje Ewangelią, którą głosi. Odnowa stanowi zatem etap pośredni między refleksją a działaniem: Kościół, poznawszy siebie, podejmuje wysiłek przekształcenia własnego życia tak, by mógł w sposób wiarygodny i owocny wejść w dialog ze światem. Kościół potrzebuje, by dążyć do reformowania się, by okazać światu oblicze, które nie przyniesie rozczarowania. Bez odkrycia na nowo powołania do świętości moc tego świadectwa będzie niewystarczająca. W tej perspektywie dialog nie jest inicjatywą czysto zewnętrzną, lecz owocem wewnętrznej przemiany wspólnoty wierzących.

3. Dialog ze światem

Trzecim i kulminacyjnym etapem programu Pawła VI jest dialog Kościoła ze światem. Papież formułuje zasadę dialogu jako metodę i drogę Kościoła, odrzucając zarówno postawę izolacji, jak i postawę bezkrytycznej asymilacji: „Kościół powinien nawiązać dialog ze społeczeństwem, w którym żyje. Dzięki temu Kościół przybiera postać słowa orędzia i dialogu”¹¹.

Dialog w ujęciu Pawła VI nie jest środkiem taktycznym ani narzędziem dyplomatycznym, lecz wyrazem misji zbawczej Kościoła. Wypracowana w dobie Soboru, a w sposób całościowy zawarta w encyklice *Ecclesiam suam* i konstytucji *Gaudium et spes* wizja dialogu, znalazła swoją bezpośrednią kontynuację i aplikację w licznych inicjatywach podejmowanych w okresie posoborowym czy powstałych dykasteriach Stolicy Apostolskiej, a sam dialog jest odtąd uważany za podstawowy element regulujący stosunek Kościoła do świata, w celu realizacji przez niego własnego posłannictwa. Jest on także jednym z najbardziej czytelnych i wyrazistych znaków otwarcia Kościoła na świat współczesny.

¹¹ ES 65.

Program *Ecclesiam suam* ma charakter organiczny: dialog wyrasta z samoświadomości i odnowy, a nie je zastępuje. Papież podkreśla, że tylko Kościół, który zna samego siebie i nieustannie się odnawia, może wejść w autentyczny i owocny dialog ze światem, pozostając wiernym swojej misji. Paweł VI uczynił z zasady dialogu kluczowy element eklesjalnej obecności w świecie współczesnym. W jego ujęciu dialog nie jest alternatywą dla głoszenia prawdy, lecz sposobem jej przekazu, zgodnym z naturą Kościoła i godnością człowieka. Program ten stanowi fundament dla późniejszych inicjatyw Kościoła widocznych w nauczaniu kolejnych papieży, ale już sam w sobie ma charakter profetyczny i trwały. Warto w tym miejscu podkreślić raz jeszcze zastosowaną metodologię. Paweł VI najpierw prowadzi długą refleksję nad samoświadomością Kościoła. Kościół musi poznać samego siebie, swoją tożsamość, swoje źródło i cel – zanim rozpocznie dialog. Tylko ten, kto zna siebie, kto zachowuje swoją tożsamość, może wejść w dialog bez ryzyka zagubienia. W tej perspektywie nie chodzi o taktykę ani dyplomację, nie o chwilową metodę pośród innych. Dialog dla Kościoła nie jest ustępstwem wobec świata, lecz istotnym wymiarem jego posłannictwa. To nie doraźny środek, lecz droga, którą Kościół ma iść w świecie¹².

Moralny wymiar i postawy dialogu

Chrześcijańska wizja dialogu nie ogranicza się do poziomu teoretycznego ani wyłącznie eklesjologicznego. Ma ona także wymiar moralny, który dotyczy zarówno postaw uczestników dialogu, jak i cnót, dzięki którym dialog może rozwijać się w sposób autentyczny i owocny. Dialog zakłada określoną formację wewnętrzną człowieka – jego gotowość do otwarcia się na drugiego, zdolność do słuchania oraz do odpowiedzialnego przekazywania prawdy. Jak podkreślano w refleksji

¹² Szerzej na temat posłannictwa Kościoła w świecie i dialogu Kościoła ze światem zob. J. Gocko, *Kościół obecny w świecie – posłany do świata. Teologiczno-społeczne aspekty posłannictwa Kościoła w świecie po Soborze Watykańskim II*, Lublin 2003.

teologicznomoralnej 2. poł. XX wieku, dialog nie jest techniką komunikacyjną, lecz postawą moralną, która domaga się integralnego ukształtowania osoby.

1. Postawy umożliwiające autentyczny dialog

Punktem wyjścia dialogu jest otwartość na drugiego człowieka. Nie oznacza ona rezygnacji z własnej tożsamości ani relatywizacji przekonań, lecz gotowość do przyjęcia rozmówcy takim, jaki jest, wraz z jego sposobem myślenia, pytaniami i wątpliwościami. Otwartość zakłada szacunek dla osoby, a jednocześnie pozostaje zakorzeniona w prawdzie – nie jest więc pustą dyspozycyjnością, lecz świadomą decyzją moralną. Z otwartością ściśle wiąże się umiejętność słuchania, którą Klemens Tillmann uważał za jeden z fundamentów dialogu: „dialog rozpoczyna się wtedy, gdy człowiek przestaje mówić i uczy się słuchać”¹³. Słuchanie nie jest jedynie biernym odbiorem informacji, ale aktem moralnym – wymaga pokory, cierpliwości i rezygnacji z dominacji nad drugim.

Kolejną istotną postawą jest roztropność, która pozwala łączyć szczerłość z odpowiedzialnością za słowo. W dialogu nie chodzi o natychmiastowe przekazanie wszystkich treści doktrynalnych, ale o wprowadzanie ich w sposób dostosowany do kontekstu, z poszanowaniem rytmu drugiej osoby. Roztropność chroni przed zarówno zbyt ostrożnością (która prowadziłaby do unikania prawdy), jak i przed nieodpowiedzialną bezpośredniością (która mogłaby ranić lub zamykać drogę porozumienia). Ważnym elementem moralnego wymiaru dialogu jest również uczciwość wobec samego siebie i wobec rozmówcy, co z kolei jest warunkiem wzajemnego zaufania. Tylko wtedy dialog nie przekształca się w negocjacje czy dyplomatyczne gry, ale staje się rzeczywistym spotkaniem w prawdzie i miłości.

13 K. Tillmann, *Zasady dialogu*, „Przewodnik Katolicki” 45 (1970).

2. Cnoty dialogu

Oprócz postaw istnieją również konkretne cnoty moralne, które kształtują klimat i dynamikę dialogu. Szczególne miejsce należy przypisać tym, które wprost odnoszą się do dbałości o jakość komunikacji międzypersonalnej. Pierwsza z nich, łagodność – jest cnotą, która kształtuje sposób odnoszenia się do drugiego człowieka. Wyraża się w postawie szacunku, delikatności i życzliwości, również w sytuacjach różnicy poglądów. W tradycji chrześcijańskiej łagodność nie jest słabością, ale siłą zakorzenioną w miłości. Towarzyszy jej cierpliwość. Jawi się ona jako niezbędną, ponieważ autentyczny dialog wymaga czasu. Przemiana przekonań czy otwarcie się na prawdę nie dokonują się natychmiastowo. Cierpliwość chroni przed pokusą instrumentalizacji dialogu – traktowania go jako szybkiego środka do osiągnięcia celu. Podstawą relacji dialogicznej jest również zaufanie. Bez niego słowa tracą swoją wiarygodność, a spotkanie staje się jedynie wymianą poglądów. Zaufanie rodzi się z prawdomówności, spójności postawy i konsekwencji w działaniu.

Do tych cnót można dodać również odwagę, rozumianą jako gotowość do świadectwa i głoszenia prawdy także wtedy, gdy może się to wiązać z niezrozumieniem lub sprzeciwem. Dialog chrześcijański nie polega na unikaniu trudnych tematów, ale na ich podejmowaniu w sposób zgodny z Ewangelią. Innymi słowy dialog jest formą miłości, ale miłości dojrzałej, wymagającej, zdolnej słuchać i mówić, gotowej na cierpliwość i ofiarę. W ten sposób dialog staje się stylem życia, a nie tylko narzędziem komunikacji.

3. Prawda jako kryterium dialogu

Istotnym warunkiem i zarazem wyróżnikiem chrześcijańskiej wizji dialogu jest jej związek z prawdą. Kwestia ta stała się osnową wielu wypowiedzi Jana Pawła II, dla którego najważniejszym elementem dialogu było poszukiwanie prawdy i dojście do prawdy¹⁴. W prawdziwym dialogu musi zawsze chodzić o prawdę, czyli dążenie do uzyskania

¹⁴ CA 44; VS 99-101; KKK 2467-2469. 2493-2499.

obrazu zgodnego z rzeczywistością. Bez niej dialog jest pozorny. Jeśli dialog nie opiera się na prawdzie, to w zasadzie wszystkie poglądy mają swoją rację bytu, a o ich przyjęciu decyduje zasada większości. Nie neguje to istnienia w społeczeństwie pluralizmu czyli różnorodności poglądów, ale nie może również oznaczać rezygnacji z próby poszukiwania jedności opartej na poznawalnej prawdzie¹⁵.

Niewątpliwie prawda w wymiarze życia społecznego, w ramach komunikacji społecznej, ma charakter dynamiczny. Można mówić o stopniowym dochodzeniu poszczególnych podmiotów dialogu (w tym także społeczności) do coraz głębszego poznania prawdy. Wiąże się to z dynamizmem rozwoju osobowego stron dialogu oraz całym szeregiem innych uwarunkowań. Jednak dynamicznego charakteru poznawania prawdy nie należy utożsamiać z odrzuceniem jej obiektywnego i absolutnego charakteru. Prawda – mimo tego, że jej poznanie na danym etapie nie jest pełne – ma zawsze pewne stałe punkty odniesienia o ponadhistorycznym charakterze¹⁶.

Przenosząc to na grunt dialogu oznacza to, że człowiek (czy dana wspólnota) nie jest „spokojnym depozytariuszem” pełni prawdy, lecz wezwany jest do nieustannych poszukiwań tej pełni. Jest to równocześnie wezwanie do postawy tolerancji wobec wszystkich, którzy błędzą, ale są nastawieni pozytywnie na poszukiwanie prawdy obiektywnej, a także na konieczność autentycznego kompromisu, a więc takiego, który nie niszczy w człowieku jego człowieczeństwa poprzez rezygnację z wartości, których nie można się zaprzeczyć bez utraty wierności wobec samego siebie i innych. W tym kontekście kompromis niejako z samej swej istoty jest wpisany w dialog jako jego nieodzowny element. W dialogu bowiem zbliżenie się do prawdy i dojście do pełniejszego z nią kontaktu dokonuje się nie w separacji czy izolacji, ale wspólnym wysiłkiem. Kompromis w tym przypadku świadczy o zwracaniu uwagi na innych i o prawdziwej pokorze, jak również zabezpieczając przed pokusą triumfalizmu, umożliwia i ułatwia wspólne dochodzenie do prawdy¹⁷.

15 Szerzej na temat dialogu w ujęciu Jana Pawła II zob. J. Sobkowiak, *Dialog*, w: Jan Paweł II, *Encyklopedia nauczania moralnego*, red. J. Nagórny – K. Jeżyna, Lublin 145-147.

16 *Tamże*, 309-318.

17 P. Góralczyk, *Kompromis*, w: Jan Paweł II, *Encyklopedia nauczania moralnego...*, 260-264.

4. Irenizm i synkretyzm

Na kanwie korelacji dialogu i prawdy należy zwrócić uwagę na dwa szczególne zagrożenia dialogu przywołane przez Pawła VI. Są nimi irenizm oraz synkretyzm¹⁸. Pierwsza z metod oznacza prowadzenie dialogu, który unika polemik i w imię ocalenia spokoju pomija w dialogu kwestie drażliwe i kontrowersyjne, zakładając maksymalnie dobrą wolę partnerów. Jednak budowana w ten sposób jedność jest jednością pozorną, osiągniętą niejednokrotnie przez pominięcie trudnych tematów i rezygnację z własnej tożsamości czy zdradę istotnych wartości.

Synkretyzm z kolei wiąże się z minimalistycznym podejściem do rzeczywistości. Choć niezwykle istotne dla owocności dialogu jest poszukiwanie najpierw tego, co łączy w poszukiwaniu prawdy, czyli jakieś podstawy lub „wspólnego mianownika” (aby dialog mógł mieć miejsce potrzebne jest w punkcie wyjścia pewne minimum wspólnych wartości), jednak nie podejmowanie dalszych wysiłków, prowadzących do poszerzenia na drodze dialogu zakresu wspólnie przyjmowanych i uznawanych prawd, jest ostatecznie jego regresem. Synkretyczna wizja rzeczywistości jest zawsze jej uproszczeniem, nie może więc stanowić podstawy trwałej jedności, bo nie sprosta próbie czasu¹⁹.

5. Tolerancja w ujęciu chrześcijańskim

Szczególnego komentarza wymaga kwestia tolerancji, często obecna w debatach o dialogu. Chrześcijańska tradycja rozumie ją nie jako obojętność wobec prawdy, ale jako szacunek dla osoby oraz uznanie jej wolności sumienia. Tolerancja w tej perspektywie oznacza zdolność do współistnienia z tymi, którzy myślą inaczej, bez rezygnacji z własnego przekonania o prawdzie. Sobór Watykański II podkreślał, że „prawda nie inaczej się narzuca, jak tylko siłą samej prawdy”²⁰. Tolerancja ma więc charakter dynamiczny: zakłada jednocześnie wierność

¹⁸ ES 88.

¹⁹ J. Wal, *Rola dialogu w życiu Kościoła*, w: *Teologia pastoralna*, t. 1: *Teologia pastoralna fundamentalna*, red. R. Kamiński, Lublin 2000, 201.

²⁰ DWR 1.

własnej wierze i otwartość na drugiego człowieka. Jest postawą dojrzałą moralnie, ponieważ wymaga integracji dwóch wymiarów: miłości do prawdy i miłości do osoby. Bez niej dialog łatwo przekształca się w relatywizm lub w polemikę.

Moralny wymiar dialogu wskazuje, że jego skuteczność nie zależy jedynie od argumentów, lecz w dużej mierze od jakości moralnej uczestników. Dialog jest przestrzenią, w której ujawnia się nie tylko treść przekonań, ale również styl życia i duchowa dojrzałość. Dlatego formacja do dialogu stanowi jedno z istotnych zadań wspólnoty Kościoła.

Kręgi dialogu Kościoła

Paweł VI, przedstawiając zasadę dialogu jako integralną część misji Kościoła, wskazuje cztery zasadnicze kręgi, w których dialog ten powinien się rozwijać. Wyznaczają one zarówno zakres, jak i strukturę dialogicznej obecności Kościoła w świecie współczesnym. Każdy z tych kręgów charakteryzuje się odmiennym kontekstem, adresatem i dynamiką, ale wszystkie łączy ten sam fundament: wierność Ewangelii i szacunek dla godności człowieka.

1. Dialog z całą ludzkością

Pierwszy i najszerszy krąg obejmuje dialog Kościoła z całą ludzkością, niezależnie od przekonań religijnych czy światopoglądowych. Paweł VI wyraźnie podkreśla, że Kościół nie może zamykać się w sobie, ale powinien „wyjść na spotkanie świata” z orędziem nadziei i zbawienia²¹. Ten dialog dotyczy wspólnego losu człowieka, jego podstawowych pytań, dążeń i problemów. Kościół nie staje wobec świata w postawie rywalizacji, lecz pragnie „uczestniczyć w jego radościach i nadziejach, smutkach i lękach”²².

Szczególne miejsce w tym kręgu zajmuje dialog z ludźmi

²¹ ES 96.

²² KDK I.

niewierzącymi i obojętnymi religijnie²³. Paweł VI widzi w tym nie tylko wyzwanie, ale i szansę: Kościół, prowadząc dialog z niewierzącymi, może ukazywać w nowy sposób obecność Boga w historii człowieka i odpowiadać na jego egzystencjalne pytania. W tym dialogu kluczową rolę odgrywają świadectwo życia, język kultury i wspólna troska o dobro człowieka, a nie jedynie przekaz doktrynalny.

2. Dialog z religiami niechrześcijańskimi

Drugi krąg obejmuje dialog Kościoła z religiami niechrześcijańskimi. Paweł VI podkreśla, że w tych tradycjach religijnych obecne są „elementy prawdziwe i godne uznania”, które mogą stać się punktem wyjścia do wzajemnego zrozumienia i współpracy²⁴. Kościół nie utożsamia tych religii z pełnią objawienia, ale uznaje ich znaczenie dla życia duchowego milionów ludzi i szanuje ich dążenie do transcendencji.

Ten dialog wymaga szczególnej delikatności i roztropności. Nie polega na relatywizowaniu wiary chrześcijańskiej, lecz na szukaniu wspólnego gruntu w pytaniach o sens życia, Boga i moralność, przy jednoczesnym świadectwie o Chrystusie jako jedynym Zbawicielu. W tym kontekście Paweł VI wyprzedza intuicje Soboru Watykańskiego II zawarte w deklaracji *Nostra aetate*, wskazując, że spotkanie z religiami niechrześcijańskimi może przyczynić się do pogłębienia wzajemnego zrozumienia i pokoju między narodami.

3. Dialog ekumeniczny z „braćmi odłączonymi”

Trzeci krąg dotyczy dialogu ekumenicznego, czyli relacji Kościoła katolickiego z innymi wspólnotami chrześcijańskimi. Paweł VI nazywa ich „braćmi odłączonymi” i wskazuje, że ten dialog ma szczególny charakter, ponieważ opiera się na wspólnym fundamencie wiary w Chrystusa i przyjęciu chrztu²⁵. Celem tego dialogu nie jest tworze-

²³ ES 99.

²⁴ ES 107-108.

²⁵ ES 109-III.

nie nowej struktury ponadwyznaniowej ani szukanie najmniejszego wspólnego mianownika, ale dążenie do pełnej jedności w wierze, sakramentach i wspólnocie hierarchicznej, zgodnie z modlitwą Chrystusa „aby wszyscy stanowili jedno” (J 17,21). Paweł VI kładzie nacisk na wzajemne poznanie, oczyszczenie pamięci i przewycięzanie uprzedzeń historycznych. Jednocześnie podkreśla, że dialog ekumeniczny musi być prowadzony w duchu prawdy i miłości, bez ukrywania realnych różnic doktrynalnych.

4. Dialog wewnątrz Kościoła

Czwarty krąg obejmuje dialog wewnątrz samego Kościoła katolickiego – pomiędzy pasterzami i wiernymi, różnymi wspólnotami i środowiskami. Paweł VI podkreśla, że Kościół sam musi być wspólnotą dialogu, jeśli chce wiarygodnie prowadzić dialog na zewnątrz²⁶. Wewnętrzny dialog nie oznacza relatywizmu ani demokratyzacji doktryny, ale styl życia oparty na wzajemnym zaufaniu, słuchaniu i poszukiwaniu wspólnego dobra.

Dialog wewnątrzkościelny, który w czasie pontyfikatu Franciszka został poddany istotnej próbie – zarówno w kontekście procesu synodalnego, jak i rozstrzygnięć dotyczących sprawowania liturgii w nadzwyczajnej formie rytu rzymskiego (*Traditionis custodes*, 2021) – obejmuje zarówno płaszczyznę hierarchiczno-pastoralną, np. relacje między duchowieństwem a świeckimi, jak i relacje między różnymi środowiskami, ruchami i instytucjami kościelnymi. Jego celem jest pogłębienie komunii, wzajemne ubogacenie oraz większa przejrzystość świadectwa Kościoła wobec świata. Paweł VI podkreśla, że brak wewnętrznego dialogu osłabia zdolność Kościoła do prowadzenia dialogu zewnętrznego, dlatego ten krąg ma znaczenie fundamentalne.

Cztery kręgi dialogu tworzą spójną strukturę, która ukazuje, że dialog Kościoła nie jest jednolity, lecz zróżnicowany w zależności od kontekstu i adresata. W każdym z tych kręgów konieczne są różne formy obecności i działania, ale wspólnym mianownikiem pozostaje ewangeliczny styl dialogu: wierność prawdzie, szacunek dla drugiego

²⁶ ES 113-116.

człowieka oraz świadomość misyjnego posłania Kościoła.

Wymiar zbawczy dialogu

W chrześcijańskiej wizji dialog nie jest jedynie metodą komunikacji ani środkiem duszpasterskim. Jego ostateczne znaczenie tkwi w udziale w zbawczym działaniu Boga. Paweł VI w *Ecclesiam suam* mówi o „dialogu zbawienia” (*colloquium salutis*), wskazując, że Bóg sam pierwszy nawiązał dialog z człowiekiem, a Kościół ma w tym dialogu uczestniczyć, a nie go inicjować²⁷. W ten sposób wymiar zbawczy stanowi właściwy horyzont dla wszystkich form dialogu prowadzonych przez Kościół.

Dialog zbawczy ma charakter teologiczny i chrystocentryczny. Nie jest neutralną przestrzenią wymiany opinii, ale dzieje się w odniesieniu do wydarzenia Wcielenia, Męki, Śmierci i Zmartwychwstania Chrystusa. To w Chrystusie Bóg wypowiada swoje ostateczne Słowo do człowieka, zapraszając go do odpowiedzi w wierze. Każdy autentyczny dialog, prowadzony w prawdzie i miłości, ma swój udział w tym podstawowym dialogu Boga z ludzkością. W tym sensie można powiedzieć, że dialog Kościoła uczestniczy w dynamice zbawienia, a nie jedynie w procesach społecznych czy kulturowych.

Paweł VI zwraca uwagę, że dialog chrześcijański ma zawsze wymiar misyjny. Nie polega na prostej wymianie myśli ani na tworzeniu kompromisowych formuł, ale zmierza ku spotkaniu człowieka z prawdą, objawioną w Chrystusie. Taka perspektywa chroni przed zredukowaniem dialogu do działań czysto humanitarnych lub politycznych. Jednocześnie wymiar zbawczy dialogu zakłada pełny szacunek dla wolności człowieka – Kościół nie narzuca prawdy siłą, lecz świadczy o niej słowem i życiem²⁸.

Warto w tym miejscu nawiązać do jeszcze jednego wymiaru dialogu zbawienia (*colloquium salutis*) odnoszonego w dokumentach soborowych do dialogu Kościoła ze światem. Nie musi on dotyczyć wprost problematyki religijnej. Sobór nawiązując do tekstu encykliki

²⁷ ES 72.

²⁸ DWR I.

Ecclesiam suam przypomina, że wszystko, co dotyczy godności osoby ludzkiej, wspólnoty ludzkiej, głębokiego sensu ludzkiej działalności, „tworzy fundament relacji pomiędzy Kościołem i światem, a także podstawę ich dialogu”²⁹. Także wtedy, gdy przedmiotem dialogu stają się kwestie polityczne, gospodarcze, kulturalne itp., dialog ten może być również dialogiem zbawienia, zwłaszcza gdy podejmowany jest wysiłek naświetlenia rozważanej rzeczywistości z perspektywy wiary. Zaczynając dialog zbawienia od obszarów pozornie odległych od spraw duchowych, można w miarę duchowego dojrzewania ludzi (*preparatio evangelica*) przechodzić w sferę spraw nadprzyrodzonych. W tym kontekście dialog staje się dialogiem wiary z kulturą³⁰. W tym sensie dialog stanowi nie tylko drogę Kościoła w świecie współczesnym, ale także drogę człowieka ku własnemu spełnieniu.

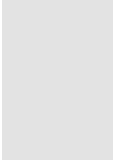
Zakończenie

Chrześcijańska wizja dialogu, ukazana w nauczaniu Pawła VI, Soboru Watykańskiego II i rozwinięta w refleksji teologicznej, łączy trzy zasadnicze wymiary: antropologiczny, teologiczny i moralny. Dialog zakorzeniony jest w naturze osoby ludzkiej, która została stworzona do relacji z Bogiem i z innymi ludźmi. Znajduje on swoje źródło w historii zbawienia – w Bożej inicjatywie, która osiąga pełnię w Chrystusie – i zostaje wpisany w naturę Kościoła jako wspólnoty zbawczej. W tej perspektywie jest zasadne mówienie o chrześcijańskiej wizji dialogu. Chrześcijaństwo próbuje wnieść do rozumienia dialogu coś istotnego – pokazuje jego źródło w samym Bogu, przypomina o konieczności tożsamości i prawdy, wskazuje na cnoty, które czynią dialog autentycznym oraz ukazuje jego wymiar zbawczy. Nie chodzi o zawłaszczenie dialogu, lecz o jego pogłębienie. Chrześcijańska wizja pokazuje, że dialog nie jest jedynie metodą komunikacji społecznej. Jest drogą prowadzącą ku pełni człowieczeństwa i ku spotkaniu z Bogiem.

Program Pawła VI zawarty w *Ecclesiam suam* wskazuje drogę: najpierw pogłębienie samoświadomości, potem wewnętrzna odnowa,

²⁹ KDK 40.

³⁰ J. Wal, *Rola dialogu w życiu Kościoła...*, 193. 198.

a następnie dialog – prowadzony w różnych kręgach i zróżnicowanych kontekstach. Wobec współczesnych napięć kulturowych, narastającej polaryzacji społecznej i procesów sekularyzacyjnych program ten nabiera szczególnej aktualności także dla samego Kościoła. Pokazuje, że może on pozostać wiarygodnym świadkiem Ewangelii tylko wtedy, gdy jasno określoną tożsamość potrafi łączyć z postawą otwartości i gotowością do dialogu, tworząc przestrzeń spotkania ponad podziałami. W świecie pełnym konfliktów i podziałów chrześcijańska wizja dialogu pozostaje drogą nadziei: drogą budowania pokoju, sprawiedliwości i solidarności, a ostatecznie miejscem, w którym może objawić się zbawcze Słowo Boga.

LESZEK KORPOROWICZ

UNIwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego

ORCID: 0000-0002-5890-5991

Od interakcji do komunikacji. W kierunku dialogu jako wartości autotelicznej

Apele o dialog społeczny, międzykulturowy, ekumeniczny, jak i ten podstawowy, w relacjach na poziomie międzyludzkim stanowi niemal codziennie słyszany apel. Jednakże cele, którym ma służyć na ogół dalekie są od tego, co bez wnikliwych definicji, stanowić ma o jego funkcji, a więc działania na rzecz wszystkich jego uczestników. W praktyce życia społecznego, a szczególnie politycznego, służyć ma w opinii przywołujących go stron, niemal instrument do przekonania o wyższości swoich racji i przeciągnięcia na „właściwą stronę”. Sytuacja ta przypomina dobrze znany żart o potrzebie istnienia lub przywrócenia sprawiedliwości, pod warunkiem, że wyrok będzie po naszej stronie. Nikt w związku z tym nie chce być oskarżony o to, że unika lub blokuje praktyki dialogiczne, ale argumenty ich podejmowania wskazują na daleko idącą instrumentalizację i wolę podporządkowania sobie zarówno celu, a nade wszystko efektów ich użycia. Dialog, podobnie jak wiele wartości kultury współczesnej, stał się jedynie narzędziem w taktyce politycznej lub zarządczej współczesnych instytucji stające się elementem socjotechniki współczesnych mandarynów władzy. Nie po raz pierwszy procesy redukcji aksjologicznej cywilizacji sukcesu, sterowania oraz ukrytych form panowania anektują wartości autoteliczne, czyli takie, które nie dają się sprowadzić jedynie do wymiernych korzyści, partykularnego interesu konkretnych podmiotów, a więc wartości samych dla siebie, nie posiadających

zamienników i analogii¹. Pozostaje jednak pytanie czy dialog sprowadzony do narzędzia zachowuje jeszcze swoją tożsamość, a tym samym właściwe mu walory? Czy będąc ofiarą zbyt daleko posuniętych kalkulacji i przesterowania może być czymś więcej niż ukrytą strategią przekłamania? Aby tak się nie stało niemal koniecznie odnaleźć należy autentyczne i przynajmniej potencjalnie obecne w dialogu możliwości przekroczenia zasady dominacji i perswazji jako sposobu objaśniania własnych racji, jako drogi do wzajemnego rozumienia swoich wartości. Tylko wówczas dialog łamie logikę interakcji jako systemu panowania, w którym chodzi o umocnienie istniejących zależności, a nie odkrywanie logiki spójności i dzielenia się wspólnie doświadczanym i definiowanym dobrem. Bez tak rozumianego dialogu polityka staje się jedynie techniką zdobywania władzy porzucając starania na rzecz dobra wspólnego, kultura jedynie mechanizmem reprodukcji społecznych, komunikacja technologią skutecznego przekazu, a edukacja sposobem z góry zaprogramowanej socjalizacji.

Cywilizacja nasilonych interakcji i osłabionej komunikacji

Sytuacja kulturowej deklasacji dialogu ma swoje przyczyny w makro-strukturalnej charakterystyce współczesnej cywilizacji. Mnoży ona liczbę, skalę i intensywność bardzo równego typu interakcji, których motywy, cele ale i konsekwencje wyrastają z utylitarного kontekstu ich nasilenia. Po pierwsze, jest to szeroka gama procesów, które sumarycznie określić możemy kolejnymi fazami *globalizacji*. Wbrew pozorom nie prowadzą one do gospodarczej i kulturowej unifikacji, a wręcz przeciwnie, do nasilającej się różnorodności². Jest to prosta konsekwencja drugiego czynnika narastających procesów interakcyjnych, a mianowicie *mobilności*, zarówno indywidualnej, jak i grupowej,

1 L. Korporowicz, *Wartości autoteliczne jako wyrzut sumienia humanistyki współczesnej*, „Kultura Współczesna” 1 (2024), doi.org/10.26112/kw.2024.126.10 (dostęp: 20.09.2025).

2 W. Kuligowski, *Globalizacja kulturowa*, w: *Globalizacja i współzależność*, red. A. Malewska – M. Filary-Szczepanik, Kraków 2022.

informacji, dóbr, usług i technologii. Przemieszczające się zbiorowości z naturalnych względów muszą się wymieszać, często w żywiołowy, niekontrolowany, a nawet konfliktowy sposób. Ostatnimi czasy procesy te przybrały szczególnie masowy charakter w postaci licznych i ogarniających cały świat *migracji*. Czwarty z czynników interakcyjnych to powstała w wyniku działania wymienionych powyżej procesów *wielokulturowość*. Istniejące obok siebie, a czasem przenikające się kultury jak nigdy do tej pory wchodzi w wielorakie relacje, często międzykulturowe, które są prawdziwym wyzwaniem zarówno dla konkretnych osób, wspólnot, ale także organizacji, polityk państwowych, systemów zarządzania i dyplomacji. Kolejnym czynnikiem, który relacje te w istotny sposób animuje, są nowoczesne *technologie przestrzeni poszerzonej* w wyniku przeniesienia znaczącego ich zakresu w obszar rzeczywistości wirtualnej³. Horyzont interakcji świata współczesnego dopełniają konflikty, poczynając od tych, które dzieją się wewnątrz poszczególnych państw, kultur i wspólnot, poprzez konflikty organizacji, partii, często o charakterze ponadpaństwowym w strukturach o charakterze międzynarodowym, kończąc na otwartych konfliktach zbrojnych, włączając w to wojny hybrydowe. Coraz bardziej groźnym rodzajem konfliktów, który przekracza granice państwowe, a nawet kontynentalne, są wojny kulturowe pojawiające się na skutek zderzenia systemów wartości, religii, wzorów kultury i typów pojmowania podstawowych praw człowieka, wolności religijnych, prawa narodów i godności wspólnot ludzkich⁴.

Intensywność i różnorodność interakcji jakie stwarza cywilizacja współczesna na poziomie zarówno interpersonalnym, międzygrupowym, jak i instytucjonalnym nie idzie w parze z rozwojem ich cech jakie wymaga nie tylko dialog, ale także szerzej pojęta komunikacja. Można postawić tezę, że dzieje się coś paradoksalnego. Przyrost interakcji kulturowych spowodował zanik ich cech komunikacyjnych w ogóle, a dialogicznych w sposób wyjątkowy. Problem ten widać

3 S. Jaskuła, *Informacyjna przestrzeń tożsamości*, w: *Tożsamość i komunikacja*, red. J. Szulich-Kałuza – L. Dyczewski – R. Szwed, Lublin 2011.

4 E. Wiącek, *Wojny kulturowe*, w: *Studia kulturowe* (Słowniki społeczne), red. L. Korporowicz – A. Knap-Stefaniuk – Ł. Burkiewicz, Kraków 2022, 167-190, <https://doi.org/10.35765/slowniki.251> (dostęp: 20.09.2025).

szczególnie ostro, gdy spojrzymy na właściwy, nie okrojony sens pojęcia komunikacji. Jej etymologiczny rdzeń opiera się na terminie *communicare*, co oznacza odwołanie do działania wspólnego, dzielenia się tym, co staje się wspólne, co łączy i buduje więzi. Od razu widać jak znaczenie to dalekie jest od tego jakie nadały mu uproszczone wersje nauk informatycznych, zainteresowane technologią przekazu, transmisji, oddziaływania i wpływu⁵. Komunikacja nie jest jednak jednokierunkowym przekazem, a wręcz przeciwnie zakłada w swej istocie działania interakcyjne. Cywilizacja medialna, szczególnie w dobie kultury masowej i informacyjnej, wzmocniona współczesną mitologią skutecznego marketingu, reklamy i ukrywanej pod nazwą „sztuki oddziaływania”, zwyczajnej techniki manipulacji, zawłaszczyła pojęcie komunikacji⁶. Intencją tego zabiegu jest odsunięcie uwagi, w tym szerokiej świadomości publicznej, od analizy tego co staje się konsekwencją jednostronności przekazu, destrukcji działań i wartości interakcyjnych. Praktyka ta ujawnia swój redukcjonizm, gdy rozłożyłmy problem na „czynniki pierwsze”, a więc gdy nie tylko przywołamy sam fakt interakcji, ale zapytamy o cechy, jakość i faktyczny charakter tych interakcji⁷.

Zacznijmy więc od identyfikacji koniecznych atrybutów komunikacji, zaczynając od prostej obserwacji, iż przedrostek „inter” odwołuje nas do co najmniej trzech swoich definicyjnych filarów, a mianowicie do „wzajemności”, „współzależności” oraz jednego z ważniejszych przejawów komunikowania jakim jest „wymiana”. Po drugie, znaczenie terminu „akcji” odsyła nas do kolejnych trzech atrybutów komunikacji, jakimi są „intencjonalność”, „sprawczość” oraz najważniejsza wartość określająca ludzki sens procesu, jaką jest „podmiotowość” działań komunikacyjnych, bo tylko wówczas odnaleźć w nich możemy człowieka i jego człowieczeństwo.

Tak zidentyfikowane atrybuty komunikacji, pojętej jako rodzaj interakcji, nie mogą jednak zostać porzucone i oddane „im samym”

5 K. Wielecki, *Kultura versus kultura masowa*, Warszawa 2024.

6 L. Korporowicz – R. Wiśniewski, *Communication*, „Kultura Współczesna” 5 (2024), <https://doi.org/10.26112/kw.2024.130.05> (dostęp: 20.09.2025).

7 L. Korporowicz, *Osobowość i komunikacja w społeczeństwie transformacji*, Warszawa 1996.

bez pytania o znacznie bardziej posunięte analizy, a to oznacza treści owych atrybutów, o ile mają one określać różnicę pomiędzy światem maszyn, ale także zwierząt, a rzeczywistością tworzoną przez człowieka, a dalej jaką rzeczywistością? Brak tego typu pytań jest przykładem aksjologicznego redukcjonizmu nie tylko kultury i cywilizacji współczesnej, ale także nauk społecznych i humanistycznych, które dały sobie zasłonić oczy fascynacją technologią informacyjną jako przynętą do świata duchowego zniewolenia i dehumanizacji. Musimy więc zapytać kolejno: jeśli mówimy o wzajemności, to o wzajemności czego? Bokserzy na ringu odwzajemniają sobie ciosy, skłócone ze sobą wspólnoty odwzajemniają sobie działania otwarcie agresywne, niszczące i nacechowane upadkiem wszelkich cnót i odpowiedzialności. Jakość owej wzajemności jest istotnym warunkiem zaistnienia dialogu. Podobnie z pewnością musimy wiedzieć coś więcej o ważnym atrybucie „współzależności” w jakiej mogą być człowiek i komputer, zwierzę, które ucieka i zwierzę, które goni, pan i jego niewolnik, kryminalista i jego ofiara. Nie chodzi więc nam o każdy rodzaj współzależności, choć jest ona wyznacznikiem interakcji. Kolejny atrybut „wymiany” jest istotnie warunkiem zwrotności w relacjach komunikujących się ludzi, ale nie sposób ominąć pytania, co jest przedmiotem wymiany? Z pewnością nie mogą być to impulsy elektryczne, bo taki przedmiot wymiany może opisywać interakcje pomiędzy maszynami. Będą one w ten sposób w interakcji, ale jeszcze wyraźniej widać, jak odkrycie skądinąd fundamentalnego charakteru działań komunikacyjnych rozpoczyna zaledwie długą drogę do analiz jakie miałyby opisywać komunikację, czyli wymianę w świecie ludzi⁸. Nie wystarczy nam także odniesienie atrybutu wymiany do procesów zachodzących w świecie zwierząt. Niewątpliwie wymieniają one pomiędzy sobą całą masę bodźców, nawet znaków i emocji. W tym sensie z pewnością pozostają w interakcji, a każdy biolog powie, że także w jakimś rodzaju procesie komunikowania. Pozostaje wszak pytanie o to, jaki to rodzaj i czy zachowuje analogię do komunikowania w świecie ludzi? W dialogu potrzebna jest bowiem nie tylko umiejętność wymiany znaków, ale także symboli, często abstrakcyjnych, zanurzonych w złożonym

8 J. Habermas, *Teoria działania komunikacyjnego* (BWF), t. 1, tł. A.M. Kaniowski – M.J. Siemek, Warszawa 1999.

świecie wartości i to takich, jakie odpowiadają na potrzeby pozafunkcjonalne, pozabiologiczne, przeciwstawiając się często naciskom i potrzebom społecznym.

Kolejne pytania nakazują zapytać o to, co przynosi charakterystyka wzajemnie podejmowanej „akcji”. Warto więc postawić problem o naturę bardzo jakże różnorodnego rodzaju intencji, jaki interakcję przekształca najpierw w komunikację, a potem w dialog? Trudno nam będzie uznać, że tworzy go intencja jednostronnego podporządkowania, często zmarginalizowania, aneksji zasobów oraz tego, co może być cenną zdobyczą i dawać pewną przewagę we wzajemnych, ale niesymetrycznych relacjach oraz niesprawiedliwych stosunkach władzy. Okazuje się przy okazji, że bez analizy aksjologicznej trudno mówić o odpowiedzialnym rodzaju komunikacji, który – aby przypomnieć sens terminu *communicare* – jest działaniem na rzecz wspólnoty, a przynajmniej unikania intencji dzielenia się złem, manipulacją i fałszem⁹. Zanim podejmiemy więc problem dialogu, wyraźnie widać, iż nie może on wyrastać na bazie komunikacji, która może być wolna od elementarnych kanonów etycznych, która może istnieć w świecie wolnym od wartości, co jest kolejnym argumentem za wykluczeniem tego pojęcia ze świata praw przyrody, biologii i techniki. Potwierdza ten sposób rozumowania następna kwestia faktycznego charakteru sprawczości interakcyjnej, a więc komunikacyjnych cech postawy, która daleka jest od bierności, jednostronnego uprzedmiotowienia, ale nie może uniknąć pytania o treść tego, co jesteśmy w stanie sprawić. Nie bez przypadku mówi się więc o „sprawcy” czynów kryminalnych, a nawet ludobójczych. Sam fakt możliwości i faktycznej realizacji konkretnych działań ponownie może być zaprzeczeniem sensu *communicare* i cechować nie tylko przekaz, ale i interakcję o znamionach patologicznych¹⁰. Dopiero ostatni z atrybutów nadaje wszystkim konieczny komponent aksjologiczny, ogniskując je w źródle zarówno ducha, sensu i najistotniejszej funkcji komunikowania, jakim jest eksploracja podmiotowości jego uczestników.

9 M. Rembierz, *Etyka wobec postmodernistycznej nocy aksjologicznej*, w: *Co się dzieje z wartościami? Próba diagnozy*, red. E. Okońska – K. Stachewicz, Poznań 2009, 91-101.

10 M.S. Archer, *Kultura i sprawczość*, tł. P. Tomanek, Warszawa 2019.

Dialog jako potencjał komunikacji

Ze względu na fundamentalny charakter atrybutu podmiotowości konieczne jest określenie jego treści, a więc źródeł, jak i wynikających z niej możliwości, które zawierają się we wszystkich analizowanych do tej pory obszarach. Podmiotowość jest w istocie złożeniem trzech cech, choć w języku współczesnej humanistyki można określić je jako przymiotów lub wręcz kompetencji człowieka. Pierwsza cecha, a w istocie najistotniejszy korzeń podmiotowości to ludzka godność, która jest immanentną własności osoby ludzkiej i która zapoznana jest bardzo dobrze w literaturze humanistycznej, teologicznej i filozoficznej, choć jakże często mylona z jej społecznymi artefaktami, jak rola społeczna, autorytet i przypisaną pozycją w strukturach ludzkiego życia¹¹. Godność jest jedną z najważniejszych i najsilniejszych wartości autotelicznych. Nie można jej nikomu odebrać, ale nie można też sztucznie przypisać, nie można jej zamienić, zakupić, uczynić przedmiotem wymiany, transakcji i przypisać na zasadzie porozumienia. Z tego powodu nie może istnieć sztuczna godność, tak jak istnieje sztuczna inteligencja, nie istnieje inżynieria i technologia godności, która z dystansem nakazuje akceptować jakże często i powszechnie stosowane pojęcie technologii komunikacyjnych. Technologie te zakładałyby bowiem możliwość manipulowania i przedmiotowego traktowania¹² atrybutów komunikacji, łącznie z tym, co w niej podmiotowe. Idąc jeszcze dalej musielibyśmy mówić o podmiotowości, a więc i o godności maszyn, co już zupełnie deklasuje nie tylko osobowy, ale i społeczny świat człowieka. Nauki współczesne bez większych oporów przystają na takie traktowanie komunikacji, a w ślad za tym samych siebie i człowieka¹³. Epoka rozwoju sztucznej inteligencji dopełni tego dzieła, wykorzystując wszystkie jego słabości, ale i skłonności do myślenia mitycznego, uproszczonego, nastawionego na wartości instrumentalne. Niestety mało kto stawia pytanie dlaczego nie istnieje sztuczna mądrość, sztuczny honor, sztuczna empatia?

11 C. Bartnik, *Personalizm*, Lublin 2013.

12 Z. Rosińska, *Ślepotą aksjologiczną*, w: *Doświadczenie świata. Eseje o myśli Romana Ingardena*, red. T. Maślanka, Warszawa 2020.

13 J. Kreft, *Władza algorytmów*, Kraków 2019.

Już dzisiaj są to pytania kulturowo niepoprawne, archaiczne i wstydliwe. Nie mieszczą się w doktrynie nowych religii wszechstronnego sterowania, optymalizacji i skuteczności, aż do momentu, w którym zderzą się z emocjami małego egoizmu, poczuciem władzy i własności, Wówczas to, co masowe niekoniecznie staje się powszechne, rodzą się konflikty i pojawia się refleksja o naturze własnego istnienia.

Kolejnym przymiotem podmiotowości jest wyrastająca z godności potrzeba wolności. Ona także ilustruje wagę wartości autotelicznych¹⁴. W humanistyce polskiej ich analizę oraz miejsce w kulturze symbolicznej człowieka szeroko podejmowała Antonina Kłoskowska, upominając się o konieczne uzupełnienie modnych w końcu ubiegłego wieku analizach o charakterze semiotycznym, refleksją aksjologiczną. Pokonywało to nie tylko redukcjonizm behawioralny, ale także swoisty redukcjonizm semiologiczny, sprowadzający całość kultury do rzeczywistości znaczeń. Tymczasem prosta nawet obserwacja ujawnia fakt, iż te same znaczenia mogą mieć bardzo różne, czasami odmienne wręcz wartości. Ucieczka od tego rodzaju analiz była próbą zbudowania humanistyki „wolnej od wartości” i wartościowania. W efekcie zbudowano jednak bardzo okrojony obraz człowieka i kultury, który jest prawie kompletny, bliski z informatyzowanej koncepcji znaczeń, tyle że pozbawiony pytania nie tyle o to, „czym?”, ale o to „kim?” jest człowiek. Kłoskowska w sposób pionierski wyprzedzała analizę mankamentów współczesnej kognitywistyki, neuropsychologii i humanistyki cyfrowej, które nakręcają rynek współczesnej para-antropologii. Niestety narzędzia poznania nader często zostają w nich utożsamione z przedmiotem poznania, przesuwając zasadniczy sens i cel humanistyki, w nauki o innym rodzaju powołania. Ponownie zatarciu ulega pytanie o specyfikę tego, co stanowi o „human”. Tymczasem przywołana wartość wolności nie daje się zastąpić czymś mniej wymagającym i bardzo trudno zamienić ją na wartości ekwiwalentne. Niejednokrotnie próby takie podejmowano, czasami skutecznie, choć na krótko i nie bez nieodwracalnych konsekwencji. Jakkolwiek pojęta wolność byłaby jednak wypaczona, gdyby nie towarzyszył jej przymiot odpowiedzialności, który stanowi hamulec

14 A. Kłoskowska, *Koncepcja autoteliczności kultury symbolicznej*, w: *O społeczeństwie i teorii społecznej. Księga poświęcona pamięci Stanisława Ossowskiego*, red. M. Ofierska – E. Mokrzycki – J. Szacki, Warszawa 1985.

wolności wyalienowanej i skierowanej przeciwko sobie, wspólnotom, procesowi komunikowania i dialogu¹⁵.

To właśnie podmiotowość w rozumieniu jaki zostało tu przedstawione, staje się swoistym „filtrem”, który transformuje komunikację do poziomu dialogiczności, czyni z niej coś więcej niż technologiczne procesy przekazu, a nawet interakcji¹⁶. Jak zostało to zauważone, sam fakt interakcji nie gwarantuje bowiem sensu jaki posiada proces i działania określane starożytnym terminem *communicare*. Pytanie o dialog, pod warunkiem, że nie jest on traktowany instrumentalnie, jest współcześnie zasadnym pytaniem o stan współczesnej komunikacji, ale także kultury i społeczeństw znajdujących się często w fazie utraconej spójności, rozpadu, utraty tożsamości i dezintegracji. Znaczącym czynnikiem tego procesu jest właśnie utrata zdolności komunikacyjnych w ogóle, a dialogu w szczególności. Krytyczne spojrzenie na poziom i rzeczywisty charakter interakcji w procesach komunikacyjnych ujawnia brak obecnej w nich podmiotowości i wyjaśnia dlaczego narastająca skala interakcji nie prowadzi do realizacji jej przesłania. Wniosek ten prowadzi jednocześnie do wskazania, jaka powinna być polityka komunikacyjna i jakie kompetencje stanowić muszą cel działań naprawczych w obszarze dyskursu społecznego, edukacji, animacji kulturowych na różnych poziomach funkcjonowania organizacji, a w końcu na poziomie kultury narodowej jako całości¹⁷.

Efekty podmiotowej aktywizacji interakcyjnych atrybutów komunikacji ilustruje następujący schemat:

GODNOŚĆ – WOLNOŚĆ – ODPOWIEDZIALNOŚĆ

WZAJEMNOŚĆ	_____	TROSKA O WSPÓŁUDZIAŁ
WSPÓŁZALEŻNOŚĆ	_____	ANIMOWANIE EMPATII
WYMIANA	_____	POSZUKIWANIE DOPEŁNIENIA
INTENCJONALNOŚĆ	_____	BUDOWANIE WSPÓLNEGO CELU
SPRAWCZOŚĆ	_____	KREOWANIE DOBRA WSPÓLNEGO

Transformacyjna funkcja wartości autotelicznych

15 L. Dyczewski, *Przestrzenie wzajemnego dopełniania*, „Politeja” 20/2 (2012) 14-24.

16 D.S. Rychen – L.H. Salganik, *A Holistic Model of Competence*, w: *Key Competences for a Successful Life and Well-Functioning Society*, red. D.S. Rychen – L.H. Salganik, Gottingen 2003.

17 H. Skorowski, *Problematyka praw człowieka*, Warszawa 1999.

Przedstawione powyżej analizy prowadzą do następującego wniosku:

Wyliminowanie lub osłabienie wartości autotelicznych jako komponentu działań komunikacyjnych jako typu relacji międzyosobowych, międzygrupowych i międzyinstytucjonalnych pozbawia je najistotniejszych ich funkcji, eliminując możliwości i wartości dialogu, degradując tym samym sens ludzkiej kultury.

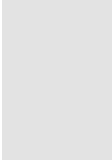
Degradacji ulega tym samym zawarty w niej potencjał spotkania i współistnienia ludzi i kultur, wartości i wspólnot. Oczekiwanie aby dialog stał się podobny do socjotechnicznych instrumentów zarządzania lub czymś na kształt inżynierii społecznej jest paradoksalnie osłabieniem, a wręcz destrukcją jego najmocniejszej strony, jaką jest odrzucenie jawnej lub ukrytej filozofii władzy, manipulacji oraz partykularnie pojętych korzyści. To wartości autoteliczne zespolone w ludzkiej podmiotowości przetwarzają wzajemność w praktyki współuczestnictwa, współzależność w otwartość na potrzeby innych, wymianę w gotowość do dzielenia się dobrem, intencjonalność w wolę wspierania i pomocy, a sprawczość w zdolność kreowania dobra wspólnego¹⁸. To one wyszukują w komunikacji taką jej formę, która staje się czymś więcej niż interakcją, staje się dialogiem.

Zakończenie

Ewolucja spojrzenia na komunikację, a szczególnie na dialog jako odrębną jej jakość, formę i usytuowanie w świecie ludzkich wartości, prowadzi i zatacza dziś wielkie historyczne koło. Powtórnie odkrywamy to, co wiedzieli i propagowali starożytni, a mianowicie sens *communicare*. Przywracamy nie tylko interaktywne, ale humanistyczne znaczenie tego pojęcia, eksponując uspołecznione i kulturotwórcze cele wzajemnych oddziaływań nakierowanych na budowanie tego, co wspólne, na dzielenie się dobrami, dobrem i dobrze pojętą współobecnością.

¹⁸ L. Korporowicz, *Polskie korzenie prawa narodów w budowaniu podmiotowości wspólnot kulturowych*, w: *Eseje o niepodległej*, red. R. Wiśniewski, Warszawa 2018, 102-129.

Dzieje się tak, pomimo odzierania tych działań z ich znaczenia i poza-instrumentalnych wartości jakie systemowo i konsekwentnie realizuje cywilizacja techniczna. Współcześnie trzeba więc zwrócić uwagę na jeszcze jeden aspekt potrzeby oporu przeciw dehumanizacji komunikacji i kultury. Człowiek posiada nieredukowalne prawo do komunikowania i dialogu. Jest to elementarne prawo człowieka zarówno jako osoby, ale także jako wspólnoty, która posiada analogiczną podmiotowość wyrażającą się w jej godności, wolności i odpowiedzialności. Prawo do dialogu jest więc podkreślanie zapomnianego prawa do człowieczeństwa, które niepostrzeżenie anektowane jest przez wyalienowane twory ludzkich działań, technikę, technologię i sztuczną inteligencję. W tym sensie prawo do dialogu podkreśla wagę autotelicznych wartości w świecie człowieka, które są czymś innym niż kultem optymalizacji, skuteczności, kontroli i instrumentalizmu we wszystkich jego formach. Funkcjonalne transgresje jakie daje nam technika, nie zastąpią bowiem transcendentnego, duchowego powołania człowieka, który w swojej podmiotowości może zwrócić się do rzeczywistości znajdującej się poza nim samym, a tym samym otworzyć sobie drogę do rozwoju. Nie ma on charakteru przedmiotowego i nie polega jedynie na instrumentalnym doskonaleniu fizjologicznych i poznawczych funkcji ludzkich narządów, jakie z pewnością staną się możliwe dzięki powiązaniu medycyny i techniki. Być może będziemy więc w najbliższej już przyszłości wyposażeni w techniczne ekstensje ludzkiego organizmu i mózgu, który stanie się jeszcze bardziej inteligentny. Nie sprawi to jednak, że człowiek będzie mądrzejszy, lepszy, że rozbuduje i umocni swoją godność w coraz większym stopniu uzależniony i upokorzony techniczną zależnością od licznych „przystawek”, operatorów, sieci oraz ich własnej „racjonalności”. Nie jest to racjonalność, która wchodzi z człowiekiem w dialog i rozumie błędy, emocje, a nawet dziwactwa ludzkiego człowieczeństwa. Dlatego współczesna antropologia komunikacji i dialogu jest w otwartym konflikcie z manipulacją jaką oferują nauce rozmaite warianty posthumanizmu, złudne perswazyje transhumanizmu. Nie jest on bowiem antropologią i rezygnuje z prymatu, który obecny jest – choć wciąż niedostatecznie rozpoznany – w humanizmie. Rezygnacja współczesnej antropologii z samej siebie, w nadziei i złudzeniu jakie posiadał Pan Twardowski,

już teraz kończy się podobnym i mało obiecującym losem wymuszonej ucieczki na Księżyc (dzisiaj już na Marsa), w poszukiwaniu utraconej tożsamości i godności człowieczeństwa. Nie jest wykluczone, że na drodze tej człowiek spotka się z innymi formami istnienia, które wkomponują go we własne racje bytu, własne konflikty, wojny i rodzaje zniewolenia. Być może dopiero wówczas ponownie odkryjemy sens przesłania, które mówi nam o tym na czyje istniejemy podobieństwo i co z tego może wynikać.

Zaufanie jako fundament dialogu wspólnoty losu i celu

W swojej pierwszej encyklice *Ecclesiam suam*, określanej jako „encyklika dialogu”, papież Paweł VI scharakteryzował podstawy uczciwego dialogu jako narzędzia międzyludzkiej komunikacji¹. Charakteryzując właściwości dialogu w społeczeństwie wymienił cechy dialogu, wśród których zaufanie zajmuje istotną pozycję². Zaufanie bowiem stanowi fundament relacji *międzyludzkich*, umożliwiając budowanie więzi, które przekraczają indywidualne interesy i kształtują trwałe wspólnoty. W kontekście wspólnoty losu i celu nabiera ono szczególnego znaczenia, ponieważ staje się warunkiem możliwości prowadzenia dialogu, otwartości na drugiego człowieka oraz wspólnego poszukiwania sensu i wartości. Zaufanie warunkuje możliwość prowadzenia dialogu, ponieważ otwiera na drugiego człowieka.

Zaufanie jako kategoria antropologiczna i społeczna

Zaufanie nie jest jedynie aktem psychologicznym, ale pełni również funkcję antropologiczną i społeczną. Człowiek jako istota społeczna konstryuuje swoją tożsamość w spotkaniu z drugim – w przestrzeni

1 „Potrzebne jest także oprócz zaufania do mocy własnych słów, także zaufanie, że jeden człowiek zechce przyjąć słowa innego człowieka. Dlatego dialog sprzyja również wzajemnemu zbliżeniu i przyjaźni, jednoczy również duchowo rozmówców w celu przyjęcia owego Dobra, które wyklucza wszelkie egoistyczne nastawienie” (Paweł VI, *Encyklika „Ecclesiam suam”*, Watykan 1964, n. 81).

2 Są to jasność przekazu, łagodność, zaufanie, roztropność (tamże, n. 78-82).

wzajemnego zaufania. Niklas Luhmann wskazuje, że zaufanie redukuje złożoność świata społecznego, czyniąc możliwą koordynację działań oraz przewidywanie zachowań innych podmiotów społecznych³.

Przekładając tę teorię na praktykę życia społecznego warto zauważyć, że bez zaufania rozpręgloby się całe życie społeczne; np. dziecko nie musiałoby wierzyć swojej matce, że jest jego rodzicielką; rolnik nie mógłby wierzyć swojej roli, że wrzucane w nią przez niego ziarno nie przepadnie, ale wyda plon; uczeń nie musiałby wierzyć swojemu nauczycielowi, a student swojemu profesorowi, że mówią i przekazują im prawdę, jaką znają... Natomiast tzw. *gaslighting*⁴ doprowadziłby społeczeństwa do anarchii⁵. Wówczas nie byłoby możliwości tworzenia jakichkolwiek wspólnot, zwłaszcza wspólnoty celu.

Wspólnota losu

Pojęcie wspólnoty losu odnosi się do grupy ludzi, których łączy wspólne doświadczenie historyczne, społeczne czy egzystencjalne – często niezależne od ich woli. Zaufanie – w przypadku wspólnoty losu – domaga się, aby przekształcić doświadczenie cierpienia i zagrożenia w solidarność.

3 N. Luhmann, *Trust and Power*, Chichester 1979, 8-15.

4 *Gaslighting to forma przemocy psychicznej, w której manipulator systematycznie podważa poczucie rzeczywistości ofiary, sprawiając, że traci ona wiarę we własne zmysły, pamięć i osądy. Osoba stosująca gaslighting zaprzecza faktom, przekręca wypowiedzi i wykorzystuje techniki takie jak ignorowanie, kwestionowanie lub dyskredytowanie, aby zdominować ofiarę i uczynić ją zależną. Nazwa pochodzi od sztuki teatralnej „Gas Light”, gdzie mąż zmniejszał natężenie gazowych lamp, a następnie zaprzeczał żonie, że światło się zmienia, sugerując, że jest ona niestabilna psychicznie*, <https://surl.lt/wksfqz> (dostęp: 30.09.2025).

5 *Anarchia to stan braku władzy, co może oznaczać zarówno brak rządu i praw („bez władcy”), jak i powiązany z tym chaos i nieporządek. Termin ten ma dwa podstawowe znaczenia: jest to stan bezrządu, chaosu i bezprawia, a także – w odniesieniu do anarchizmu – to postulowany system społeczno-polityczny bez hierarchii i przymusowej władzy*, <https://surl.lu/ofslej> (dostęp: 30.09.2025).

Myśląc o wspólnocie losu warto zwrócić uwagę na lud izraelitów (hebr. יִשְׂרָאֵל, fr. le Peuple de Juif czy niem. Judische Nation oraz na naród polski. Pierwszy z nich nie miał własnej państwowości od ok. 70 r. do 1948 r. n.e. (ok. 1878 lat), a drugi (naród polski) od 1795 r. do 1918 r. (a więc 123 lat). A jednak obydwa te narody przetrwały do dziś, dzięki imperatynemu *leitmotiv* (motyw życia).

Wspólnota celu

Wspólnota celu to przestrzeń świadomego i dobrowolnego działania na rzecz określonych wartości i projektów. W przypadku wspólnoty celu – aby wspólnie realizować idee i dążenia⁶.

Przekładając tę teorię na praktykę współczesnego życia społecznego, chciałbym zwrócić uwagę, że tworząc np. wspólnotę polskich katolickich uniwersytetów ludowych (WP KUL) czy jakąkolwiek inną wspólnotę (np. „Rycerze Maryi”, „Wojownicy Maryi”, czy *jedynie Bóg wie jak chcą się nazywać rycerze, bojownicy, wojownicy ect... ewangelicznych wartości*) istotną rolę w zaufaniu społecznym odgrywa osobowość pioniera (*lidera, prezesa, przewodniczącego... itp.*). Mówił o tym m.in. w XIX w. M.F.S. Grundtvig, proponując nową metodę kształtowania ludzkich wnętrz osobowych. Zresztą historia naszej cywilizacji europejskiej dowodzi, że np. św. Benedykt z Nursji czy św. Franciszek z Asyżu, czy też inni z naszych czasów rozpoczynali swoje dzieła od idei.

Dialog jako praktyka wspólnototwórcza

Dialog jest procesem, który zakłada wzajemne słuchanie, otwartość i gotowość do przyjęcia perspektywy drugiego. Martin Buber podkreśla, że autentyczne „Ja-Ty” możliwe jest jedynie w klimacie zaufania⁷. Dialog we wspólnocie losu i celu nie jest więc wyłącznie wymianą opinii, lecz aktem budowania mostów i kształtowania wspólnej

6 J. Tischner, *Etyka solidarności*, Kraków 2000, 25-30 (dostęp: 5.10.2025).

7 M. Buber, *Ja i Ty*, tł. J. Doktor, Warszawa 1992, 58-65.

przestrzeni wartości – tak mówi nam doświadczenie życiowe i sztuczna inteligencja (AI).

Dialog to „osobowa wymiana wewnątrz”. Osobowa wymiana wewnątrz może dokonywać się tylko na bazie wzajemnych relacji i wzajemnego zaufania. Bez zaufania dialog nie ma sensu.

Zaufanie jako fundament dialogu

Zaufanie warunkuje możliwość prowadzenia dialogu, ponieważ otwiera na drugiego człowieka i zmniejsza lęk przed odrzuceniem czy manipulacją. Wspólnoty, które budują swoje więzi na fundamencie zaufania, są zdolne do solidarności, współpracy i odpowiedzialności zbiorowej. Jan Paweł II wskazywał, że prawdziwa wspólnota opiera się na miłości społecznej, której konkretnym wymiarem jest właśnie zaufanie⁸.

Zakończenie

Zaufanie jawi się jako podstawowy warunek dialogu zarówno w wymiarze wspólnoty losu, jak i celu. Dzięki niemu możliwe jest przezwyciężanie indywidualizmu, budowanie solidarności i kształtowanie wspólnej tożsamości. Bez zaufania dialog staje się pozorny, a wspólnota – iluzoryczna. W kontekście współczesnych kryzysów społecznych i politycznych refleksja nad znaczeniem zaufania pozostaje jednym z kluczowych zadań nauk humanistycznych.

8 SRS 38.

ZBIGNIEW FORMELLA SDB

UNIVERSITÀ PONTIFICIA SALESIANA

ORCID: 0000-0003-2846-0992

Paradygmat wychowania do dialogu: pomiędzy determinizmem a osobowością

W niniejszym artykule przedmiotem analizy są trzy koncepcje pozo-
stające ze sobą w relacji wzajemnego przenikania: *paradygmat*, *wychowa-
nie* oraz *dialog*. W pierwszej części zostanie określone rozumienie
wskazanych pojęć, co następnie umożliwi podjęcie refleksji nad pro-
cesem wychowania człowieka ujmowanego w ramach triady oddzia-
ływań. Nieustannie aktualnym zadaniem jest podkreślanie znaczenia
rozwoju osobowości ludzkiej w perspektywie dwuwymiarowej: jed-
nostki wyposażonej w indywidualne cechy osobowe oraz członka
określonego środowiska społeczno-kulturowego.

Współczesna rzeczywistość społeczna zdaje się utwierdzać nas
w przekonaniu, iż możliwe jest organizowanie życia zbiorowego
w oparciu o własne projekty i koncepcje. W tym kontekście szcze-
gólnego znaczenia nabiera problem postrzegania rozwoju osobowo-
ści człowieka zarówno jako uczestnika przemian społecznych, jak
i podmiotu dysponującego potencjałem umożliwiającym zachowanie
autonomii wobec otaczającego środowiska. Dialektyka między samo-
realizacją a socjalizacją w obszarze wychowania jawi się jako istotne
wyzwanie zarówno dla dorosłych odpowiedzialnych za procesy wy-
chowawcze (rodziców, nauczycieli, wychowawców), jak i dla instytu-
cji funkcjonujących w tym zakresie (szkół, stowarzyszeń, organizacji,
ruchów społecznych).

Analogiczny charakter posiada dynamika zmian w procesie wycho-
wania do dialogu, której poświęcona zostanie druga część artykułu.

Paradygmat

Paradygmat to pojęcie opisujące zestaw podstawowych założeń i przekonań, wokół których konstruowana jest wiedza i metodologia badawcza w danej dyscyplinie. Alicja-Joanna Siegień, odwołując się do koncepcji Thomasa S. Kuhna, definiuje paradygmat jako „wzorcową teorię (łac. *paradigma* – ‘model, przykład, wzór’) o zasadniczym znaczeniu dla danej nauki, która umożliwia badaczom określonej dziedziny, przyjęcie założeń uznawanych za pewne i skupienie się na rozwiązywaniu bardziej konkretnych problemów; jest to więc całość założeń oraz kryteriów interpretacyjnych, które umożliwiają analizę i ocenę wyników badań naukowych”.

W szerszym kontekście można mówić o paradygmacie jako zbiorze norm, wartości i metod, które stanowią fundament myślenia naukowego, ale także oddziałują na sposoby interpretowania rzeczywistości oraz rozwiązywania problemów – zarówno naukowych, jak i codziennych, w tym wychowawczych.

Można wyróżnić dwa podstawowe rodzaje paradygmatu. Pierwszy to *paradygmat naukowy*, oparty na badaniach empirycznych, teoriach psychologii rozwojowej, pedagogiki, socjologii i neuronauk. Podkreśla on znaczenie obiektywizacji i sprawdzalności praktyk wychowawczych. Drugi to *paradygmat ideologiczny* (ideowy), zakorzeniony w światopoglądzie, wartościach, systemach politycznych czy religijnych. Wyznacza on kierunek wychowania w duchu odpowiedzi na pytanie: „jakim człowiekiem ma stać się młody człowiek?”, zgodnie z określoną wizją społeczeństwa.

W relacji między paradygmatem naukowym a ideologicznym można wyróżnić co najmniej trzy typy zależności:

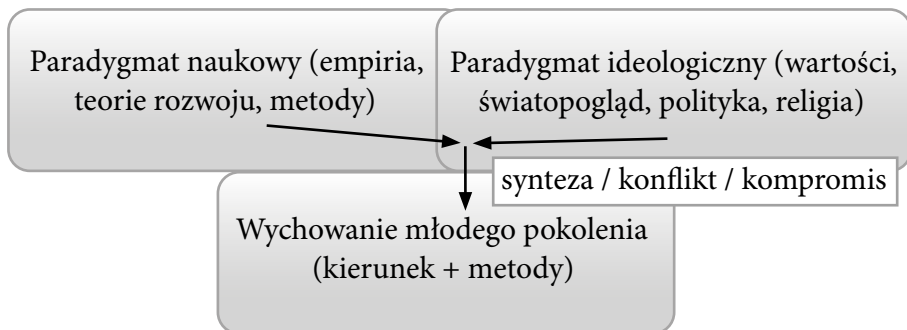
- *wzajemne warunkowanie* – ideologie mogą selektywnie korzystać z osiągnięć nauki, wybierając teorie wspierające ich założenia (np. wykorzystanie psychologii behawioralnej w systemach autorytarnych); z drugiej strony nauka bywa inspiracją do przekształcania ideologii (np. badania nad kompetencjami społecznymi i inteligencją emocjonalną wpływają na programy edukacyjne także w społeczeństwach opartych na tradycyjnych wartościach);

- *konflikt* – gdy wyniki badań naukowych przeczą założeniom ideologicznym, rodzi się napięcie (np. w kwestiach równości płci, stosowania kar cielesnych czy inkluzywności w edukacji). W takich sytuacjach władze ideologiczne mogą marginalizować ustalenia naukowe lub re-interpretować je zgodnie z własnymi założeniami;

- *kompromis/synteza* – w praktyce edukacyjnej często spotyka się rozwiązania hybrydowe, w których szkoły i systemy wychowawcze korzystają z metod naukowych, realizując je jednak w ramach określonej ideologii (np. edukacja obywatelska w demokracjach liberalnych czy edukacja patriotyczna w systemach autorytarnych).

Relacja między paradygmatem naukowym a ideologicznym ma charakter dialektyczny: nauka dostarcza narzędzi i metod, natomiast ideologia nadaje kierunek i sens. Wychowanie młodego pokolenia odbywa się najczęściej na styku tych dwóch wymiarów – w harmonii, konflikcie bądź w mniej lub bardziej spójnym kompromisie. W praktyce wychowawczej prowadzi to do określonych skutków. Pozytywne efekty pojawiają się wówczas, gdy nauka urealnia ideologiczne cele, czyniąc metody wychowania skuteczniejszymi i lepiej dostosowanymi do potrzeb rozwojowych. Negatywne skutki natomiast występują wtedy, gdy ideologia ogranicza możliwość wdrażania wyników badań, co może prowadzić do tworzenia jednostronnego obrazu świata, a w konsekwencji – do osłabienia krytycznego myślenia i ograniczenia pluralizmu.

Poniżej przedstawiamy graficzną ilustrację możliwych relacji pomiędzy paradygmatem naukowym a ideologicznym.

Schemat 1: Dynamika zachodząca między *paradygmatem naukowym* a *paradygmatem ideologicznym* w kontekście wychowania młodego pokolenia.

Paradygmat a Wychowanie

Wśród pojęć pedagogicznych „wychowanie” należy do najtrudniejszych do jednoznacznego zdefiniowania. Wynika to z faktu, iż obejmuje ono obszar, wokół którego toczy się długotrwały spór naukowy, niosący daleko idące konsekwencje praktyczne¹. Tendencja do ponawiania prób jego określenia wydaje się trwała – uzasadniają to zarówno przemiany społeczne, jak i pojawianie się nowych przestrzeni wychowawczych, takich jak świat wirtualny czy rozwój technologii².

Wojciech Pomykało proponuje rozumienie pojęcia wychowania w znaczeniu węższym i szerszym. W pierwszym z nich oznacza ono „świadome, celowe i specyficzne pedagogiczne działanie osób, z reguły występujących w różnych zbiorach (rodzinnych, szkolnych, innych), dokonywane głównie przez słowo (i inne formy interakcji, zwłaszcza przykład osobisty), zmierzające do osiągnięcia względnie trwałych skutków (zmian) w rozwoju fizycznym, umysłowym, społecznym, kulturowym i duchowym jednostki ludzkiej”³. W znaczeniu szerszym natomiast wychowanie rozumiane jest jako „oddziaływanie całokształtu specyficznych pedagogicznych bodźców i doświadczeń ogólnospołecznych, grupowych, indywidualnych i profesjonalnych, przynoszących względnie trwałe skutki w rozwoju jednostki w jej sferze fizycznej, umysłowej, społecznej, kulturowej i duchowej”⁴.

Interesującą próbę usystematyzowania definicji wychowania zaprezentowały Maria Dudzikowa i Maria Czerepaniak-Walczak. Autorki zebrały propozycje ujmowania wychowania z różnych perspektyw i wyróżniły trzy możliwe podejścia do tego zagadnienia⁵:

- *jednostronne oddziaływanie wychowawcy na wychowanka* - rozumiane jako świadomie organizowana działalność społeczna, „której celem

1 Por. W. Pomykało, *Wychowanie (z punktu widzenia świeckiego)*, w: *Encyklopedia Pedagogiczna*, red. W. Pomykało, Warszawa 1993, 917-926.

2 Por. A. Ricci – Z. Formella, *Educare insieme nell'era digitale*, Torino 2018; S. Vicari, *Adolescenti interrotti. Intercettare il disagio prima che sia tardi*, Milano 2025.

3 W. Pomykało, *Wychowanie...*, 917-918.

4 *Tamże*, 918.

5 Por. M. Dudzikowa – M. Czerepaniak-Walczak, *Wychowanie. Pojęcia, procesy, konteksty*, t. 1, Gdańsk 2007, 31-34.

jest wywołanie zamierzonych zmian w osobowości wychowanka⁶; obejmuje formowanie, kształtowanie i modyfikowanie osobowości⁷ poprzez utrzymywanie, doskonalenie i rozwijanie pozytywnych możliwości człowieka, jego funkcji psychicznych, procesów i cech osobowości; oznacza także kierowanie aktywnością życiową człowieka, przygotowanie go do pełnienia ról społecznych i zawodowych oraz specyficzną formę socjalizacji;

- *relacja dwustronna* - rozumiana jako praca z człowiekiem i nad człowiekiem przy jego aktywnym współudziale⁸; wychowanie w tym ujęciu jawi się jako szczególna relacja międzyludzka, w której osoba wychowanka jest równocześnie podmiotem i przedmiotem działań wychowawczych⁹;

- *wychowanie jako zjawisko psychospołeczne, dziejowe i kulturowe* - proces kształtowany przez wzajemne zależności między jednostką a środowiskiem fizycznym i społecznym, którego funkcją jest optymalne dostosowanie jednostki do otoczenia poprzez stopniowe wzbogacanie jej doświadczeń¹⁰; wychowanie to także proces zmian prowadzących do nowego stanu fizycznego i psychicznego człowieka, traktowanego przynajmniej czasowo jako zakończony¹¹.

Z powyższego zestawienia wynika, że pojęcie „wychowanie” nie poddaje się jednoznaczному zdefiniowaniu, lecz podlega ciągłemu procesowi dookreślania. Jest ono zależne od perspektywy autora, kontekstu społecznego, kulturowego i ideologicznego. Podobne zjawisko można dostrzec w odniesieniu do paradygmatu wychowania, który zazwyczaj ma charakter opisowy.

W obszarze pedagogiki Marian Nowak definiuje paradygmat wychowania jako „podstawowy sposób ujmowania i rozumienia wychowania,

6 W. Okoń, *Nowy słownik pedagogiczny*, Warszawa 1998, 444.

7 Por. K. Konarzewski, *Podstawy teorii oddziaływań wychowawczych*, Warszawa 1987.

8 Por. J. Tischner, *Etyka solidarności*, Kraków 1981.

9 Por. M. Nowak, *Podstawy pedagogiki otwartej. Ujęcie dynamiczne w inspiracji chrześcijańskiej*, Lublin 1999.

10 Por. E. Claparède, *Koncepcja wychowania funkcjonalnego*, w: *Źródła do dziejów wychowania i myśli pedagogicznej*, t. 3: *Myśl pedagogiczna XX wieku*, red. S. Wołoszyn, Kielce 1996, I, 170.

11 Por. K. Sośnicki, *Istota i cele wychowania*, Warszawa 1964, 7.

wskazujący na określone wartości, cele oraz metody ich realizacji”¹². Z kolei Krystyna Ablewicz podkreśla, że paradygmat wychowania jest „systemem myślenia i działania, który opiera się na określonej wizji człowieka i świata, stanowi podstawę kształtowania relacji pedagogicznych i praktyki edukacyjnej”¹³. Można więc uznać, że paradygmat wychowania wyznacza ramy, w których mieszczą się wartości, założenia i metody determinujące sposób jego rozumienia i praktykowania.

Paradygmat wychowania może być zatem postrzegany zależnie od przyjmowanej wizji człowieka oraz formułowanych celów wychowawczych. Zestawienie tych zależności prezentują poniższe tabele.

Paradygmat	Założenia/ wizja człowieka	Cel wychowania	Wychowawca	Autorzy
personalistyczny (koncentruje się na podmiotowości wychowanka)	osoba ludzka jako: wartość absolutna, wolna, odpowiedzialna; godność osoby niezależnie od okoliczności	rozwój integralny człowieka (biologiczny, psychiczny, społeczny, duchowy)	przewodnik (towarzysz) wspierający rozwój osoby	M. Nowak ¹⁴ J. Tarnowski ¹⁵ K. Wojtyła ¹⁶

12 M. Nowak, *Podstawy pedagogiki otwartej...*, Lublin 2008.

13 K. Ablewicz, *Teoretyczne podstawy badań w pedagogice*, Kraków 2003.

14 M. Nowak, *Podstawy pedagogiki otwartej...*

15 J. Tarnowski, *Jak wychowywać? Barykada czy dialog?*, Warszawa 2009.

16 K. Wojtyła, *Rozważania o istocie człowieka*, Kraków 2003.

Paradygmat	Założenia/ wizja człowieka	Cel wychowania	Wycho- wawca	Autorzy
dialogiczny (koncentruje się na podmiotowo- ści wychowanka)	dialog jest pod- stawową relacją wychowawczą; wychowanie opiera się na autentyczno- ści, zaufaniu i wzajemnym uznaniu; osoba zdolna do samo- rozwoju w rela- cjach	kształtowanie postawy dialo- gicznej, odpo- wiedzialności, otwartości na Innego	współ- partner w rozmowie, stwarzający przestrzeń do wymiany i wzajemne- go uczenia się	K. Ablewicz ¹⁷ M. Buber ¹⁸ J. Tarnowski J. Habermans ¹⁹ R. Wegerif ²⁰
krytyczno- -emancypacyjny (akcentuje rolę edukacji w trans- formacji społecz- nej)	edukacja powin- na demaskować mechanizmy zniewolenia i uczyć krytycz- nego myślenia; człowiek jako istota społecz- na, zdolna do krytyki i zmiany struktur społecz- nych	uwolnienie od struktur opre- syjnych, roz- wój świadomo- ści krytycznej, działanie na rzecz zmiany	animator, facylitator, inspirator krytycznej refleksji	P. Freire ²¹ H. Giroux ²² P. McLaren ²³

17 K. Ablewicz, *Teoretyczne podstawy...*

18 M. Buber, *Kształcenie charakteru*, Kraków 1968; tenże, *Wychowanie*, Kraków 1968.

19 J. Habermas, *Teoria działania komunikacyjnego. Racjonalność działania a racjonalność społeczna* (BWF), t. 1, tł. M.J. Siemek, Warszawa 1999.

20 R. Wegerif, *Researching online dialogues: Introducing the 'Chiasm' methodology*, w: *Research Methods for Educational Dialogue*, red. R. Kershner i in., London 2020, rozdz. 8.

21 P. Freire, *La pedagogia degli oppressi*, Milano 1971.

22 H. Giroux, *Education and the Crisis of Public Values: Challenging the Assault on Teachers, Students, & Public Education*, New York 2011.

23 P. McLaren – N. Jaramillo, *Pedagogy and Praxis in the Age of Empire*, Rotterdam 2007.

Paradygmat	Założenia/ wizja człowieka	Cel wychowania	Wycho- wawca	Autorzy
konstruktywistyczny (widzi ucznia jako aktywnego twórcę wiedzy)	wiedza jest konstruowana w interakcji z otoczeniem i innymi ludźmi a wychowanek jest jej aktywnym konstruktorem	rozwijanie umiejętności uczenia się, samodzielnego konstruowania znaczeń	organizator sytuacji edukacyjnych, przewodnik po doświadczeniach	J. Piaget ²⁴ L.S. Wygotski ²⁵ J. Bruner ²⁶
tradycyjno-transmisyjny (zachowuje hierarchię i dominację wychowawcy)	człowiek jako odbiorca treści i wzorców; wychowanie polega na przekazywaniu wiedzy, norm i wartości	przekaz tradycji, wiedzy i dyscypliny	autorytet, źródło wiedzy, kontroler	J.F. Herbart ²⁷ J.A. Komeński ²⁸

Tabela 1: 5 najważniejszych paradygmatów wychowania.

Dialog a Wychowanie

Celem niniejszych rozważań nie jest przedstawienie kolejnego opracowania na temat roli dialogu w wychowaniu. Kwestia ta została bowiem szeroko omówiona w literaturze pedagogicznej, a dostępne

24 J. Piaget, *Psicologia e pedagogia*, Torino 1970.

25 L.S. Wygotski, *Wybrane prace psychologiczne*, Warszawa 1971.

26 J. Bruner, *The Culture of Education*, USA 1996.

27 J.F. Herbart, *Pedagogika ogólna wywiedziona w celu wychowania*, Warszawa 1912.

28 J.A. Komeński, *Pampaedia*, Wrocław i in. 1973; J. Moleda – S. Sobczak, *Pedagogika Jana Amosa Komeńskiego w kontekście wychowania resocjalizującego*, „Siedleckie Zeszyty Komeniologiczne” 9 (2022) 65-83, doi: 10.34739/szk.202.09.05.

opracowania w sposób wyczerpujący ukazują znaczenie dialogu w procesach edukacyjnych. Współcześnie na gruncie pedagogiki panuje zasadnicza zgodność co do tego, że wychowanie do dialogu należy rozumieć jako proces kształtowania umiejętności prowadzenia konstruktywnych rozmów, opartych na wzajemnym szacunku, słuchaniu i dążeniu do zrozumienia drugiej osoby. Obejmuje ono rozwijanie kompetencji komunikacyjnych, empatii oraz zdolności rozwiązywania konfliktów w sposób pokojowy. Proces ten wymaga z jednej strony spotkania osób, poświęcenia czasu i kształtowania w sobie cnoty cierpliwości, z drugiej zaś – stawia wobec wychowawcy i osoby dorosłej zadanie bycia dojrzałym w człowieczeństwie oraz odpowiedzialnym w podejmowanych działaniach²⁹.

Na potrzeby niniejszej analizy proponuję zastosowanie triady wychowawczej, która ukazuje możliwość zachodzenia interesujących dynamik wewnętrznych zarówno w samej osobowości wychowanka, jak i w jego relacji ze środowiskiem społecznym.

Schemat 2: Triada wychowawcza: otwartość (deterministyczna perspektywa) – poszukiwanie (metoda dialogu) – ryzyko (bezosobowość jak możliwy rezultat)

Triada ta stanowi próbę ukazania dialogu jako swoistego paradygmatu metody wychowawczej. Jej celem jest wskazanie, iż dialog nie może być rozumiany wyłącznie jako narzędzie komunikacji, lecz powinien być traktowany jako proces dynamiczny, w którym otwartość na drugiego człowieka prowadzi do poszukiwania sensów, wartości i znaczeń, a jednocześnie wiąże się z ryzykiem – możliwością nieporozumień, odrzucenia bądź utraty pewnych przekonań.

Wychowanie do dialogu w tym ujęciu oznacza zatem nie tylko nabywanie umiejętności praktycznych, ale również formację postaw – otwartości, gotowości do poszukiwania i odwagi podjęcia ryzyka związanego z autentycznym spotkaniem z innym człowiekiem.

29 Por. Z. Formella, *Psicologia dell'educazione. Tra potenzialità personali e opportunità ambientali*, Roma 2020.

1. Determinizm w wychowaniu

Stanowisko deterministyczne zakłada, że zachowanie i rozwój człowieka są w znacznym stopniu zdeterminowane przez czynniki zewnętrzne, takie jak geny, środowisko czy wcześniejsze doświadczenia – zarówno świadome, jak i nieświadome³⁰. W tym kontekście wychowanie jawi się jako proces w dużej mierze podporządkowany tym wpływom, a znaczenie jednostki i jej wpływ na własny rozwój pozostają ograniczone. Przykładem może być interpretacja wychowania religijnego skoncentrowanego wyłącznie na czynnikach nadnaturalnych, co wyraża się w twierdzeniach typu: „Bóg ci pomoże, wystarczy poddać się całkowicie Jego woli” (bez podejmowania refleksji nad tym, jak tę wolę rozpoznać) czy „zaufaj i idź za swoim wewnętrznym głosem” (co staje się problematyczne, jeśli ów głos został błędnie ukształtowany). Czym innym jest bowiem świadoma i czynna współpraca, połączona z wysiłkiem poszukiwania rozwiązań (w tym rozeznawania woli Bożej), a czym innym – automatyczne i bezrefleksyjne podporządkowanie się czyjemuś nauczaniu, nawet jeśli jest ono formułowane w imię autorytetu transcendentnego. Religijność w pełnym wymiarze powinna przechodzić od zewnętrznej ku wewnętrznej, aby można było mówić o dojrzałości religijnej, osiągniętej w procesie wychowania i samowychowania³¹.

Tak rozumiany determinizm w wychowaniu może prowadzić do braku integralnej dojrzałości człowieka, przejawiającej się w jego zachowaniach na różnych płaszczyznach życia. Antytezą tego podejścia jest rozumienie wychowania zaproponowane przez *Deklarację o wychowaniu chrześcijańskim* Soboru Watykańskiego II (*Gravissimum Educationis*), zgodnie z którą „wychowanie jest dążeniem do kształtowania osoby ludzkiej, mając na uwadze jej cel ostateczny i jednocześnie

30 Por. F.W. Furlong, *Determinism and free will: review of the literature*, „American Journal of Psychiatry” 138 (1981) 435-439, <https://doi.org/10.1176/ajp.138.4.435> (dostęp: 20.09.2025); A. Bandura, *Social Learning Theory*, United Kingdom 1977; J. Kwan, *Ecological Sustainability: What We the People Owe Ourselves as a Duty of Self-Determination*, „Moral Philosophy and Politics” (2025), <https://doi.org/10.1515/mopp-2024-0050> (dostęp: 20.09.2025).

31 Por. Z. Formella, *Psicologia dell'educazione...*

dobro społeczeństw, których członkiem jest człowiek i w których obowiązkach będzie on uczestniczył, gdy dorośnie”³².

Należy jednak podkreślić, że prawdziwe wychowanie zawsze wiąże się z ryzykiem. Jego akceptowalność i zasadność zależą w dużej mierze od osobowości wychowawcy – im wyższy poziom jego dojrzałości, tym większa gotowość do towarzyszenia młodemu człowiekowi w ryzyku wychowawczym. Z perspektywy deterministycznej ryzyko to ulega jednak zniekształceniu: wzrasta jego poziom, a zarazem maleje możliwość pozytywnego oddziaływania wychowawczego³³.

2. Dialog w wychowaniu

Dialog w wychowaniu nie jest jedynie formą komunikacji, lecz także procesem, do którego człowiek stopniowo dorasta. Możemy zatem mówić o wychowaniu do dialogu, rozumianym jako przestrzeń rzeczywistości społecznej współczesnego świata. Wychowanie w tym ujęciu umożliwia poznawanie, rozumienie i współtworzenie otaczającej rzeczywistości na miarę człowieka żyjącego w dynamicznie zmieniających się warunkach. Dzięki niemu jednostka – w wyniku wychowania, socjalizacji, edukacji i wynikających z nich form oddziaływań – staje się zdolna do nieustannej refleksji nad pytaniami o charakterze:

- » *esencjalnym* – kim jestem jako człowiek? po co istnieję? co wynika z tego dla mnie i mojego otoczenia?
- » *aksjologicznym* – co oferuje mi zastany świat? co mogę dać światu, który mnie otacza i który współtworzę? jakie wartości konstytuują fundament mojego bytu osobowego?
- » *teleologicznym* – ku czemu zmierzam świadomie? czy mój cel jest właściwy i czemu służy? czy podejmuję działania przyczyniające się do integralnej formacji własnej osoby?

32 Sobór Watykański II, *Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim* „*Gravissimum educationis*”, Rzym 28.X.1965, n. 1.

33 Z. Formella – E. Iacomini – M. Szpringer, *La relazione con l'educatore maturo come fattore di protezione nel disagio adolescenziale*, „Orientamenti Pedagogici” 59 (2012) 57-73.

- » *prakseologicznym* – jakich metod i środków mogę lub powinienem używać, aby sprawnie i skutecznie dążyć do wyznaczonego celu?
- » *temporalnym* – czy potrafię rozpoznać moment, w którym staję się coraz bardziej dojrzałym podmiotem procesu wychowania, socjalizacji i edukacji? czy potrafię dostrzec przełomy, przesilenia i kryzysy, które są konsekwencją przemian we mnie i w moim otoczeniu?³⁴.

Pytania te powinny towarzyszyć wszystkim podmiotom uczestniczącym w procesie wychowania, przy czym ich charakter zależy od pełnionej roli. W procesie wychowania do dialogu szczególnie istotne są następujące elementy:

- » *śłuchanie aktywne* – uważne skupienie się na rozmówcy, próba zrozumienia jego perspektywy i zadawanie pytań otwartych,
- » *szacunek i empatia* – akceptacja odmiennych poglądów i uczuć, wczuwanie się w sytuację drugiej osoby,
- » *używanie języka zrozumiałego dla odbiorcy* – dostosowanie komunikacji do poziomu i potrzeb rozmówcy,
- » *unikanie osądzania i krytykowania* – koncentracja na faktach, a nie etykietowaniu i ocenianiu,
- » *umiejętność zadawania pytań* – stosowanie pytań w celu pogłębiania zrozumienia i eksploracji perspektyw,
- » *poszukiwanie możliwych rozwiązań kompromisowych* – dążenie do znalezienia rozwiązań akceptowalnych dla wszystkich stron konfliktu³⁵.

Metoda dialogiczna w wychowaniu odgrywa kluczową rolę w kształtowaniu kompetencji społecznych, takich jak:

- *budowanie relacji* – zdolność nawiązywania i utrzymywania więzi opartych na wzajemnym zaufaniu i szacunku (akceptacja osoby, a niekoniecznie jej poglądów),
- *rozwiązywanie konfliktów* – umiejętność konstruktywnego radzenia sobie z nieporozumieniami, które są nieuniknione w relacjach międzyludzkich,

34 Por. A.M. de Tchórzewski, *Wychowanie – jego właściwości*, w: *Encyklopedia Pedagogiczna XXI wieku*, t. VII, red. T. Pilch, Warszawa 2008, 318-324.

35 Por. Z. Formella, *L'educatore maturo nella comunicazione relazionale*, Roma 2009.

- *rozwój osobisty* – lepsze rozumienie siebie i innych, rozwijanie empatii oraz krytycznego myślenia³⁶,

- *budowanie społeczeństwa obywatelskiego* – aktywne uczestnictwo w życiu społecznym, oparte na poszanowaniu różnorodności poglądów i przeciwdziałaniu obojętności oraz konformizmowi.

Warto podkreślić, że w pracy z młodymi ludźmi, którzy dopiero wzrastają i kształtują swoją dojrzałą osobowość, powyższe elementy powinny być realizowane przez dorosłych – wychowawców, nauczycieli, rodziców – z zachowaniem postawy otwartości, cierpliwości, wyrozumiałości, empatii oraz konsekwentnego pozytywnego nastawienia do młodego człowieka, niezależnie od jego aktualnych poglądów i sposobu ich wyrażania.

3. Bezosobowość w wychowaniu

Efektem wychowania deterministycznego oraz braku autentycznego dialogu może stać się bezosobowość wychowanka. Jest to stan charakteryzujący się brakiem indywidualności, autonomii, asertywności i poczucia odrębności. Osoba o takich cechach doświadcza trudności w wyrażaniu własnych myśli, uczuć i potrzeb, a w konsekwencji łatwo popada w zależność od innych przy podejmowaniu decyzji³⁷. Bezosobowość może prowadzić do utrwalenia określonych zachowań, a w dłuższej perspektywie także postaw podporządkowanych zewnętrznym oczekiwaniom (często w procesie nieuświadomionej akomodacji). U osób młodszych – np. dzieci lub osób o słabszej strukturze osobowości – taka postawa może początkowo zaspokajać potrzebę bezpieczeństwa czy przynależności, jednak w dalszym rozwoju prowadzi nieuchronnie do ograniczenia autonomii, indywidualności, świadomości wyboru, a w konsekwencji także odpowiedzialności³⁸.

36 Por. tenże, *Wychowanie do myślenia jako przejaw odpowiedzialności społecznej: niektóre aplikacje psycho-wychowawcze*, w: *Wychowanie. Zagubiona wartość współczesnej cywilizacji*, red. P. Walewski, Pelplin 2024, 91-108.

37 Por. A. Bandura, *Autoefficacia. Teoria e applicazioni*, Trento 2000.

38 Por. Z. Formella, *Psicologia dell'educazione...*

Do najważniejszych przyczyn powstawania lub pogłębiania się bezosobowości należą: wychowanie deterministyczne, presja społeczna, brak samoświadomości, nadmierna konformizacja. Oznaki bezosobowości bywają subtelne, jednak warto zwrócić uwagę na charakterystyczne zachowania:

- brak własnych poglądów i opinii,
- skłonność do nadmiernej konformizacji,
- trudności w podejmowaniu samodzielnych decyzji,
- naśladowanie innych bez włączania krytycznego myślenia³⁹.

Rozpoznanie tych cech nie jest łatwe – wymaga czasu i budowania relacji oraz odpowiednich kompetencji wychowawczych. Pomocne mogą być pytania refleksyjne, stawiane zarówno wobec siebie (wychowawcy), jak i wychowanka:

- » czy mam trudności w wyrażaniu własnych opinii?
- » czy często naśladowuję zachowania innych bez zastanowienia?
- » czy często zgadzam się z innymi tylko po to, aby uniknąć konfliktu?

Dojrzałe towarzyszenie młodemu człowiekowi w procesie wychowania do dialogu wymaga zwracania uwagi na elementy wspierające rozwój jego podmiotowości:

- » świadomość własnych wartości i celów – konfrontacja z wartościami otoczenia,
- » krytyczne myślenie – pozwala ocenić wpływ środowiska na własne decyzje i zachowania
- » autonomia – kształtowanie samodzielności i indywidualności,
- » otwartość na nowe doświadczenia – odkrywanie zasobów i potencjału własnej osobowości,
- » refleksja i samoocena – systematyczne analizowanie własnych decyzji i zachowań w celu rozwijania dojrzałej indywidualności.

Zakończenie

Ryzyko determinizmu w wychowaniu jest zjawiskiem nieuniknionym. Jednocześnie można mu przeciwdziałać. Na oba te pytania – czy

³⁹ *Tamże*.

determinizm jest nieunikniony? oraz czy można mu zapobiec? – odpowiedź brzmi: tak.

Paradygmat deterministyczny, obecny w wielu koncepcjach pedagogicznych i praktykach wychowawczych, może być jednak równoważony i kontrastowany poprzez *paradygmat interakcjonistyczny*. Ten drugi akcentuje współzależność i wzajemne oddziaływanie jednostki i środowiska, a tym samym otwiera przestrzeń dla dialogu, autonomii oraz aktywnej współodpowiedzialności wychowanka za własny rozwój.

Poniżej przedstawiono schematyczne zestawienie obu podejść:

Aspekt	Paradygmat deterministyczny	Paradygmat interakcjonistyczny
Założenie ogólne	Rozwój jednostki jest w dużej mierze z góry określony przez czynniki biologiczne, społeczne lub kulturowe.	Rozwój to wynik dynamicznej interakcji między czynnikami biologicznymi, środowiskowymi i własną aktywnością jednostki.
Rola środowiska	Środowisko ma decydujące znaczenie – „programuje” człowieka.	Środowisko jest ważne, ale działa w dialogu z predyspozycjami i wyborami jednostki.
Rola jednostki	Ograniczona – jednostka jest biernym odbiorcą wpływów.	Aktywna – jednostka współtworzy swoją ścieżkę rozwoju.
Cel wychowania	Ukształtowanie „modelowego” człowieka zgodnego z oczekiwaniami społeczeństwa/ideologii.	Wspieranie autonomii, kreatywności i zdolności do krytycznego myślenia.
Metody wychowawcze	Dyscyplina, standaryzacja, często indoktrynacja; kontrola nad procesem.	Współpraca, dialog, metoda projektów, personalizacja nauczania, wychowania
Konsekwencje	Ryzyko zniewolenia jednostki, brak przestrzeni dla indywidualności.	Większa elastyczność, rozwój kompetencji społecznych i podmiotowości.

Tabela 2: Paradygmat deterministyczny i interakcjonistyczny na płaszczyźnie wychowania.

Analiza trzech kluczowych pojęć – paradygmatu, wychowania i dialogu – pokazuje, że każde z nich posiada wielowymiarowy charakter, a ich wzajemne przenikanie tworzy dynamiczną przestrzeń refleksji i praktyki pedagogicznej. Paradygmat wyznacza ramy myślenia i działania, ukazując napięcie między ujęciem naukowym a ideologicznym. Wychowanie pozostaje procesem otwartym, podlegającym ciągłemu dookreślaniu w zależności od kontekstu społecznego, kulturowego i aksjologicznego. Dialog natomiast jawi się zarówno jako cel, jak i metoda wychowania – otwierając możliwość spotkania osób i tworzenia relacji opartych na szacunku, empatii i wspólnym poszukiwaniu prawdy.

Przedstawiona triada: ryzyko determinizmu – dialog – bezosobowość ukazuje realne napięcia i wyzwania towarzyszące procesom wychowawczym. Determinizm, choć w pewnym sensie nieunikniony, niesie ze sobą ryzyko ograniczenia wolności i odpowiedzialności wychowanka. Dialog stanowi próbę przezwyciężenia tego zagrożenia, otwierając przestrzeń dla współodpowiedzialności i rozwoju. Brak dialogu zaś prowadzi do zjawiska bezosobowości – utraty indywidualności i zdolności do samodzielnego myślenia.

Współczesne wychowanie, osadzone w kontekście dynamicznych przemian społecznych i kulturowych, wymaga więc przyjęcia perspektywy, która łączy refleksję teoretyczną z praktyką codziennego działania. Ostatecznym zadaniem pedagogiki nie jest tworzenie zamkniętych definicji i schematów, lecz poszukiwanie takich dróg, które pozwolą młodemu człowiekowi stawać się w pełni osobą – zdolną do autonomii, dialogu i współtworzenia wspólnoty.

Dialog w kryzysie. Od potrzeby komunikacji do warunku współistnienia

Współczesne kryzysy społeczne, ekologiczne, polityczne i egzystencjalne przestały być zjawiskami incydentalnymi. Stają się trwałym komponentem globalnej rzeczywistości, wpływającym zarówno na egzystencję jednostek, jak i funkcjonowanie struktur społecznych. Ich charakter nie sprowadza się już do chwilowych załamania, lecz obejmuje głębokie, systemowe napięcia – rozciągające się na niemal każdy obszar życia zbiorowego. W obliczu tej narastającej złożoności, tradycyjne formy reakcji instytucjonalnej i technologicznej okazują się niewystarczające. Tym samym konieczne staje się przeformułowanie podejścia do komunikacji społecznej, która nie będąc jedynie instrumentalnym przekazem informacji, musi wykroczyć poza interakcję opartą na wymianie danych czy opinii i stać się przestrzenią współtworzenia znaczeń, wyzwalać powiązanych z nimi wartości, które prowadzą do relacji opartej na wzajemnej odpowiedzialności. W obliczu współczesnych kryzysów – od politycznego rozchwiania, przez ekologiczną destabilizację, po coraz wyraźniejsze pęknięcia społeczne – komunikacja nie może ograniczać się do przenoszenia sygnałów. Musi angażować, skłaniać do wzajemności, tworzyć więź, prowokować refleksję i otwierać na inność, a nade wszystko na podmiotowość swoich uczestników.

Oznacza to przesunięcie akcentu z efektywności jednokierunkowego przekazu na jego walory interakcyjne, następnie na tworzone przez nie wartości, ich głębię i etyczność. Komunikacja społeczna powinna więc służyć nie tylko informowaniu, ale także uzdrawianiu relacji społecznych, odbudowie zaufania oraz konstruowaniu wspólnoty w warunkach różnorodności i niepewności. Jej zadaniem staje się tworzenie przestrzeni dialogicznych, w których możliwe jest współodczuwanie, współmyślenie i współdziałanie – a więc takie formy interakcji, które przekraczają logikę transakcyjną na rzecz logiki współobecności.

W tym sensie komunikacja staje się aktem kulturowym i politycznym, wpisanym w dążenie do podtrzymania sensu wspólnotowego w erze fragmentaryzacji. Nie wystarczy już mówić – trzeba spotkać drugiego człowieka w słowie, obrazie, gestach i ciszy, w sferze jego tożsamości. Jej naruszenie oznacza przedmiotowy charakter relacji i zagubienie rdzennego sensu *communicare*. Tak rozumiana komunikacja to nie tylko medium – to forma bycia razem w świecie, który coraz bardziej wymaga obecności, nie tylko przekazu, oddziaływania, czasami manipulacji.

Dialog – rozumiany nie jako technika wymiany zdań, lecz jako głęboka relacja egzystencjalna – jawi się w tym kontekście jako mechanizm podtrzymywania więzi społecznej respektującej wspomnianą już tożsamość, a więc i podmiotowość jego uczestników, zarówno tych indywidualnych, jak i zespołowych. Nie jest już opcjonalnym wyborem, lecz warunkiem funkcjonowania osób i wspólnot w warunkach pluralizmu, niepewności i ryzyka. Umożliwia nie tylko przekraczanie różnic światopoglądowych, kulturowych i pokoleniowych, lecz także odbudowę zaufania, które uległo erozji w wyniku procesów alienacyjnych i fragmentaryzacji debaty publicznej oraz współczesnego stylu życia. Jak zauważa Emmanuel Lévinas, twarz Innego wzywa i zobowiązuje¹, wskazując tym samym, że dialog jest etycznym imperatywem – aktem odpowiedzialności, który wyprzedza racjonalny dyskurs.

Dialog w sytuacji kryzysowej pełni funkcję nie tylko komunikacyjną, lecz także transformacyjną. Pozwala nie tylko rozpoznać konflikt,

1 E. Lévinas, *Całość i nieskończoność. Esej o zewnętrzności*, Warszawa 2002, 171.

ale nadać mu sens w relacji międzyludzkiej, międzygrupowej, a nawet międzyinstytucjonalnej. W tym sensie stanowi o ważnym elemencie struktury i sytuacji bycia w obszarze potencjału rzeczywistości indywidualnej i społecznej, a nie jedynie narzędzie działania. Działanie to wyrasta ponadto nie tylko z potrzeb instrumentalnych, ale w równym stopniu z charakteru wartości autotelicznych stanowiących źródło i motyw owych działań. Ten aksjologiczny wymiar działań komunikacyjnych realizujących się w dialogu ulega często zapomnieniu we współczesnych teoriach społecznych, o czym pisze Piotr Sztompka, wskazując, że społeczeństwo w stanie kryzysu traci zdolność do reprodukcji własnych norm i wartości². Odpowiedzią na ten kryzys kulturowy nie może być milczenie ani monolog – lecz otwarty, refleksyjny dialog, który tworzy przestrzeń wspólnego znaczenia, ale także przestrzeń wartości, bez których same znaczenia mogłyby popaść w zwykły utylitaryzm. Aksjologia komunikacji i dialogu staje się w ten sposób jednym z największych wyzwań współczesnej wyobraźni humanistycznej i powiązanych z nią teorii społecznych ulegających modnym rodzajom posthumanistycznych redukcji.

Z perspektywy ekologicznej, społecznej i egzystencjalnej – dialog staje się narzędziem reorientacji relacji człowieka ze światem. Bruno Latour wskazuje, że kryzys ekologiczny to kryzys relacji, nie tylko technologii³, a więc przywrócenie harmonii wymaga nie tylko zmian systemowych, lecz także redefinicji języka, wyobraźni i komunikacji. W tym ujęciu dialog nie tyle rozwiązuje problemy, co umożliwia ich wspólne rozumienie – a to stanowi warunek każdej zmiany o charakterze kulturowym. Perspektywa ekologiczna może uniknąć w ten sposób redukcji ontologicznej, która nie rozpoznaje istotnych różnic w charakterystyce bytu oraz właściwości podmiotowych konkretnych elementów, postaci oraz osób w systemie relacji człowieka z człowiekiem, światem i jego dziedzictwem kulturowym jako ważnym zasobie środowiska. W tym sensie dialog człowieka z człowiekiem posiada zupełnie inną naturę relacyjną niż jego stosunek do świata przyrody

2 P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, Kraków 2002, 210.

3 B. Latour, *Polityka natury*, Warszawa 2009, 69-71.

ożywionej i nieożywionej, a formuła, iż wszystko powiązane jest ze wszystkim nie zwalnia nas z odpowiedzialności bliższej analizy odmiennych sposobów tego powiązania. Warto zauważyć, że elementem ludzkiego środowiska są byty różniące się swoją dyspozycją do dialogu, a brak wiedzy na ten temat wyznacza nie tylko granice ludzkiej odpowiedzialności, ale warunki przetrwania. Brak i lekceważenie wiedzy na ten temat jest często przyczyną poważnych kryzysów, których naturę współczesny człowiek chce nader często zamazać, rozmyć z wielu wypadkach zafałszować.

Dialog, osadzony w kontekście współczesnych kryzysów, przekracza granice rozmowy, ale także komunikacji. Jako akt etyczny, ontologiczny i polityczny, staje się jedyną trwałą formą współistnienia w czasach, które charakteryzują się nieustannym przesileniem. Nie jest więc już aktem retorycznym, lecz propozycją formy bycia – próbą zachowania człowieczeństwa w świecie, który coraz częściej podważa jego fundamenty.

Dialog a komunikacja

Dialog, jako pojęcie wielowymiarowe, posiada bogatą tradycję filozoficzną, socjologiczną i komunikacyjną. Jego rozumienie ewoluowało od formy retorycznej wymiany zdań do głębokiej relacji egzystencjalnej, etycznej i epistemicznej. Współczesna refleksja nad dialogiem wskazuje, że nie jest on jedynie techniką komunikacyjną, lecz strukturą relacyjną konstytuującą podmiotowość, wspólnotę i przestrzeń znaczeń i wartości.

Semantycznie, dialog oznacza rozmowę prowadzoną między co najmniej dwoma podmiotami, której celem jest wzajemne zrozumienie. W ujęciu komunikacyjnym, dialog to proces wymiany informacji, poglądów i emocji, oparty na intencjonalnej wzajemności, empatii i otwartości. W nurcie filozofii dramatu, Józef Tischner ujmuje dialog jako wydarzenie etyczne i agatologiczne. „Dialog oznacza, że ludzie wyszli z kryjówek, zbliżyli się do siebie, rozpoczęli wymianę zdań. Początek dialogu – wyjście z kryjówki – jest już dużym wydarzeniem”⁴.

4 J. Tischner, *Etyka solidarności oraz Homo sovieticus*, Kraków 2005, 21.

Dialog w tym ujęciu jest gestem odwagi, przekroczeniem lęku przed innością i próbą budowania wspólnego świata. Tak rozumiany dialog jest aktem wzajemnego uznania i budowania wspólnoty znaczeń powiązanych z projektem tworzących ich sens wartości.

W filozofii dialogu, zapoczątkowanej przez Ferdinanda Ebnera, Franza Rosenzweiga i Martina Bubera, dialog staje się zasadą wszelkiego poznania i bycia. Buber twierdził, że „człowiek staje się sobą tylko w relacji Ja–Ty”⁵, a więc nie w izolacji, lecz w spotkaniu z drugim człowiekiem. Relacja dialogiczna nie jest tu jedynie wymianą zdań, lecz wydarzeniem ontologicznym, w którym „Ty” nie może być sprowadzone do „To” – przedmiotu poznania. Wszystko, co leży pomiędzy motywem owego poznania i odkrycia, a tym co przekracza owo „To”, wyznacza sferę wartości. Emmanuel Lévinas rozwija tę myśl, wskazując, że dialog jest aktem odpowiedzialności, nie redukowalnym do komunikacji instrumentalnej⁶.

W koncepcji Michaiła Bachtina dialog nie jest jedynie formą wymiany zdań między postaciami literackimi, lecz zasadą organizującą wypowiedź, poznanie i relację międzyludzką. Bachtin ujmuje dialog jako strukturę otwartej wymiany perspektyw, w której „nie ma ani pierwszego, ani ostatniego słowa i nie ma granic w kontekście dialogowym...”, ponieważ każda wypowiedź prowokuje odpowiedź, re-interpretację i kolejne głosy⁷. Tak rozumiana dialogiczność zakłada trwałą obecność wielogłosowości – z polifonii – w której żaden głos nie dominuje, a każda perspektywa zachowuje autonomię. W przeciwieństwie do wypowiedzi monologicznej, dialog według Bachtina nie kończy się w akcie komunikacyjnym, lecz trwa w przestrzeni kulturowej, społecznej i historycznej jako nieustanny proces wymiany znaczeń. W tym sensie dialog jest nie tylko kategorią estetyczną, lecz także epistemologiczną i nade wszystko etyczną – sposób rozumienia rzeczywistości zakłada jej otwartość i relacyjność, ale relacyjność ta nie jest czymś chaotycznym, przypadkowym i pozbawionym intencji.

5 M. Buber, *Ja i Ty. Wybór pism filozoficznych*, tł. J. Doktór, Warszawa 1992, 42.

6 E. Lévinas, *Całość i nieskończoność...*, 215.

7 M. Bachtin, *Estetyka twórczości słownej*, tł. D. Ulicka, Warszawa 1986, 373.

W socjologii i teorii komunikacji Jürgen Habermas proponuje model działania komunikacyjnego, w którym dialog odgrywa kluczową rolę jako fundament społecznej integracji. Dla Habermasa komunikacja nie sprowadza się do prostej wymiany informacji – stanowi raczej proces osiągania porozumienia, w którym uczestnicy działania komunikacyjnego starają się uzgodnić znaczenia, intencje i normy regulujące ich interakcje. Porozumienie i koordynowanie działania staje się medium, „za którego pośrednictwem realizuje się reprodukcja kulturowa, integracja społeczna i socjalizacja”⁸, co wskazuje na głębokie sprzężenie między językiem, strukturą społeczną oraz charakterem kompetencji kulturowych uczestników działań. Nie ma bowiem gwarancji, że działania interakcyjne staną się działaniami komunikacyjnymi o ile nie będą zorientowane ku wyraźnie określonym wartościom jakie określają naturę integracji społecznej. Po raz kolejny dochodzimy do fundamentalnej roli wymiaru aksjologicznego komunikacji, który prowadzi właśnie do dialogu i jego kulturowych potencjałów.

Tego rodzaju dialog wymaga od uczestników zdolności do przyjęcia perspektywy drugiego, argumentacji uzasadniającej roszczenia do prawomocności wypowiedzi oraz gotowości do osiągnięcia konsensusu bez przymusu – wyłącznie poprzez siłę lepszego argumentu. Tym samym dialog staje się mechanizmem legitymizacji norm społecznych, umożliwiając ich uzgodnienie na drodze racjonalnej debaty. W tym sensie dialog nie tylko odzwierciedla społeczną rzeczywistość, lecz aktywnie ją współtworzy. Koncept działania komunikacyjnego Habermasa zakłada, że społeczeństwo opiera się na racjonalnym dyskursie, w którym jednostki nie są izolowanymi aktorami, lecz współtwórcami wspólnej przestrzeni komunikowania, a to oznacza przestrzeni znaczeń i wartości. Sama kategoria działań odróżnia ją jednocześnie i radykalnie od kategorii zachowań, które nie muszą być intencjonalne, zorientowane na realizację konkretnych celów z wyraźnie prospekcyjnym horyzontem rzeczywistości. Taka perspektywa pozwala myśleć o dialogu jako o medium budowania konsensualnego ładu społecznego – bardziej otwartego, inkluzywnego i podatnego na krytyczną refleksję.

8 J. Habermas, *Teoria działania komunikacyjnego*, t. 2: *Przyczynek do krytyki rozumu funkcjonalnego*, tł. A.M. Kaniowski, Warszawa 2002, 154-155.

Współczesne ujęcia dialogu coraz częściej przekraczają tradycyjne ramy komunikacji interpersonalnej, ujmując go jako umiejętność czy kompetencję kulturową do przeciwdziałania nierównościom poznawczym i społecznym. Jednym z kluczowych podejść w tym zakresie jest koncepcja epistemicznej sprawiedliwości Mirandy Fricker, która wskazuje, że dialog może pełnić funkcję etyczną i polityczną, umożliwiając uznanie głosu Innego jako pełnoprawnego źródła wiedzy. Fricker wiąże (nie)sprawiedliwość epistemiczną z szerszym wzorcem sprawiedliwości społecznej⁹, podkreślając, że nierówności poznawcze – takie jak uprzedzenia w ocenie wiarygodności wypowiedzi czy brak dostępu do narzędzi interpretacyjnych – są formami systemowej dyskryminacji.

W tym kontekście dialog staje się przestrzenią, w której możliwe jest przewyższenie tzw. niesprawiedliwości świadectwa (*testimonial injustice*) oraz niesprawiedliwości hermeneutycznej (*hermeneutical injustice*). Pierwsza z nich polega na obniżeniu wiarygodności wypowiedzi jednostki ze względu na uprzedzenia wobec jej tożsamości (np. płci, rasy, statusu społecznego), druga zaś – na braku odpowiednich narzędzi interpretacyjnych, które pozwalałyby jednostce zrozumieć i wyrazić własne doświadczenie w sposób społecznie komunikowalny. Dialog, rozumiany jako proces wzajemnego uznania i współtworzenia wspólnotowych form egzystencji, nawet ograniczonej do ładu wzajemnych relacji, staje się w tym ujęciu nie tylko formą komunikacji, lecz także praktyką etyczną, która umożliwia redystrybucję epistemicznego uznania.

Podobne wątki rozwijają inne współczesne koncepcje, m.in. teoria sprawiedliwości poznawczej Boaventury de Sousa Santosa, który wskazuje na konieczność uznania wielości form wiedzy – w tym wiedzy lokalnej, ludowej czy rdzennych społeczności – jako równoprawnych wobec wiedzy akademickiej. Santos postuluje epistemologiczną różnorodność jako warunek sprawiedliwości społecznej, a dialog jako medium, w którym możliwe jest spotkanie różnych światopoglądów bez dominacji jednej perspektywy¹⁰.

9 M. Fricker, *Epistemic Injustice: Power and the Ethics of Knowing*, Oxford 2007, 1.

10 B. de S. Santos, *Epistemologies of the South: Justice Against Epistemicide*, London, 296-298. 325-326.

Z kolei Linda Alcoff, w ramach feministycznej epistemologii, podkreśla znaczenie „mówienia z pozycji” (*speaking from position*), wskazując, że dialog powinien uwzględniać kontekst społeczny i tożsamościowy wypowiedzi, a nie dążyć do abstrakcyjnej neutralności. W tym ujęciu dialog nie jest tylko wymianą zdań, lecz procesem negocjowania znaczeń, wartości i postaw w warunkach asymetrii władzy i wiedzy¹¹.

W analizie relacji między dialogiem a komunikacją kluczowe jest odwołanie się do etymologii terminu pochodzącego od łac. *communicare*, co oznacza ‘czynić coś wspólnie, dzielić się, uczestniczyć’. Takie ujęcie przesunęło akcent z technicznego przekazu informacji na wspólnotowy charakter działania komunikacyjnego, zakorzenionego w relacji i współuczestnictwie.

Komunikacja w tym znaczeniu nie jest jedynie wymianą treści między nadawcą a odbiorcą, lecz procesem współtworzenia znaczeń, wartości i wiedzy. Nie sprowadza się do transmisji – jest aktem partycypacji, w którym uczestnicy nie tylko przekazują, lecz także współdzielą rzeczywistość. Jak zauważa Charles Taylor, „język jest nie tylko środkiem komunikacji, ale także przestrzenią, w której rodzi się nasze rozumienie siebie i innych”¹².

Tym samym dialog i komunikacja nie są kategoriami tożsamymi. Dialog wyrasta z komunikacji, ale ją przekracza – wprowadzając element wzajemnego uznania, otwartości i współodpowiedzialności. O ile komunikacja może być ukierunkowana na nie zawsze pokojowy efekt, którym nie musi być wzajemne zrozumienie, o tyle dialog zakłada dwustronność, równość głosów i gotowość do wspólnego konstruowania rzeczywistości. Dialog nie tyle informuje, co kształtuje – nie tyle przekazuje, co otwiera przestrzeń spotkania.

W tym sensie komunikacja zredukowana do interakcji traci swój potencjał społecznotwórczy. Dopiero poprzez dialogiczny charakter komunikacji możliwe jest uczestnictwo w procesie o najbardziej złożonych atrybutach odkrywania i współtworzenia doświadczeń

11 L. Alcoff, *The Problem of Speaking for Others*, „Cultural Critique” 20 (1991/92) 6-7.

12 C. Taylor, *Źródła podmiotowości. Narodziny tożsamości nowoczesnej*, Warszawa 2001, 70.

egzystencjalnych i wspólnotowych ludzkiej rzeczywistości współistnienia. Jak podkreśla Niklas Luhmann, komunikacja jest możliwa tylko wtedy, gdy zostanie rozpoznana jako akt społeczny, a nie techniczny¹³. Dlatego dialog stanowi najwyższą formę komunikacji – nie instrumentalną, lecz relacyjną, nie zamkniętą w kodzie, lecz otwartą na znaczenie. Instrumentalne traktowanie komunikacji może być jednak poddane pewnej krytyce i zmusza do wyraźnego odróżnienia w istocie trzech form relacji międzyosobowych, międzygrupowych i organizacyjnych: interakcji o charakterze funkcjonalnym, która może być po prostu dowolną i pozbawioną szczególnych wartości formą wzajemnego oddziaływania, komunikacji oraz dialogu. Jeśli bowiem głębiej wnikiemy w sens tego, co stanowi o istocie *communicare*, a więc tego, co czynimy wspólnie, co stanowi przedmiot dzielenia się i zorientowania na wspólny cel, to nieuchronnie implikuje to wartości wykraczające poza zwykłe formy przypadkowych, ale także utylitarnych i przedmiotowo projektowanych interakcji. Co ważniejsze musi zawierać przynajmniej minimum akceptacji i wzajemności dla partnera, uznawać konieczny poziom jego sprawczości, a nawet podmiotowości. Instrumentalne rozumienie komunikacji i komunikowania jest mało chlubnym dziedzictwem epoki technokratyzmu, wąsko pojętego ekonomizmu, kultu efektywności i aksjologicznie zredukowanej racjonalności. Przyczynkiem do tego typu redukcji pojęcia komunikacji jest niezwykle agresywna kultura społeczeństwa informacyjnego, wymuszająca definiowanie procesu komunikowania jako jednokierunkowego przekazu. Warto więc odwrócić te zdehumanizowane tendencje rozumienia działań komunikacyjnych, co podejmują przywołani już autorzy jak Habermas, Luhman, Bachtin czy Levinas. Być może czeka nas prawdziwa rewolucja odkrycia podmiotu w procesie komunikacyjnym i renesans myśli oraz wrażliwości personalistycznej. W czasach przesyconych transmisją i mediacją, warto ponownie odkrywać ważny walor właściwie pojętego komunikowania jakim jest potencjał dialogu jako formy obecności – nie tylko w relacjach interpersonalnych, lecz także w życiu społecznym, edukacji i refleksji filozoficznej.

13 N. Luhmann, *Social Systems*, Stanford 1995, 137-139.

Tabela 1: Różnice pomiędzy interakcją, komunikacją i dialogiem

KATEGORIA	INTERAKCJA (oddziaływanie)	KOMUNIKACJA	DIALOG
Etymologia	Interactio (łac.) – wzajemne oddziaływanie	Communicare (łac.) – „czynić coś wspólnie”, dzielić	Dialogos (gr.) – rozmowa, „przez słowo”
Cel	Reakcja, wymiana bodźców, efekt funkcjonalny	Wymiana treści, osiąganie celu informacyjnego, czasem perswazyjnego	Wspólne tworzenie znaczeń i wartości, wzajemne zrozumienie
Relacja uczestników	Dowolna, niekoniecznie podmiotowa; możliwa neutralna lub konfliktowa	Relacja nadawca–odbiorca, często asymetryczna	Wzajemność, otwartość, uznanie Innego jako równoprawnego podmiotu
Styl interakcji	Spontaniczny, przypadkowy, reaktywny	Może być instrumentalny, formalny, zadaniowy, ale musi być intencjonalny	Refleksyjny, empatyczny, oparty na słuchaniu i współmyśleniu
Funkcja epistemiczna	Brak – wymiana bodźców bez wytwarzania wiedzy	Może wytwarzać, zmieniać lub reprodukować wiedzę	Konstytuuje podmiotowość, umożliwia wartościowanie i dzielenie się wiedzą
Potencjał społeczny	Minimalny, może prowadzić do konfliktu, przenikania lub nakładania się potencjałów ale bez strategii oddziaływania	Zależny od jakości – może łączyć lub dzielić	Integrujący, konstruktywny, budujący wspólnotę
Dominujące skojarzenia	Bodziec–reakcja, funkcjonalność, przypadkowość	Efektywność, kodowanie i dekodowanie, tworzenie więzi	Spotkanie, współobecność, odpowiedzialność, negocjacja sensów
Gotowość do zmiany	Bardzo niska, nieświadoma	Kontrolowana, projektowana, świadoma	Wysoka, refleksyjna, stymulowana

Źródło: Opracowanie własne

Zestawienie pojęć interakcji/oddziaływania, komunikacji i dialogu uwidacznia ich istotną odmiennność, mimo pozornej zbieżności semantycznej. Dialog, jako proces współtworzenia znaczeń, zakłada otwartość, uważność i równoprawność uczestników, przekraczając schematy prostej, czasami wrogiej interakcji charakterystycznej dla komunikacji.

Dialog jest więc nie tylko narzędziem, ale przede wszystkim wartością wymiany, przestrzenią spotkania i twórczej konfrontacji sensów. W przeciwieństwie do informatycznie rozumianego przekazu, którego efektywność można mierzyć liczbą odebranych i wymienionych komunikatów, wartość dialogu kryje się w głębi wzajemnego rozumienia – nieoczywistego, nieustannie negocjowanego, a przez to autentycznie ludzkiego.

Dialog jako wartość społeczna

Współczesne społeczeństwa znajdują się w stanie dynamicznych przemian, które obejmują zarówno sferę komunikacyjną, jak i aksjologiczną. W kontekście globalizacji, cyfryzacji, rosnącej różnorodności kulturowej oraz kryzysu zaufania społecznego, dialog jawi się nie tylko jako narzędzie komunikacji, lecz jako wartość społeczna o fundamentalnym znaczeniu. Dialog jest więc wartością, która w sensie filozoficznym i socjologicznym, oznacza uznany społecznie wzorzec postępowania, ideę lub zasadę, która nadaje sens działaniom jednostek i wspólnot. Z drugiej strony dialog niewątpliwie należy postrzegać w kategorii wartości społecznej jako idee, które kształtują życie zbiorowe, regulują relacje międzyludzkie i stanowią fundament ładu społecznego. Są one nie tylko normatywne, lecz także konstytutywne – wyznaczają ramy wspólnotowego istnienia i współdziałania.

Dialog, rozumiany jako proces wzajemnego słuchania, rozumienia i negocjowania znaczeń, spełnia wszystkie kryteria wartości społecznej. Jest nie tylko formą komunikacji, lecz strukturą relacyjną, która konstituuje podmiotowość, wspólnotę i przestrzeń znaczeń. Już w klasycznych koncepcjach – od Martina Bubera po Jürgena Habermasa – dialog funkcjonuje jako mechanizm budowania relacji, uruchamiania

odpowiedzialności i współtworzenia sensów, przekraczając granice technicznej komunikacji. Buber podkreślał, że „człowiek staje się Ja w kontakcie z Ty”¹⁴, zaś Habermas wskazywał, że porozumienie osiągnięte w dialogu jest podstawą społecznej integracji¹⁵.

W tym kontekście dialog nie tylko odgrywa rolę spoiwa społecznego, lecz umożliwia aktywne konstruowanie wspólnoty w warunkach różnicowania, niepewności i konfliktu. Jest przestrzenią spotkania i uznania, a nie tylko wymiany informacji; formą współtworzenia wspólnego świata, a nie tylko jego opisu. To właśnie ta relacyjna i twórcza funkcja dialogu czyni go nieodzownym elementem życia społecznego, szczególnie w czasie nasilających się kryzysów komunikacyjnych i wartościowych.

Współczesna rzeczywistość społeczna, naznaczona polaryzacją, fragmentaryzacją dyskursu publicznego oraz kryzysem zaufania instytucjonalnego, nadaje dialogowi rangę nie tylko aktualną, ale konieczną. W warunkach erozji wspólnoty i rozproszenia znaczeń dialog urasta do rangi wartości społecznej o charakterze systemowym. Staje się warunkiem funkcjonowania kluczowych instytucji życia zbiorowego – demokracji, edukacji, kultury oraz relacji międzyludzkich. Jak zauważa Charles Taylor, bycie słyszonym to nie luksus komunikacyjny, lecz podstawowe prawo uczestnictwa w świecie wspólnych znaczeń¹⁶.

Znaczenie dialogu jako wartości społecznej wzrasta szczególnie w obliczu współczesnych wyzwań:

- » Po pierwsze, społeczeństwa stają się coraz bardziej zróżnicowane kulturowo, etnicznie i światopoglądowo. Dialog jako relacja człowieka z człowiekiem pozwala przeciwdziałać wszelkim formom kategoryzacji społecznej i kształtować postawy otwartości i wrażliwości¹⁷. W tym kontekście dialog nie tylko umożliwia współistnienie, lecz także wspiera procesy integracyjne i inkluzywne.

14 M. Buber, *Ja i Ty...*, 41.

15 J. Habermas, *Teoria działania...*, 223-224.

16 C. Taylor, *The Language Animal: The Full Shape of the Human Linguistic Capacity*, Cambridge 2016, 3-4.

17 H.G. Gadamer, *Prawda i metoda. Zarys hermeneutyki filozoficznej*, Warszawa 2013, 368-372.

- » Po drugie, mediatyzacja życia społecznego prowadzi do uproszczeń komunikacyjnych, polaryzacji i dezinformacji. Dialog, jako forma komunikacji opartej na empatii, refleksji i wzajemnym uznaniu, przeciwdziała tym negatywnym zjawiskom, przywracając komunikacji jej etyczny wymiar.
- » Po trzecie, w warunkach kryzysu instytucji demokratycznych i spadku zaufania społecznego, dialog staje się mechanizmem odbudowy kapitału społecznego. Dialog społeczny umożliwia – poprzez artikulację interesów różnorodnych grup i próby wypracowania kompromisowych rozwiązań – łączenie ‘wielości w jedność’¹⁸.
- » Po czwarte, dialog pełni funkcję edukacyjną i wychowawczą. Uczy postaw obywatelskich, rozwija kompetencje komunikacyjne i wspiera procesy demokratyzacji życia społecznego. W tym sensie jest nie tylko wartością, ale także narzędziem realizacji innych wartości – takich jak wolność, równość, godność czy sprawiedliwość.

Wobec powyższych uwarunkowań, dialog należy współcześnie postrzegać nie jako technikę komunikacyjną, lecz jako wartość społeczną o charakterze systemowym. Jego obecność i jakość determinują kondycję życia zbiorowego, a jego brak prowadzi do alienacji, konfliktów i rozpadu więzi społecznych. Dialog wymaga pielęgnowania – zarówno poprzez edukację, jak i instytucjonalne wsparcie dla praktyk deliberacyjnych. Tylko w takiej perspektywie może on pełnić rolę trwałego fundamentu społeczeństwa otwartego, inkluzywnego i zdolnego do wspólnego projektowania przyszłości.

Dialog jako wartość społeczna nie jest jedynie postulatem etycznym, lecz praktyką, która realnie wpływa na jakość życia społecznego. Jego skuteczność nie zależy wyłącznie od formalnych ram komunikacji, lecz od głębokich postaw uczestników: autentyczności, podmiotowości i gotowości do współdziałania. Te cechy konstytuują nie tylko sam akt dialogu, ale również jego zdolność do przekształcania relacji społecznych – od hierarchicznych i konfliktowych ku partnerskim

¹⁸ C. Calhoun, *Introduction: Habermas and the Public Sphere*, Cambridge 1992, 8. 15-16.

i inkluzywnym. Jego struktura opiera się na wzajemnym otwarciu, zrozumieniu i współdziałaniu, co nadaje relacjom charakter synergetyczny. W tym sensie dialog nie tylko łączy, ale aktywnie współtworzy przestrzeń społeczną – buduje poczucie bezpieczeństwa, wspólnoty i współodpowiedzialności.

W badaniach nad dialogiem społecznym wskazuje się jego rolę w rozwiązywaniu konfliktów, wzmacnianiu kapitału społecznego oraz przeciwdziałaniu autorytaryzmowi¹⁹. Dialog umożliwia konfrontację różnic bez przemocy, tworzy przestrzeń dla pluralizmu i współuczestnictwa, a przez to staje się narzędziem budowania społeczeństwa inkluzywnego, refleksyjnego i zdolnego do wspólnego projektowania przyszłości. Właściwie prowadzony dialog buduje zaufanie, solidarność i sprawiedliwość – wartości kluczowe dla trwałości wspólnoty.

Wobec przemian cywilizacyjnych, takich jak globalizacja, cyfryzacja życia społecznego czy rosnące napięcia tożsamościowe, dialog jawi się nie tylko jako wartość społeczna, lecz także jako konieczność etyczna i polityczna. W tym ujęciu jego rola rozwija i dopełnia funkcję komunikacyjną – staje się stymulatorem budowania społeczeństwa odpornego na presję uproszczeń, polaryzacji i wykluczenia. Dialog wymaga jednak nieustannego pielęgnowania: edukacji do dialogu, instytucjonalnego wsparcia dla praktyk deliberacyjnych oraz kultury uznania dla różnorodnych głosów. Tylko w takiej perspektywie może on stać się trwałym fundamentem życia zbiorowego.

Kryzys a przestrzeń dialogu

Kryzys, rozumiany nie tylko jako załamanie systemowe, lecz także jako moment przejścia, decyzji i transformacji, staje się dziś dominującym doświadczeniem społecznym. Semantycznie, słowo „kryzys” pochodzi z gr. *krisis* i oznacza ‘punkt zwrotny, rozstrzygnięcie, wybór’. W ujęciu filozoficznym kryzys nie musi oznaczać wyłącznie zagrożenia – może

¹⁹ A.P.E.C., *Social Dialogue as a Tool to Address Labour Market Challenges*, Singapore 2022, 24-27; I.L.O.–O.E.C.D., *Building Trust in a Changing World of Work (Global Deal Flagship Report)*, Geneva – Paris 2018, 8, 12, 23.

być również impulsem do pogłębionej refleksji i zmiany. Jak zauważa Hannah Arendt kryzys zmusza nas do ponownego przemyślenia tego, co uważaliśmy za oczywiste²⁰.

Współczesne kryzysy – społeczne, polityczne, ekologiczne i egzystencjalne – mają charakter strukturalny i systemowy. Nie zawsze muszą oznaczać zagrożenie, ale niewątpliwie stają się przyczyną istotnych refleksji a nawet zmian, tym bardziej, że nie są już zjawiskami epizodycznymi, lecz trwałymi komponentami globalnej rzeczywistości. Ich złożoność wynika z wzajemnych zależności między systemami ekonomicznymi, technologicznymi, kulturowymi i środowiskowymi. Społeczeństwo w stanie kryzysu traci zdolność do reprodukcji własnych norm i wartości²¹, co w sposób istotny prowadzić może do fragmentaryzacji wspólnoty i rozpadu więzi społecznych. W tym kontekście dialog jawi się jako przestrzeń odporna na destrukcyjne skutki kryzysu. Jest formą komunikacji, która nie tylko jest interakcją we wzajemnym przekazywaniu informacji, lecz umożliwia współtworzenie znaczeń, konfrontację perspektyw i budowanie relacji opartych na wzajemnym uznaniu.

W obliczu współczesnych kryzysów dialog jawi się jako jedno z najważniejszych obszarów, ale i potencjałów reagowania na destabilizację struktur życia zbiorowego. Kryzys, rozumiany nie tylko jako załamanie systemowe, lecz także jako moment przejścia, decyzji i transformacji, wymaga nie tyle szybkich rozwiązań technicznych, co pogłębionej refleksji i zdolności do współtworzenia nowych form relacyjności. W tym kontekście dialog nie jest jedynie formą komunikacji, szczególnie w jej postaci instrumentalnej – staje się strukturą bycia, przestrzenią spotkania i mechanizmem odbudowy wspólnoty.

Zarówno filozofowie, jak i badacze życia społecznego podkreślają, że dialog w warunkach kryzysu pełni wielowymiarowe funkcje: od stabilizujących i poznawczych, po transformacyjne i etyczne. Jego znaczenie wykracza poza wymianę informacji – obejmuje procesy konfrontacji sensów, uznania różnicy, budowania zaufania i wspólnego

20 H. Arendt, *Between Past and Future: Eight Exercises in Political Thought*, New York 1961, 174-175.

21 P. Sztompka, *Socjologia...*, 210. 213.

konstruowania znaczeń. Charles Taylor podkreśla, że bycie słyszany jest to nie luksus komunikacyjny, lecz podstawowe prawo uczestnictwa w świecie wspólnych znaczeń²².

Poniżej przedstawiono kluczowe funkcje dialogu w kontekście kryzysu, ukazując jego potencjał jako działania nie tylko komunikacyjnego, lecz także społecznego, pedagogicznego i egzystencjalnego. Każda z tych funkcji wskazuje na to, że dialog może być nie tylko reakcją na kryzys, lecz także drogą ku jego przezwyciężeniu.

1. Funkcja transformacyjna – Dialog nie tylko rozpoznaje konflikt, lecz umożliwia jego przepracowanie w relacji międzyludzkiej. Staje się przestrzenią zmiany – pozwala przekształcać napięcia w nowe formy współistnienia. Umożliwia redefinicję wartości, przekonań i tożsamości w odpowiedzi na destabilizację.
2. Funkcja stabilizująca i amortyzująca – W kontekście instytucjonalnym (np. dialog społeczny) pomaga łagodzić skutki kryzysów ekonomicznych czy politycznych. Umożliwia wypracowanie rozwiązań opartych na konsensusie, co zmniejsza ryzyko eskalacji konfliktów. Wzmacnia zaufanie między partnerami społecznymi i obywatelami.
3. Funkcja refleksyjna – Kryzys zmusza do ponownego przemyślenia tego, co uznawaliśmy za oczywiste – dialog staje się narzędziem pogłębionej refleksji. Umożliwia krytyczne spojrzenie na własne przekonania i otwarcie się na inne perspektywy. Wspiera rozwój kompetencji autorefleksyjnych i empatycznych.
4. Funkcja relacyjna i wspólnotowa – Przeciwdziała fragmentaryzacji i izolacji jednostek w warunkach kryzysu. Umożliwia budowanie więzi opartych na wzajemnym uznaniu i obecności. Pomaga odzyskać relacyjność wypartą przez logikę indywidualizmu i efektywności.
5. Funkcja integracyjna i poznawcza – Umożliwia wymianę znaczeń, konfrontację sensów i współtworzenie języka adekwatnego

22 C. Taylor, *The Politics of Recognition*, Princeton 1994, 25-27; tenże, *The Language Animal: The Full Shape of the Human Linguistic Capacity*, Cambridge 2016, 3-4.

do nowych realiów. Przestrzeń dialogu staje się miejscem, gdzie możliwe jest nie tylko wypowiedzenie stanowisk, lecz także ich przekształcenie. Pomaga przezwyciężać polaryzację i stereotypy.

6. Funkcja etyczna i egzystencjalna – Dialog jako akt odpowiedzialności wobec Innego (Lévinas) wykracza poza techniczne rozwiązania. Jest zobowiązaniem do obecności, słuchania i uznania różnicy. Wspiera rozwój postaw obywatelskich, empatii i solidarności.

W kontekście analizy funkcji jakie może pełnić dialog w czasach zróżnicowanych kryzysów, kluczowe staje się pojęcie „przestrzeni dialogu”, rozumiane nie jako fizyczne miejsce, lecz jako warunki umożliwiające autentyczne spotkanie i wymianę znaczeń, i wartości, w którym spotkanie z Innym staje się możliwe nie dzięki zgodzie, lecz dzięki gotowości do konfrontacji sensów²³. Przestrzeń dialogu jest więc środowiskiem relacyjnym, w którym możliwe jest nie tylko wypowiedzenie własnego stanowiska, lecz także jego przekształcenie w wyniku spotkania z odmiennością.

Helen Arent wskazuje, że dialog to nie tylko rozmowa, to sposób bycia razem w świecie, który wymaga obecności, nie tylko przekazu, a „przestrzeń pojawiania się powstaje wszędzie tam, gdzie jesteśmy razem w trybie mowy i działania”²⁴. Przestrzeń dialogu wymaga zatem nie tylko technicznych warunków komunikacyjnych, lecz także kultury uznania, bezpieczeństwa komunikacyjnego i gotowości do słuchania. To właśnie w takich warunkach dialog może pełnić funkcję transformacyjną – nie poprzez narzucenie rozwiązania, lecz poprzez wspólne konstruowanie sensu.

W warunkach kryzysu przestrzeń dialogu nie jest dana – musi być aktywnie tworzona. Wymaga odwagi, gotowości do słuchania, uznania różnicy i rezygnacji z dominacji. To wyjście z kryjówki – z pozycji obronnej, zamkniętej – jest pierwszym krokiem ku wspólnocie. Przy czym „przestrzeń dialogu” to przede wszystkim warunki umożliwiające autentyczną wymianę myśli, emocji i wartości. Dialog to nie tylko rozmowa, to sposób bycia razem w świecie, który wymaga obecności,

23 M.M. Bakhtin, *Problems of Dostoevsky's Poetics*, Minneapolis 1984, 110.

24 H. Arendt, *The Human Condition*, Chicago 1998², 198. 218-219.

nie tylko przekazu²⁵, to bycie razem²⁶, a także obecność w przestrzeni wspólnego działania²⁷. Przestrzeń dialogu jest więc środowiskiem, w którym możliwe staje się wzajemne słuchanie, rozumienie i współtworzenie znaczeń.

W pedagogice dialogu Paulo Freira podkreśla, że wychowanie staje się pełną rzeczywistością tylko wtedy, gdy realizuje się w dialogu²⁸. Przestrzeń dialogu w edukacji to relacja nauczyciel-uczeń, w której obie strony są równoprawnymi uczestnikami procesu poznawczego i wychowawczego. Jacek Rutkowiak dodaje, że „dialog to droga opanowywania umiejętności dialogowania, na której nauczyciel powinien być równocześnie teoretykiem, praktykiem i uczniem”²⁹.

W kontekście społecznym, w publikacji Polskiego Instytutu Praw Człowieka i Biznesu wprowadzono pojęcie „deliberaterii” jako modelowej przestrzeni dialogu-miejsca, w którym obywatele mogą prowadzić pogłębione rozmowy o sprawach publicznych. „Deliberateria jest tylko i aż rozmową. Rozmową, której ciągle brakuje w życiu publicznym i której – trudno to czasem przyznać – nie umiemy prowadzić”³⁰. To przestrzeń między formalną debatą a nieformalną rozmową, w której możliwe jest spotkanie różnych perspektyw bez dominacji jednej z nich.

Leszek Szaruga w książce *Przestrzenie dialogu* wskazuje, że dialog rozgrywa się w wielu wymiarach – językowym, kulturowym, egzystencjalnym – i wymaga stworzenia warunków do współobecności. „Przestrzeń dialogu to miejsce, w którym spotkanie z Innym staje się możliwe nie dzięki zgodzie, lecz dzięki gotowości do konfrontacji sensów”³¹.

Aby przestrzeń dialogu mogła zaistnieć, musi spełniać kilka kluczowych warunków:

25 M. Buber, *I and Thou...*, II.

26 H.G. Gadamer, *Truth and Method...*, 503-506.

27 H. Arendt, *The Human...*, 198. 218-219.

28 P. Freire, *Pedagogy of the Oppressed*, New York 2000, 89-90.

29 J. Rutkowiak, *Stosowanie teorii pedagogicznej w praktyce a dialog edukacyjny*, „Kwartalnik Pedagogiczny” I (1986) 47-58.

30 B. Faracik – A. Wardak (red.), *Deliberateria: przestrzeń do dialogu. Studium przypadku*, Częstochowa 2021, 6.

31 L. Szaruga, *Przestrzenie dialogu*, Toruń 2019, 23.

- » **Otwartość na różnorodność** – uznanie wielości głosów jako wartości, nie zagrożenia.
- » **Bezpieczeństwo komunikacyjne** – uczestnicy muszą mieć poczucie, że ich głos jest słyszany i respektowany.
- » **Facylitacja** – obecność osoby wspierającej proces dialogowy, która dba o równowagę i jakość rozmowy.
- » **Refleksyjność** – zdolność do autorefleksji i krytycznego myślenia o własnych przekonaniach.
- » **Autentyczność** – warunkiem wiarygodnego dialogu jest bycie sobą³².

W warunkach kryzysu przestrzeń dialogu staje się nie tylko miejscem rozmowy, lecz także mechanizmem odbudowy wspólnoty. Jak zauważa Charles Taylor, bycie słyszonym to nie luksus komunikacyjny, lecz podstawowe prawo uczestnictwa w świecie wspólnych znaczeń³³. Dialog w odpowiednio zaprojektowanej przestrzeni umożliwia przezwycięzenie polaryzacji, odbudowę zaufania i wspólne projektowanie przyszłości.

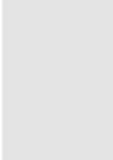
Wobec tego, kryzys nie musi prowadzić do rozpadu – może stać się impulsem do pogłębienia relacji, odnowienia więzi i przekształcenia struktur społecznych. Warunkiem jest jednak obecność przestrzeni dialogu: otwartej, inkluzywnej i refleksyjnej. Tylko w takiej przestrzeni możliwe jest nie tylko przetrwanie, lecz także odnowa wspólnoty.

Zakończenie

W świetle przeprowadzonej analizy dialog jawi się nie tylko jako odpowiedź na kryzys, lecz jako jego strukturalna alternatywa – sposób istnienia, który umożliwia przezwycięzenie fragmentaryzacji, polaryzacji i epistemicznej nierówności. Współczesne kryzysy nie są już zjawiskami przejściowymi, lecz trwałymi komponentami życia społecznego, które wymagają nie tyle reakcji technicznej, co pogłębionej zmiany kulturowej. W tym kontekście dialog nie może być traktowany

32 C.R. Rogers, *The Necessary and Sufficient Conditions of Therapeutic Personality Change*, Chicago 1957, 97.

33 C. Taylor, *Etyka autentyczności*, Kraków 2002, 12-13, 27.

jako narzędzie komunikacyjne w tradycyjnym sensie – staje się wartością społeczną, formą relacyjną, przestrzenią etycznego spotkania i współtworzenia sensu.

Zaproponowane w artykule ujęcie dialogu jako warunku współistnienia wskazuje na konieczność jego systemowego zakorzenienia w praktykach edukacyjnych, instytucjonalnych i obywatelskich. Dialog nie tylko umożliwia konfrontację różnic bez przemocy, lecz także tworzy warunki dla rozwoju refleksyjności, empatii i odpowiedzialności – kompetencji niezbędnych w społeczeństwie pluralistycznym i złożonym. W tym sensie dialog nie jest dodatkiem do komunikacji społecznej, lecz jej najgłębszym wymiarem – tym, który pozwala zachować człowieczeństwo w świecie naznaczonym kryzysem.

Współczesna kultura wymaga nie tylko nowych form przekazu, lecz przede wszystkim nowych form obecności. Dialog, jako praktyka obecności wobec Innego, staje się nieodzownym elementem życia zbiorowego, zdolnym nie tylko do łagodzenia napięć, lecz także do projektowania przyszłości opartej na współuczestnictwie, uznaniu i wspólnym sensie. W tym właśnie wymiarze dialog należy traktować nie jako reakcję na kryzys, lecz jako działanie kulturotwórcze.

Dialog międzypokoleniowy i proces replikacji pokoleniowej wartości w świetle badań „Młodzież 4.0”. Kolejny szkic do portretu współczesnej młodzieży polskiej

Prezentowany tekst jest próbą refleksji, tyleż teoretycznej, co i empirycznej, nad szeroko wyznaczonym obszarem eksplanacji, przedmiotowo skoncentrowanym na procesach przemian aksjonormatywnych współczesnego świata. Przemian, które określam mianem redefinicji normatywnej, mając wszak świadomość tego, że nie jest to najlepsza nazwa dla procesów o tak dużej złożoności, jednak innej nie znajduję¹. Nie zamierzam ekstensywnie przeprowadzać procedury eksplikacyjnej tego konstruktu analitycznego, wszak zainteresowany Czytelnik z łatwością odnajdzie jej pełną wersję w moich publikacjach². Jednakowoż, podstawowe imperatywy procesu wyjaśniania, obligują mnie, w ramach procedury unifikacji, do przedłożenia przynajmniej głównych ustaleń definicyjnych i morfogenetycznych zastosowanej koncepcji analitycznej.

1 Zob. W. Urbanik, *Cztery fale redefinicji normatywnej. Szkice do pejzażu totalitaryzmu hybrydowego*, „Polish Journal of Critical Realism” 1 (2023) 71-87.

2 Zob. m.in. tenże, *Cztery fale redefinicji normatywnej...*, 71-74; W. Urbanik – M. Woś (red), *Młodzież 4.0 – konteksty rozwoju psychoseksualnego*, Szczecin 2022, 43-65.

Podstawowa przesłanka, leżąca u podstaw koncepcji redefinicji normatywnej, wywodzi się z intuicji poznawczej (hipotezy, jak kto woli), w myśl której dokonuje się we współczesnym świecie zasadnicza zmiana najbardziej fundamentalnych wartości i dyspozycji normatywnych, które wyznaczały główne osie aksjologicznych odniesień sfery regulatywnej zachowań człowieka, na przestrzeni ostatnich, bez mała, czterystu lat. Dokonuje się coś na kształt rewolucji w obszarze systemów wartości, norm i wzorów zachowań społecznych. Jedną z jej cech charakterystycznych, w mojej ocenie, jest to, że nowo konstytuowane wartości (*new values*) tworzą z dotychczasowymi, tradycyjnymi wartościami, układy dychotomiczne. Nowe wartości są antypodyczne względem tych, które definiowały dotychczasowy ład społeczny. Czy zatem obserwujemy nowy zupełnie proces, który nie posiada swojego odpowiednika w historii ludzkości? Oczywiście nie, bowiem można wskazać przynajmniej dwie redefinicje normatywne o podobnej skali, zasięgu i mechanice. Pierwszą z nich było powstanie religii monoteistycznych, szczególnie zaś chrześcijaństwa, ze względu na jego zasięg i daleko posunięty uniwersalizm procesów afirmacji wartości, zarówno w wymiarze ich treści przedmiotowych, jak i skali owej afirmacji. Drugą, wielką redefinicją normatywną o nieco mniejszej skali od powstania religii monoteistycznych, było „oświecenie” z jego „pochwłą rozumu”, cokolwiek to znaczy. Oczywistym jest, że skala i zasięg oddziaływania redefinicji normatywnych, będących skutkiem powstania religii monoteistycznych są nieporównywalnie większe od spuścizny aksjologicznej „oświecenia”. Dość powiedzieć, że normatywny komponent doktryn trzech wielkich religii monoteistycznych, posiada pierwotny charakter względem pozostałych systemów wartości takich jak choćby moralność, czy prawo. Rzecz jednak nie w prostych próbach kwantyfikowania skutków przywołanych redefinicji normatywnych, bowiem istota rzeczy nie tkwi w wielości owych skutków i skali ich afirmacji, a w fundamentalnym charakterze zmian przez nie powodowanych. W tym aspekcie, obie redefinicje normatywne (powstanie religii monoteistycznych i „oświecenie”) są porównywalne. To, co wyróżnia trwającą obecnie redefinicję normatywną od wcześniej przywołanych, w tym także od „oświecenia”, jest całkowite zakwestionowanie transcendencji jako głównej osi odniesień

normatywnych. Układy odniesień normatywnych w obrębie danego, zastanego porządku społecznego ewoluują, a nawet koegzystują i nie ma w tym nic z pejzażu rewolucyjnych barykad, rewolt kulturowych, czy zmian systemowych. Świat społeczny definiowany w dużej mierze przez, mniej lub bardziej spójne, systemy aksjologiczne, nigdy nie jawił się jako monolityczny nawet w obrębie tego samego ładu społecznego³. Ten stan rzeczy trwał nieprzerwanie od pierwszej redefinicji normatywnej. Mimo występujących różnic dwóch porządków normatywnych – nazwijmy je dla uproszczenia *porządkiem sacrum* i *porządkiem profanum* – rolę swoistego continuum przełamującego alinearność układów odniesień normatywnych, spełniało wspólne dla nich obu, pojmowanie sensu ludzkiej egzystencji osadzonego głęboko w ontologicznym uznaniu transcendencji jako Przaprzyczyny i Ostateczności rozstrzygnięć normatywnych. Jeśli nawet spojrzymy na częste przecież konflikty w obrębie chrześcijaństwa, takie jak: schizma wschodnia i zachodnia, reformacja, sekularyzacja kościoła anglikańskiego, to ulokowane one były w *praxis*, a nie w głównej osi odniesień normatywnych. Innymi słowy, transcendencja jako pierwotne, normatywne źródło nie była kwestionowana, a jedynie różne jego sposoby urzeczywistniania i implementacji do porządku społecznego. Warto także podnieść, że owe konflikty, czasem nawet wewnętrzne antynomie chrześcijaństwa, nie kwestionowały zastanego ładu społecznego. Dopiero nurty oświeceniowe przyniosły pierwsze, nieśmiałe jeszcze, próby zakwestionowania idei transcendencji jako źródła norm społecznych. W prawdzie nie całkowite zakwestionowanie, by wspomnieć choćby D. Hume’a i Voltaire’a, reprezentujących nurt religijno-filozoficzny deizmu. Tym nie mniej, to właśnie idee oświeceniowe dały początek, stworzyły warunki do zakwestionowania i w rezultacie obalenia ówczesnego ładu społecznego, opartego w dużej mierze na różnie pojmowanej idei transcendencji. Gdy myślimy o epoce oświecenia, pojawiają się takie skojarzenia jak racjonalizm, naturalizm, humanizm. I słusznie. Wszelako to nie wszystkie możliwe płaszczyzny skojarzeń i retrospektywnych odniesień. Umyka nam często z pola widzenia fakt, że myśl oświeceniowa leżała w istocie rzeczy

3 P. Rybicki, *Struktura społecznego świata. Studia z teorii społecznej*, Warszawa 1979, 129-130.

źródeł gwałtownych zmian ładu społecznego, także w najkrwawszej ich formie-rewolucji francuskiej - w tym, dyktatury Jakobinów, ale ten niezwykle ciekawy aspekt morfogenezy dokonających się zmian w pejzażu aksjologicznym współczesnego świata, będzie tematem innego już, mojego opracowań.

Proces redefinicji tradycyjnych wartości, dla których pierwotnym źródłem dyspozycji moralnych były religie monoteistyczne (dla Europy chrześcijaństwo), przebiegał dotychczas w czterech etapach (będę je nazywał falami), a zapoczątkowany został powstaniem ruchów kontestatorskich lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku. To pierwsza fala redefinicji wartości. Jest ona wypełniona jedynie treścią kontestacji konfirmowanych idei normatywnych wyznaczających konserwatywny, mieszczański styl życia, chrześcijański (w tym purytański) sposób postrzegania seksualności człowieka, małżeństwa, rodziny, czy choćby konsumpcjonizm społeczeństw powojennego „cudu gospodarczego”. Nie jest to jeszcze etap redefinicji porządku normatywnego *par excellence*, czyli formułowania systemu *neowartości* (*new values*)⁴. Nie dokonał się bowiem jeszcze proces wyłaniania się z ruchów kontestatorskich, elit politycznych, które stałyby się ideologicznymi nośnikami „herezji społecznych”, czyli idei nowego porządku normatywnego, stojących w opozycji do idei konfirmowanej *ancien régime*⁵. Nie dokonał się, co nie oznacza, że nie rozpoczął się. Niektóre ruchy kontestatorskie posiadają bowiem już w tym czasie dyspozycję, możliwości i skłonności do podejmowania prób wyłaniania elit politycznych. Dotyczy to głównie ruchów pacyfistycznych i tych o proveniencji marksistowskiej. Wszelako należy pamiętać, że granica pomiędzy nimi nie jest ostrą. Można bowiem przyjąć, w pewnym uproszczeniu, że przenikanie ideologii neomarksistowskich, szczególnie nurtu *New Left*, do ruchów kontestatorskich lat sześćdziesiątych było swego rodzaju *sui generis* procesu narodzin herezji społecznych.

4 Termin ten należy rozumieć zgodnie z jego znaczeniem formalnym – neowartości, to „nowe wartości”. Ich przedmiotowa istota sprowadza się do tego, że są opozycyjne wobec tradycyjnych wartości. Najczęściej tworzą z nimi układy dychotomiczne. Termin ten nie posiada w żadnym razie charakteru ocennego.

5 S.N. Eisenstadt, *Utopia i nowoczesność. Porównawcza analiza cywilizacji* (Horyzonty cywilizacji), tł. A. Ostolski, Warszawa 2009.

Druga fala charakteryzuje się znacznie mniejszą dynamiką i relatywnie niewielką ekspresją społeczną w próbach afirmacji „herezji społecznych”. Jest to czas zaniku lub osłabienia siły oddziaływania wielu ruchów kontestatorskich. Etap ten przypada na lata siedemdziesiąte i osiemdziesiąte XX wieku. O ile dynamika zmian świadomościowych społeczeństw implikowanych aktywnością ruchów kontestatorskich jest zdecydowanie mniejsza niż w latach sześćdziesiątych, o tyle proces wyłaniania elit politycznych z ruchów kontestatorskich nabiera ogromnej dynamiki. W latach osiemdziesiątych dokonuje się także redefinicja tradycyjnych wartości. Sformułowane bowiem zostają, wprawdzie jeszcze nieco eklektycznie, *neowartości*, a zatem dokonuje się proces swoistej, konceptualizacji „herezji społecznych” zarówno w wymiarze aksjologicznym, jak i w wymiarze, nazwijmy go, względnej ich unifikacji przedmiotowej w szerokim tego słowa znaczeniu. Mówiąc nieco inaczej, powstaje pierwszy, względnie spójny zbiór *neowartości* nowego, zaledwie postulowanego porządku normatywnego wraz ze zrębami *dyrektyw praktycznych*. Proces ideologizacji „herezji społecznych” dobiega końca. Wszak należy mieć na względzie, że „herezja społeczna” sama w sobie ideologią nie jest. Staje się nią w procesie redefinicji porządku społecznego za sprawą elit politycznych. To ważne, bowiem „herezje społeczne” wywodzące się z ruchów kontestatorskich lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku na ogół nie miały aspiracji politycznych, a zatem ich celem nie było zdobycie władzy politycznej. Były przejawem buntu młodego pokolenia przeciw zastanej rzeczywistości.

Trzecia fala procesu redefinicji wartości wyznaczona jest pojawieniem się mitu konwergencji wartości, który znalazł swoje pierwotne źródło w tekstach Francisa Fukuyamy⁶. Był to impuls intelektualny trzeciej fali redefinicji normatywnej. Wszelako impulsem, nazwijmy go świadomościowym, stała się „euforia postzimnowojenna”. Trzecia fala redefinicji normatywnej jest już wypełniona treściami nie tylko kontestacji dyspozycji normatywnych, ale już treściami względnie koherentnie sformułowanych *neowartości*. Dokonał się proces

6 Zob. F. Fukuyama, *Budowanie państwa. Władza i ład międzynarodowy w XXI wieku*, tł. J. Serwański, Poznań 2005; tenże, *Koniec historii*, tł. T. Bieroń – M. Wichrowski, Kraków 2009.

ideologizacji „herezji społecznej”. Zakończył się, bowiem proces wyłaniania elit politycznych, które zgodnie z koncepcją Eisenstadta, będą miały na celu, w drodze ostrej walki politycznej, spowodować przejście „herezji społecznej” w stan idei confirmowanej⁷. Na tym etapie proces ten nie został jeszcze zakończony – herezja społeczna nie zastąpiła idei confirmowanej. Natomiast dokonał się już proces konceptualizacji ideologii *neowartości*.

Czwarta fala procesu, o którym mowa, trwa. Jest ona wyznaczona przejściem dominacji w sporej części społeczeństw, szczególnie europejskich, przez elity polityczne wyrosłe z ruchów kontestatorskich lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku. Jest to w istocie rzeczy trwający proces instytucjonalizacji „herezji społecznej” (w zasadzie już ideologii), bowiem proces jej przejścia w stan idei confirmowanej, choć bardzo już zaawansowany, nie dobiegł końca. Wprawdzie nowy porządek normatywny, leżący u jej podstaw jest względnie kompletny i skutecznie ekspansywny, jednak tradycyjne wartości dotychczasowego porządku społecznego – *ancien régime*, jak chcieliby go widzieć propagatorzy nowego ładu – współlistnieją z *neowartościami*, bowiem nie zostały jeszcze zastąpione ani wyparte ze społecznej świadomości, choć są już dość mocno osłabione w wyniku bardzo ostrej walki politycznej. Mówię „walka polityczna”, choć w istocie rzeczy jest to brutalna wojna, której epicentrum jest zlokalizowane w sferze ontologicznej. Cechą charakterystyczną trwającej fali redefinicji normatywnej jest jej przechodzenie ze stanu pełnowymiarowego konfliktu wartości w stan totalitaryzmu hybrydowego.

Ten nieco przydługi wstęp, uwzględniając nawet jego syntetyczny charakter dla omawianych zagadnień, był o tyle uzasadniony, że to właśnie dynamika przebiegu i stopień afirmacji aksjologicznych wyznaczników redefinicji normatywnej, będących udziałem współczesnej młodzieży polskiej i jej rodziców, był jednym z wątków poznawczych projektu badawczo-rozwojowego „Młodzież 4.0”. Kilkoma refleksjami, będącymi skutkiem analiz wyników badań ilościowych zrealizowanych w ramach przywołanego projektu, chciałbym podzielić się z Czytelnikiem niniejszego tekstu⁸, który jest swego rodzaju

7 S.N. Eisenstadt, *Utopia i nowoczesność...*

8 Łącznie, w ramach zadania badawczo-rozwojowego, sfinansowanego przez

kontynuacją rozważań i ustaleń empirycznych zaprezentowanych w publikacji, która ukazał się nakładem wydawnictwa Bernardinum⁹. Impulsem powrotu do tej problematyki, było jedno z moich wystąpień, w trakcie którego prezentowałem ustalenia i wnioski dotyczące replikacji pokoleniowej czterech wartości – wiary; małżeństwa; życia ludzkiego; patriotyzmu. Z analizy danych wynikało, ponad wszelką wątpliwość, że w przypadku analizowanych zmiennych można mówić o nieomal pełnej ich replikacji pokoleniowej. Pojawiło się wówczas dość oczywiste pytanie o to, czy replikacja pokoleniowa dotyczy także innych wartości i jaki wpływ na nią posiada wartość przedmiotowa trwającej redefinicji normatywnej? Niniejszy tekst jest próbą odpowiedzi na to właśnie pytanie. Podobnie jak w przywołanym procesie wyjaśniania, wyznaczyłem płaszczyzny korelacyjne pomiędzy dwoma badanymi grupami (młodzież; rodzice/opiekunowie) w układzie przedmiotowym trzech zmiennych globalnych – percepcja autorytetu; wyznaczniki sensu życia; wyznaczniki jakości życia. Pozwolę sobie, nieco apriorycznie, zaprezentować jedynie wybrane, najbardziej wyraziste egzemplifikacje wyników badań, bowiem prezentacja ich całości w analizowanym obszarze, znacząco przekraczałaby ramy tego opracowania. Ów aprioryzm ma również, poza praktycznym, uzasadnienie metodologiczne, ponieważ przy formułowaniu wniosków posługuję się zobiektywizowanym i zunifikowanym narzędziem analitycznym tj.

Ministerstwo Edukacji i Nauki, badaniami ilościowymi objęto 25000 dzieci i młodzieży w przedziale wiekowym od 15 do 25 roku życia. Dodatkowo badaniom poddano kohortę rodziców i opiekunów młodych Polaków na poziomie N = 1700. Dało to szansę korelacyjnego zweryfikowania intuicji poznawczych w zakresie występowania (bądź nie występowania) zjawiska replikacji pokoleniowej dyspozycji normatywnych i odpowiadającym im wartości. Dla potrzeb tego procesu weryfikacji, wyodrębniłem z zagregowanego zbioru danych ilościowych dwie grupy kontrolne. Pierwszą tworzy młodzież w przedziale wiekowym 18-25, drugą zaś jej rodzice. Oba zbiory danych liczą po 1700 jednostkowych pomiarów. Analiza danych opiera się na prostych rozkładach kategorialnych zmiennych oraz na zastosowaniu współczynnika kontyngencji Pearsona.

- 9 W. Urbanik, *Redefinicja normatywna i replikacja pokoleniowa wartości w procesie wychowania. Wybrane konteksty poznawcze projektu „Młodzież 4.0”*, w: *Wychowanie. Zagubiona wartość współczesnej cywilizacji* (Pogranicza 9), red. P. Walewski, Pelplin 2024, 151-180.

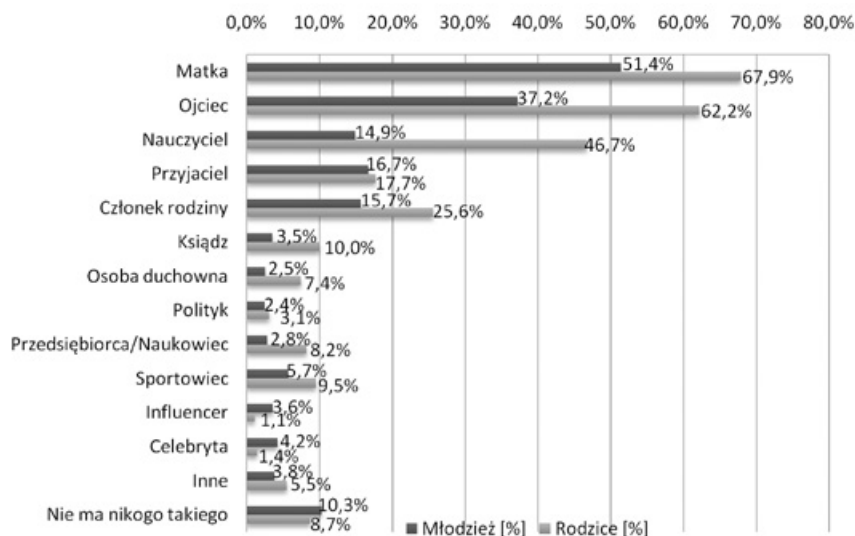
wartościami współczynnika kontyngencji Pearsona. Prezentacja wyników badań zostanie przeprowadzona wraz z wnioskowaniem weryfikacyjnym w układzie wskazanych powyżej zmiennych globalnych.

Postrzeganie autorytetu.

W tej części opracowania, która jest w istocie rzeczy poświęcona prezentacji wybranych wyników badań i ukonstytuowanych na ich podstawie wniosków, nie zamierzam ekstensywnie poddawać eksplikacji poszczególnych rozkładów zmiennych częściowych. Skupię się zatem jedynie na formułowaniu spostrzeżeń i wniosków uznając, że wizualizacje owych rozkładów zmiennych są wystarczająco uprawomocniające ich wartość przedmiotową.

Wykres 1.

Która osoba z poniższej listy powinna być wg Pani/Pana autorytetem dla młodzieży:

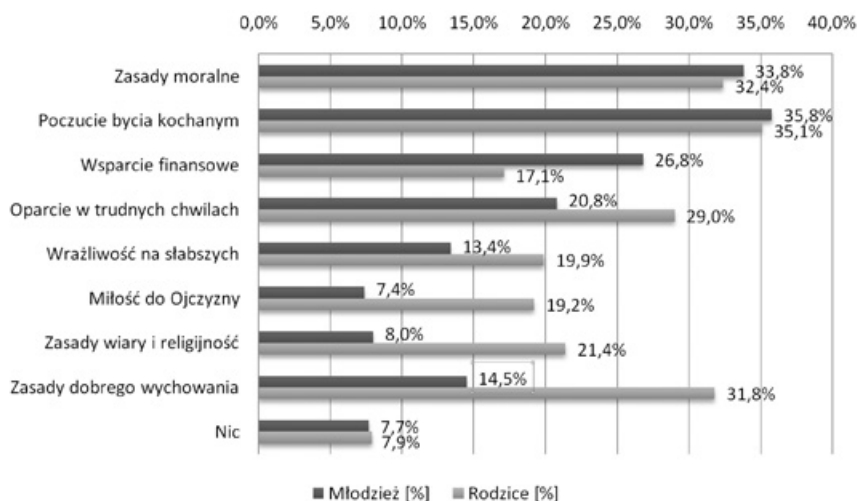

Opracowanie własne w projekcie „Młodzież 4.0”.

To, co zwraca uwagę i co należy traktować jako wyznacznik zasadniczych różnic w pojmowaniu źródeł autorytetu, występujących pomiędzy dwoma, badanymi kohortami, to znaczący rozdzźwięk pomiędzy „lokowaniem” źródeł autorytetu w obrębie rodziny. Wyraźnie widać, że dla młodzieży członkowie najbliższej rodziny nie są źródłem autorytetu w takim stopniu, jak ma to miejsce w przypadku rodziców badanej młodzieży. Kolejnym wyznacznikiem różnic pokoleniowych – powiedziałbym, dramatycznym wręcz – jest brak afirmacji wśród młodzieży dla roli nauczyciela jako źródła autorytetu. Innymi słowy, nauczyciel nie pełni już roli autorytetu dla młodych Polaków. Podobnie rzecz się ma w sposobie postrzegania roli księdza i osoby duchownej jako źródła autorytetu.

Wykres 2.

Co w największym stopniu zawdzięcza Pani/Pan swoim dziadkom:

Opracowanie własne w projekcie „Młodzież 4.0”.

W odniesieniu do roli dziadków w omawianym kontekście należy zauważyć, że – pomimo ogólnego spadku znaczenia członków rodziny jako źródeł autorytetu – dziadkowie pozostają dla młodych ludzi swego rodzaju ostoją i autorytetem w kwestii zasad moralnych w takim samym stopniu, jak dla pokolenia rodziców. Natomiast w kilku pozostałych, analizowanych kategoriach, rzecz się ma zgoła odmiennie. Dotyczy to głównie takich dyspozycji normatywnych jak miłość do ojczyzny, zasady wiary i religijność, zasady dobrego wychowania.

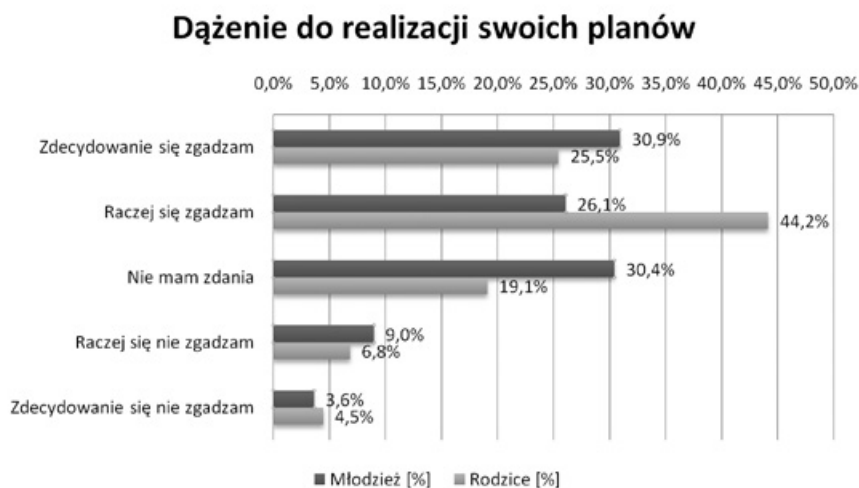
Można przyjąć w pewnym uproszczeniu, że w pokoleniu badanej młodzieży nastąpił proces dewaluacji wielu ról społecznych (w tym rodzinnych), które dla pokolenia rodziców były w sposób oczywisty i naturalny *ex definitione* źródłem autorytetu. Ma to swoje przyczyny, uwarunkowania oraz skutki, których omówienie pozwoli sobie przedstawić w części poświęconej podsumowaniu i wnioskowi.

Wyznaczniki jakości życia

Istotnym, w kontekście celów procesu wyjaśniania, jawi się pytanie o to, co dla młodzieży jest wyznacznikiem jakości życia, sukcesu, co jest wartością pożądaną i czy występują w tym względzie różnice pokoleniowe? W badaniu wykorzystano siedemnaście, zróżnicowanych aksjologicznie wyznaczników jakości i życia postulowanej i percepowanej. Z oczywistych względów zaprezentuję jedynie wybrane z nich. Otóż, jak wynika z analizy danych, wysoką jakość życia młodzieży definiują takie wyznaczniki, jak: zabawa i konsumpcja (48,7% wskazań), osiągnięcie sukcesu zawodowego i wysoki standard życiowy (55,5%), przyjemność i ekscytujące wrażenia (52,7%) oraz dążenie do realizacji własnych planów (57,2%).

Wykres 3.

Wyznacznik jakości życia (najwyższy odsetek wskazań młodzieży)

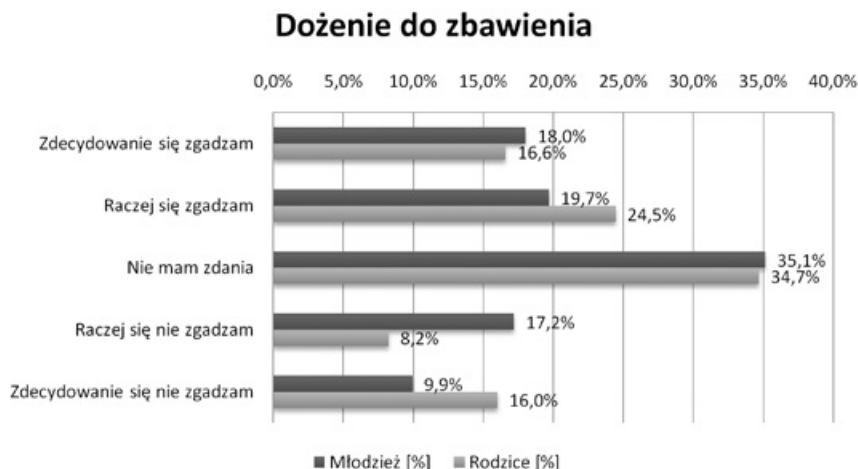

Opracowanie własne w projekcie „Młodzież 4.0”.

Najmniej pożądaną w osiągnięciu wysokiej jakości życia są według młodzieży: dążenie do zbawienia (34,6) oraz poczucie działania na rzecz Ojczyzny (39,4). Ciekawą tendencją zaobserwowaną w badaniu jest bardzo wysoki odsetek młodzieży nie posiadającej zdania, zwłaszcza w obszarze postaw, zachowań i preferencji o konotacji aksjonormatywnej. Zakres przedmiotowy badań w projekcie „Młodzież 4.0” został wyznaczony bardzo szeroko, ale jedynie w odniesieniu do sfery *par excellence* normatywnej owa tendencja do ambiwalencji, a także brak sprecyzowanych poglądów, jest tak wyraźnie obserwowalna. Może to wynikać ze swoistej dezorientacji i zagubienia normatywnego młodzieży, ale także może być skutkiem głębszych procesów i zjawisk, o których słowa kilka w zakończeniu.

Wykres 4.

Wyznacznik jakości życia (najniższy odsetek wskazań młodzieży)

Opracowanie własne w projekcie „Młodzież 4.0”.

Traktując wyniki badań dotyczące wyznaczników jakości życia młodzieży i rodziców *en block* można pokusić się, już na tym etapie, o kilka spostrzeżeń. Otóż wyraźnie widać skoncentrowanie preferencji aksjologicznych młodzieży na indywidualnych, partykularnych wyznacznikach definiujących wysoką jakość życia. Związane są one albo z hedonistycznym przeżywaniem przyjemności, albo z osiąganiem sukcesu wyznaczonego poprzez dość merkantylne aspekty życia, takie jak konsumpcjonizm, wysoki standard życia czy kariera zawodowa. Oczywiście na ma w tym nic złego, jednakowoż bardzo silne skoncentrowanie preferencji młodych ludzi na tych aspektach jakości życia z jednoczesną deprecjacją takich jej wyznaczników jak szczęście rodzinne, działanie dla dobra wspólnego, różnorodność i różnie zdefiniowane aspekty duchowości życia człowieka, może prowadzić do licznych zakłóceń i dysfunkcji zarówno w wymiarze indywidualnym życia młodego człowieka, jak i w wymiarze życia zbiorowego. Co ważne, preferencje młodzieży w omawianym względzie, dość istotnie odbiegają od preferencji rodziców, co może wskazywać na brak występowania zjawiska replikacji pokoleniowej wartości, a co za tym idzie, pośrednio może wskazywać na dysfunkcję procesów wychowania i socjalizacji.

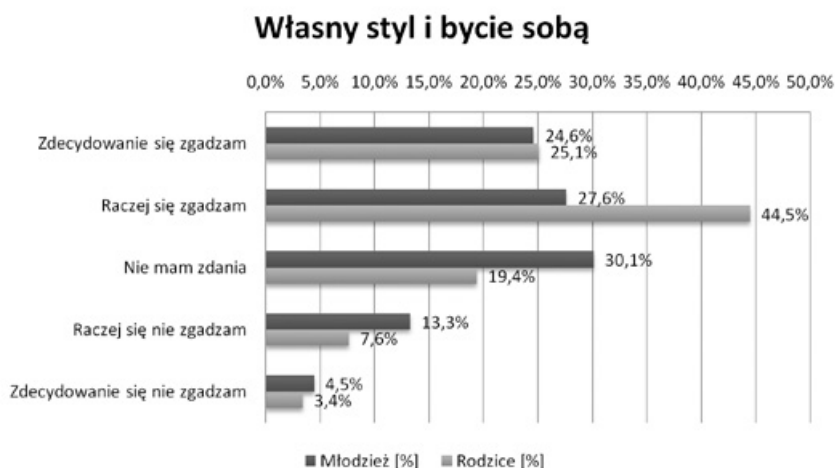
Wyznaczniki sensu życia

W badaniu tego aspektu życia młodzieży, wykorzystano trzynaście, zróżnicowanych aksjologicznie wyznaczników sensu życia. Podobnie jak w przypadku preferowanych wyznaczników jakości życia, zaprezentuję jedynie wybrane preferencje badanych w omawianym względzie.

Jak wynika z analizy danych, sens życia młodzieży definiują głównie, takie jego wyznaczniki jak: własny styl i bycie sobą (52,2% wskazań) bogactwo wrażeń i doświadczeń (51,1); pieniądze, dobrobyt, komfort życia (49,5). Wyznaczniki o najmniejszym znaczeniu w wyznaczaniu sensu życia to: wiara w jakąś wielką ideę (34,0) oraz głęboka wiara religijna (35,9).

Wykres 5.

Wyznacznik sensu życia (najwyższy odsetek wskazań młodzieży)

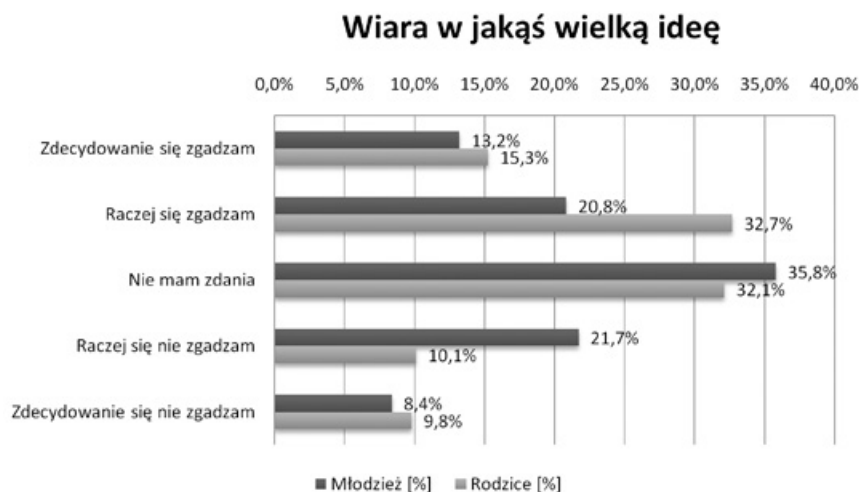
Opracowanie własne w projekcie „Młodzież 4.0”.

Podobnie jak w przypadku jakości życia, tak i w odniesieniu do wyznaczników sensu życia, obserwowalna jest zarówno ambiwalencja postaw, jak i brak sprecyzowanych poglądów w analizowanym obszarze, będące udziałem ponad jednej trzeciej badanej młodzieży. Różnica jest tylko taka, że w przypadku próby definiowania sensu życia,

ta swoista dezorientacja młodzieży jest większa, niż miało to miejsce w odniesieniu do jakości życia. Jest to o tyle uzasadnione i zrozumiałe, że kategoria „jakości życia” odnosi się do subiektywnego postrzegania i percepcyjnej satysfakcji z życia i tego, co owo zadowolenie konstituuje. Zatem, stosunkowo łatwo jest zdefiniować własne preferencje i oczekiwania względem spodziewanej jakości życia. Znacznie trudniejszym jest odniesienie do bardziej uniwersalnej, funkcjonującej na wyższym poziomie ogólności i abstrakcyjności, kategorii pojęciowej „sens życia”. Zdecydowanie większa jest (traktując łącznie wyniki badań z uwzględnieniem wszystkich, trzynastu wyznaczników) antynomia postaw i opinii prezentowanych przez młodzież i rodziców. W przypadku jakości życia, w większości jej wyznaczników występowały istotne statystycznie różnice. W przypadku sensu życia, owe znaczące różnice występują w odniesieniu do wszystkich zaproponowanych w badaniu, trzynastu kryteriów definicyjnych. Zatem trudno mówić w tym przypadku o jakkolwiek replikacji pokoleniowej wartości. Inaczej rzecz ujmując, młodzi ludzie, niemal zupełnie inaczej definiują i postrzegają sens życia niż ich rodzice.

Wykres 6.

Wyznacznik sensu życia (najniższy odsetek wskazań młodzieży)

Opracowanie własne w projekcie „Młodzież 4.0”.

Rekapitułując, preferencje młodzieży w sposobie definiowania sensu życia, abstrahując od tego, że zasadniczo różnią się od preferencji rodziców, są skoncentrowane na tym, co indywidualne i partykularne. W zasadzie można przyjąć, że ich sens życia wyznacza głównie indywidualizm w gromadzeniu doznań, doświadczeń, zasobów, dobrobyt i związany z nim komfort życia. W pewnym uproszczeniu można przyjąć, że preferowany sens życia młodzieży koncentruje się w świecie materii, przy jednoczesnym znaczącym zdeprecjonowaniu świata idei.

Zakończenie i wnioski

Poczyniłem już kilka spostrzeżeń i konstatacji odnoszących się do wskazanych na początku tego tekstu, problemów poznawczych, dlatego też pozwolę sobie na dość syntetyczne sformułowanie wniosków. Prezentowana problematyka jest na tyle złożoną, że formułowanie jednoznacznych i rozstrzygających wniosków byłoby przejawem zarówno dyletanctwa metodologicznego, jak i swoistej pychy badacza, który „ponad wszelką” wątpliwość „wie” i „rozumie” istotę analizowanych zjawisk i procesów. Nie posiadając takiej pewności, ale też nie będąc pełnym dyletantem metodologicznym, traktuję poniższą refleksję jedynie jako głos w dyskusji i pewną propozycję ustaleń w analizowanym zakresie.

Po pierwsze, we wszystkich kontekstach przemian wartości towarzyszących współczesnej młodzieży polskiej, wysoce prawdopodobnym jest, że doświadcza ona swoistej dezorientacji normatywnej, a nawet zagubienia. Znacząca część badanej młodzieży nie posiada wyrobionych poglądów odnoszących się do sfery aksjonormatywnej. Jednocześnie, jak wynika z badań – również tych, nieprezentowanych w tym artykule, a zrealizowanych w ramach projektu „Młodzież 4.0” – trwa w rodzinach dialog, którego przedmiotem są również kwestie normatywne, a często wręcz kwestie z pogranicza ontologii. Dlaczego zatem młodzież jakby stoi „na rozdrożu wartości”? Moja propozycja odpowiedzi na to pytanie tkwi w próbie zrozumienia totalitarnej mechaniki trwającej redefinicji normatywnej. Otóż nie jest tak, że neowartości są jakąś pluralistyczną propozycją dla podmiotowego

i wolnego człowieka. Są one bowiem nakazem, są „jakobińską” dyrektywą, wobec której, jednostka nie posiada alternatywy. Są nakazem poprawności politycznej, są nakazem nowoczesności, cokolwiek ona znaczy. Wywierana jest bardzo silna presja na ich afirmację, choćby pozorną. Ich kanony są obowiązujące w przestrzeni publicznej, a nie stosowanie się do nich prowadzi do ostracyzmu społecznego, a nawet do kryminalizacji postawy opozycyjnej względem nich. W toczącej się ostrej walce dwóch, antypodycznie różnych systemów wartości, jednostka zaczyna funkcjonować w dwóch różnych światach wartości – oficjalnym (neowartości) i prywatnym (tradycyjne wartości). To swoista dwubiegunowa choroba aksjologiczna. Ten stan rzeczy jest trudny dla ludzi dorosłych, więc trudno się dziwić, że młodzież też ma kłopoty z jego zrozumieniem i akceptacją. Może właśnie w tym tkwi źródło dezorientacji normatywnej młodego pokolenia Polaków? Może to ci, spośród młodych ludzi, którzy jeszcze nie dokonali wyboru, nie zdecydowali, który system wartości będzie osią ich odniesień

Po drugie, wydaje się, że spora część młodzieży dokonała już tego wyboru. Wśród młodzieży dominują bowiem preferencje normatywne, które w zdecydowanej większości zlokalizowane są w aspekcie materialnym życia człowieka, przy jednoczesnej deprecjacji, a często wręcz odrzucenia aktywności, choćby intelektualnej, w świecie idei. Ten wybór dokonał się najdogłębniej w sferze jakkolwiek pojmowanego *sacrum*. Wiara i transcendencja nie posiadają żadnego znaczenia dla ponad połowy badanej młodzieży, ani jak chodzi o jakość życia, ani też sens tegoż. Ta część młodzieży jest całkowicie nieomal skoncentrowana na swoim indywidualizmie.

Po trzecie, mimo tego, że rodzice badanej młodzieży preferują w większości tradycyjne wartości, to nie można mówić o ich transmisji pokoleniowej. Spora część badanej młodzieży posiada preferencje normatywne, całkiem odmienne od swoich rodziców.

Mam świadomość, że zaprezentowany tekst jest zaledwie zaproszeniem do dalszej dyskusji skoncentrowanej wokół zagadnień przeobrażeń aksjonormatywnych, przebiegających we współczesnym świecie, w tym wśród młodzieży polskiej. Mam nadzieję, że Czytelnik przyjmie owo zaproszenie.

„(...) nie należy wpatrywać się w palec, który wskazuje na księżyc”.

Rola serca w dialogu interpersonalnym w perspektywie teologii stosowanej

Cytat użyty w tytule przedstawienia pochodzi z encykliki papieża Franciszka *Dilexit nos*¹. Tekst poniższy jest wynikiem refleksji usytuowanej w teologii stosowanej dążącej „do osiągnięcia całościowej syntezy”², której celem jest poznanie człowieka w uwarunkowaniach jego codziennej egzystencji i w różnych kontekstach życia religijnego³. Przedmiotowa encyklika jest nie tylko inspiracją do zajęcia się tym tematem, ale jej treść pełni w tym przedstawieniu rolę źródła teologicznego, które z zasady jest „syntezą syntez”.

1 DN 57.

2 DN 15.

3 Jeżeli teologia jest słowem o Bogu/ nauką o Bogu, to jest to równocześnie słowo i nauka zrodzone ze słowa samego Boga. Nie można nigdy o tym zapominać, wnikając w poszczególne aspekty „naukowości teologii”. Dla każdej nauki i dla każdego rodzaju „naukowości” podstawowym pozostaje stosunek do rzeczywistości w prawdzie. Wszelka ludzka (naukowa) prawdziwość w teologii staje wobec pierwszeństwa prawdy Bożej. Dlatego św. Tomasz rozumiał teologię jako wiedzę podporządkowaną wiedzy Bożej (i wiedzy błogosławionych) w niebie: *Sacra doctrina est scientia, ex principiis superioris scientiae, quae Dei et beatorum propria est, derivata* (Św. Tomasz, *Summa theologiae* I, q. 1, art. 2). Jan Paweł II, *Przemówienie wygłoszone z okazji sześćsetlecia Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego*, Kraków (8 VI 1987), 5, https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/przemowienia/krakow4_08071997.html (dostęp: 24.06.2025).

Teologia – dialogiem człowieka z Bogiem

Pierwsza teza tego przedstawienia koncentruje się na dialogu naukowym w obszarze nauk teologicznych: cała teologia jest dialogiem, czyli rozmową człowieka z Bogiem, ale również z drugim człowiekiem i ze społeczeństwem⁴. W tym kontekście przywołane słowa papieża Franciszka, aby „nie wpatrywać się w palec” można także rozumieć jako zachętę do prowadzenia „finalnej” refleksji teologicznej na temat serca, w której chodzi o dowartościowanie celu badań decydującym o zastosowanej metodzie do jego osiągnięcia. Jest to oczywiście wymóg powszechnie respektowany w nauce, gdyż precyzyjne sformułowanie problemu badawczego jest niezbędnym warunkiem dokonania wyboru właściwej metody jego osiągnięcia. Jednak w odniesieniu do teologicznych badań, których celem jest poznanie roli serca w dialogu interpersonalnym, trzeba podkreślić, że dotychczas to właśnie metoda była ważniejsza niż cel, gdyż to rozum był traktowany jak „palec” wskazujący na „księżyc” – serce. Ta metafora odczytana w odniesieniu do teologicznej refleksji na temat roli serca w dialogu interpersonalnym pokazuje natomiast, że to dotychczasowe skupianie się na „palcu”, czyli na logice myślenia rozumowego, utrudniało poszukiwanie i dochodzenie do prawdy o sercu, czyli „księżycu”. Teologia niewiele uwagi i miejsca poświęcała badaniom skupionym na sercu, gdyż pozostawało ono w mało interesującej dla systematycznych badań teologicznych sferze uczuć⁵.

- 4 E. Schillebeeckx tak określa istotę tego dialogu: „Życie ludzkie jest dialogiem między Bogiem a człowiekiem, dialogiem dokonującym się w czynach. W dialogu tym jak gdyby świat materialny i historia umieszczone są przez Boga między Nim a nami jako przekład Jego wewnętrznego przemawiania do nas. Ten świat i historia są również środkami, w których i dzięki którym uwaga człowieka jest przyciągana do tego wewnętrznego głosu Boga, ale jednocześnie są one środowiskiem, w którym człowiek ma możliwość udzielania odpowiedzi na posłannictwo, którą stworzenie nałożyło na niego” (cyt. za C.J. van der Poel, *W poszukiwaniu wartości ludzkich*, Warszawa 1979, 75).
- 5 Papież Franciszek odwołuje się do refleksji Olegario González de Cardedal, teologa, który twierdzi, że „pod wpływem myśli greckiej, teologia przez długi czas relegowała ciało oraz uczucia do obszaru przed-ludzkiego, pod-ludzkiego lub do sfery pokusy prawdziwego człowieka. Niemniej,

Przywołując nauczanie papieża Franciszka należy jednoznacznie podkreślić, że ta swoista „dewaluacja naukowa” serca, które jest „wewnętrznym centrum człowieka”⁶, ma swoje źródło:

(...) już w greckim i przedchrześcijańskim racjonalizmie, a także w postchrześcijańskim idealizmie oraz w różnych formach materializmu. Serce zajmowało niewiele miejsca w antropologii i jest pojęciem obcym dla wielkiej myśli filozoficznej. Preferowano inne pojęcia, takie jak rozum, wola czy wolność. Jego znaczenie jest nieprecyzyjne i nie przyznano mu konkretnego miejsca w życiu ludzkim. Być może dlatego, że nie było łatwo umieścić go wśród „jasnych i wyraźnych” idei, lub ze względu na trudności związane z poznaniem samego siebie. Wydaje się, że rzeczywistość najbardziej wewnętrzna jest również najdalsza od naszej wiedzy⁷.

Z historii rozwoju myśli ludzkiej, badań naukowych i tworzenia wiedzy powszechnie dostępnej wynika, że naukę tworzyli wybitni twórcy, którzy potrafili łączyć naturalne uzdolnienia z wytrwałą i cierpliwą

to, czego teologia nie rozwiązała na poziomie teoretycznym, znalazło swoje rozwiązanie w praktyce duchowości. Duchowość oraz religijność ludowa utrzymały silny związek z somatycznymi, psychologicznymi i historycznymi aspektami Jezusa. Droga krzyżowa, nabożeństwo do Jego ran, duchowość przenaślającej krwi, nabożeństwo do serca Jezusa oraz praktyki eucharystyczne (...). Te elementy wypełniły luki teologii, zasilając wyobraźnię i serce, miłość i czułość do Chrystusa, nadzieję i pamięć, pragnienie oraz tęsknotę. Rozum i logika podążyły innymi ścieżkami” (Olegario González de Cardedal, *La entraña del cristianismo*, Salamanca 2010, 70-71, cyt. za DN 63).

6 DN 10.

7 *Tamże*. „Jest to ważne słowo dla filozofii i teologii, które dążą do osiągnięcia całościowej syntezy. Rzeczywiście, słowo „serce” nie może być wyczerpująco wyjaśnione przez biologię, psychologię, antropologię czy jakąkolwiek inną naukę. To jedno z pierwotnych słów, „które wskazują na rzeczywistość dotyczącą człowieka jako całości, jako osoby cielesno-duchowej” [10]. Tak więc biolog, mówiąc o sercu, nie jest bardziej realistą, ponieważ widzi tylko jego część, a całość jest nie mniej, ale jeszcze bardziej realna. Również abstrakcyjny język nie mógłby mieć tego samego konkretnego a jednocześnie integrującego znaczenia. Jeśli „serce” prowadzi nas do najgłębszego wnętrza naszej osoby, to pozwala nam również rozpoznać siebie w całości, a nie tylko w jakimś odosobnionym aspekcie (DN 15)”.

pracą. Wokół tych osób, których można określić pojęciem: „mistrzowie”, gromadzili się „uczniowie”. Ich zadaniem było zdobycie jak największej wiedzy, upowszechnianie jej i poszukiwanie możliwości kontynuowania badań. W tak rozumianej nauce najważniejszy był rozum i logika myślenia. Wybitni naukowcy i ich naśladowcy wnosili bardzo duży wkład w rozwój wiedzy, postęp technologiczny, w przemiany cywilizacyjne, czy społeczno-kulturowe społeczności ludzkich. W tak pojmowanej nauce, zdominowanej przez „logikę myślenia”, na dalszy plan schodził jednak człowiek, jako osoba ze swoją godnością i prawami, a także ze swoim „sercem”. Człowiek przez „zracjonalizowaną” naukę został uprzedmiotowiony, urzeczowiony: „Ludzie są w rękach rzeczoznawców” (Stanisław Jerzy Lec).

Również chrześcijaństwo od samego początku przemawiało do ówczesnych ludzi głosem rozumu. Należy jednak podkreślić, że w chrześcijaństwie słaby rozum był zmuszany do pracy, aby przywrócić go jemu samemu dzięki wewnętrznej sile wiary, „która pozwala dostrzegać to, co on sam przeczuwa, ale z trudnością, ponieważ zewnętrzne uwarunkowania zaciemniają jego spojrzenie”⁸. Chrześcijaństwo wniosło zatem w naukę przede wszystkim otwarcie rozumu na wiarę ukierunkowującą człowieka na „serce”, które jest symbolem ludzkiego „centrum”. Jest ono związkiem ciała i duszy, związkiem wewnętrznej postawy i zewnętrznego działania. Człowiek w swoim sercu potrafi dostrzec, czy jego życie jest prawdziwe, a także czy w swoim „istnieniu” jest uczciwy. To serce pomaga człowiekowi, aby sam wobec siebie i wobec Boga być „w porządku”. Dzieje się to wtedy, gdy człowiek podporządkowuje się badawczemu spojrzeniu Boga⁹.

Dlatego też ludzie nauki, środowiska naukowe, uniwersyteckie, ludzie pióra i twórcy kultury, doświadczając sfery wiary dzięki

8 *Chrześcijaństwo jest drogą, którą winniśmy podążać także pod prąd!* Z kard. Josephem Ratzingerem, przewodniczącym Kongregacji Nauki Wiary, rozmawiali: Marek Lehnert, Bogumił Łoziński, Marcin Przeciszewski (KAI – lipiec 2004 r.), <http://niedziela.pl/artukul/1491/Chrzescijanstwo-jest-droga-ktora-winnismy> (dostęp: 11.02.2025).

9 L. Boros, *Modlitwa chrześcijańska*, Warszawa 1976, 88. Człowiek należy do świata stworzonego, ale tym, co zawiera jego wnętrze, „przerasta cały świat rzeczy, a wraca do tych wewnętrznych głębi, gdy zwraca się do swego serca, gdzie oczekuje go Bóg, który bada serce, i gdzie on sam pod okiem Boga decyduje o własnym losie” (KDK 14).

transcendencji prawdy, piękna i dobra, powinni stawać się naturalnymi sługami tajemnicy Boga, która się przed nimi odsłania i której powinni być wierni. Ten wymóg wierności sprawia, że jako uczeni i artyści, „bez względu na przekonania, są powołani do tego, by pełnić funkcję sumienia krytycznego wobec tego wszystkiego, co człowieczeństwu zagraża lub go pomniejsza”¹⁰.

Już *Ojcowie soborowi* dostrzegali, że „rozwijające się nauki biologiczne, psychologiczne i społeczne nie tylko pomagają człowiekowi do lepszego poznania samego siebie, ale wspierają go też w tym, by stosując metody techniczne wywierał bezpośredni wpływ na życie społeczeństw”¹¹. To swoiste „otwarcie się na świat” niesie jednak ze sobą bolesne podziały, ponieważ „społeczeństwo coraz bardziej zglobalizowane zbliża nas, ale nie czyni nas braćmi”¹². Jesteśmy bardziej niż kiedykolwiek osamotnieni w tym zmasowanym świecie, który daje pierwszeństwo interesom indywidualnym, a osłabia wymiar wspólnotowy istnienia¹³. To poczucie osamotnienia współczesnego człowieka i niezdrowy indywidualizm prowadzą do tego, że dzisiaj ludzie – jak zauważa Franciszek: – „czują się bezpiecznie w bardziej kontrolowanym obszarze inteligencji i woli, budując swoje systemy myślowe”¹⁴. To prowadzi jednak do zamknięcia i wyrzuceniu serca z życia codziennego i preferowanie ludzkich zdolności i namiętności rozpatrywanych oddzielnie. Najdalej idącą konsekwencją odrzucenia serca w szeroko pojętej nauce, zwłaszcza humanistyce, jest zahamowanie rozwoju idei osobistego centrum w życiu współczesnych ludzi, „w którym jedyną rzeczywistością, mogącą zjednoczyć wszystko, jest ostatecznie miłość”¹⁵.

10 Jan Paweł II, *Przemówienie wygłoszone z okazji sześćsetlecia Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego...*, n. 5, „L’Osservatore Romano” 7 (1997).

11 KDK 5.

12 Benedykt XVI, *Encyklika „Caritas in Veritate”* (29 VI 2009), n. 19.

13 Franciszek, *Encyklika „Fratelli tutti”* (4 X 2020), n. 12.

14 DN 10.

15 *Tamże*. „Wyjątkowa moc serca pomaga nam zrozumieć, dlaczego mówi się, że kiedy odbiera się rzeczywistość sercem, można ją lepiej i pełniej poznać. To nieuchronnie prowadzi nas do miłości, do której serce jest zdolne, ponieważ miłość jest najbardziej intymnym czynnikiem rzeczywistości” (DN 16).

Dialog interpersonalny w perspektywie wiary w Boga

Pojęcie dialogu należy traktować jako wartość analogiczną, gdyż może on być konfrontacją, wymianą, komparacją, rokowaniem (negocjacje), transakcją. Dialog można realizować w różnych formach, np. poprzez: spotkanie, korespondencję, konferencje, badania naukowe, rozmowy. Każda forma dialogu tworzy pewien obieg sposobów porozumiewania się (komunikacji) jego uczestników i tworzenia relacji. Dialog może być wykorzystywany w różnych sferach życia człowieka, a zwłaszcza w religii, nauce, edukacji, wychowaniu, kulturze, życiu społecznym, polityce, ekonomii. Niezbędnym warunkiem każdej formy dialogu, zwłaszcza dialogu interpersonalnego, jest zdolność jego uczestników do samorefleksji, czyli umiejętność wejrzenia w siebie, aby odkryć sens życia w każdym jego momencie, na jego istotnych i decydujących etapach, jak również w chwilach jak najbardziej zwyczajnych.

Jan Paweł II mówi tak:

„Kimże jest człowiek i jakież jest jego znaczenie? Cóż jest jego dobrem i cóż złem jego?” (Syr 18,8) – te pytania znajdują się w sercu każdego człowieka, czego dowodzi najlepiej fakt, że geniusz poetycki każdej epoki i każdego narodu, będący niejako proroctwem ludzkości, nieustannie stawia „poważne pytania” sprawiające, że człowiek jest rzeczywiście człowiekiem. Dlatego pytania o tożsamość człowieka i sens istnienia, które świadczą o głębokiej rozumności istnienia ludzkiego, pobudzają jego rozum i wolę do poszukiwania w wolności rozwiązań, które mogłoby nadać jego życiu pełny sens. I dlatego stanowią one najwyższy wyraz natury człowieka, a co za tym idzie, odpowiedź na nie jest miarą głębi jego zaangażowania we własne istnienie. Wtedy zwłaszcza, kiedy «przyczyna rzeczy» poddawana jest całościowym badaniom, poszukującym ostatecznej i wyczerpującej odpowiedzi, rozum ludzki osiąga swego szczytu i otwiera się przed religią. Religijność bowiem stanowi najwznioślejszy wyraz osoby ludzkiej, gdyż jest szczytem jego rozumnej natury. Wypływa ona z głębokiego dążenia człowieka do prawdy i stanowi podstawę swobodnego i osobistego poszukiwania Boskości¹⁶.

16 Jan Paweł II, *Audiencja generalna* (19 X 1983, 1-2), „L'Osservatore Romano” 10 (1983) 23-24.

I ponadto dodaje:

„Aby poznać człowieka, człowieka prawdziwego, człowieka integralnego, trzeba poznać Boga”, powiedział Paweł VI, przywołując następnie słowa św. Katarzyny ze Sieny, która wyrażała w modlitwie tę samą myśl: „W Twojej naturze, wieczne Bóstwo, poznam moją naturę”¹⁷.

„Gęsia skórka” – początek dialogu interpersonalnego

Papież Franciszek w encyklice *Dilexit nos* odwołał się do filozofii M. Heideggera:

Myśl musi zostać poruszona, zanim zacznę pracować z pojęciami lub w trakcie pracy nad nimi. Bez głębokiej emocji myślenie nie może się rozpocząć. Pierwszym obrazem mentalnym byłaby gęsia skórka. Pierwszą rzeczą, która skłania do myślenia i zadawania pytań, jest głęboka emocja. Filozofia zawsze odbywa się w podstawowym stanie ducha¹⁸.

17 Paweł VI, *Homilia na ostatniej sesji publicznej Soboru Watykańskiego II* (7 XII 1965), AAS 58 (1966) 58.

18 DN 16. Nauka jest dynamiczna, gdyż jej tworzywem jest wiedza (teoria), która nieustannie się rozwija. Na rozwój nauki wpływa także doświadczenie i praktyka. Każde działanie człowieka ma charakter twórczy i użyteczny. W twórczości należy wyraźnie podkreślić element ciekawości ludzkiej, która stoi od początku u podstaw całej nauki. Człowiek chce poznawać i rozumieć rzeczywistość, która go otacza, ale interesuje go również jego osoba i egzystowanie w świecie. Z ciekawości rodzi się dociekliwość, czyli zaplanowany sposób dochodzenia do istoty rzeczy i poznawania prawdy. Wiedza zdobyta w sposób doświadczalny i praktyczny nie jest jednak gotowym sposobem działania, dlatego potrzebna jest „czysta” teoria, dzięki której możliwe jest skonfrontowanie wiedzy doświadczalnej i praktycznej z wiedzą teoretyczną. J. Przybyłowski, *Koncepcja psychologii pastoralnej*, w: J. Przybyłowski – E. Robek – B. Szostek, *Pastoraliści w dialogu z człowiekiem współczesnym. Studium z zakresu psychologii pastoralnej*, Warszawa 2013, 30-31.

Z pełną odpowiedzialnością można w tym miejscu dodać, że również teologia stosowana wymaga odpowiedniego stanu ducha badacza, aby mógł zagłębić się w słowo objawienia¹⁹.

Następnie papież Franciszek dodaje:

I tu jawi się serce, które „jest gospodarzem stanów umysłu, funkcjonuje jako «strażnik stanu umysłu». «Serce» słucha niemetaforycznie «cichego głosu» bytu, pozwalając się przez niego temperować i determinować²⁰.

Dialog – relacje interpersonalne

Papież Franciszek zwraca dalej uwagę na to, że

serce umożliwia każdą autentyczną więź, ponieważ relacja, która nie jest budowana sercem, nie jest w stanie przezwyciężyć rozdrobnienia indywidualizmu: przetrwałyby tylko dwie monady, które zbliżają się do siebie, ale nie tworzą prawdziwej więzi²¹

I konkluduje:

Widzimy zatem, że w sercu każdego człowieka zachodzi paradoksalny związek między dowartościowaniem siebie a otwartością na innych, między

19 „Św. Teresa od Dzieciątka Jezus w liście do ojca Adolphe’a Roullanda pisała: *Droga moja jest wyłącznie drogą ufności i miłości; nie rozumiem dusz, które boją się tak tkliwego Przyjaciela. Kiedy czytam niekiedy traktaty duchowne, w których doskonałość ukazana jest poprzez liczne przeszkody, osaczona mnóstwem złudzeń, mój biedny, mały umysł męczy się szybko, zamykam uczoną księgę, która zamęt wywołuje w mej głowie, a serce napelnia oschłością i biorę Pismo święte. Wówczas wszystko staje się jasne i świetlane, jedno słowo otwiera przed duszą horyzonty nieskończone, doskonałość wydaje mi się tak łatwa; widzę, że wystarczy tylko uznać swoją nicłość i oddać się jak dziecko w ręce dobrego Boga* (Św. Teresa od Dzieciątka Jezus, *List 203, do o. Roulland, 9 maja 1897 r., w: tenże, Pisma*, t. 1, Kraków 1971, 754, cyt. za DN 141).

20 DN 16.

21 DN 17.

bardzo osobistym spotkaniem z samym sobą a darem z siebie dla innych. Człowiek staje się sobą dopiero wtedy, gdy nabywa zdolności rozpoznawania drugiego, i spotyka się z drugim, który jest w stanie rozpoznać i zaakceptować własną tożsamość²²

Te prawdy znane są od starożytności i wielu rozważnych myślicieli uznawało, że istoty ludzkiej nie można traktować jako sumy różnych zdolności, gdyż osoba ludzka stanowi świat

duszy i ciała, z jednoczącym centrum, które nadaje znaczenie i ukierunkowanie wszystkiemu, czego dana osoba doświadcza²³.

Dialog interpersonalny w perspektywie „słowa”

Papież Franciszek w swojej refleksji o sercu odwołuje się do Biblii:

Biblia mówi, że *żywe jest słowo Boże, skuteczne (...) zdolne osądzić pragnienia i myśli serca* (Hbr 4,12). W ten sposób mówi nam o rdzeniu, o sercu, które kryje się za tym, co zewnętrzne, a nawet za powierzchownymi myślami, które nas dezorientują²⁴.

W teologii stosowanej, której źródłem jest słowo objawione, podstawowe pytanie brzmi: „Co było od początku, cośmy usłyszeli o Słowie życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami i czego dotykały nasze ręce”²⁵. Jakże można rękami dotknąć Słowa?

Aby odpowiedzieć na to pytanie można sięgnąć do refleksji św. Augustyna:

Tylko dlatego, że *Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas*. To zaś Słowo, które stało się ciałem, aby można było Go dotknąć, stało się ciałem z Maryi Dziewicy; ale nie wtedy stało się Słowem, bo takim było *na początku*, mówi Jan. Patrzcie, jak list Jana potwierdza jego Ewangelię,

²² DN 18.

²³ DN 3.

²⁴ DN 4.

²⁵ BT I J 1,1.

której słowa właśnie usłyszeliście: *Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga*. Może ktoś mógłby sobie pomyśleć, że to, co jest powiedziane o Słowie życia, odnosi się ogólnie do Chrystusa, a nie do Jego ciała, którego dotyczyło. Otóż zauważcie, co mówi święty Jan: *Bo życie objawiło się*. A zatem Słowem życia jest Chrystus. A jak się objawiło to życie? Albowiem było ono na początku, ale nie było objawione ludziom, lecz było objawione aniołom, którzy je oglądali i spożywali jako swój chleb. Cóż jednak mówi Pismo? *Chleb aniołów spożywał człowiek*. A więc samo Życie objawiło się w ciele. Stało się tak dlatego, aby i oczy mogły ujrzyć rzeczywistość dostępną tylko sercu, by i serca zostały uzdrowione. Bo tylko serce może ujrzyć Słowo, ale ciało można dostrzec i oczami ciała. Zostało nam dane ujrzyć Słowo: stało się Ono ciałem, które można oglądać, aby w ten sposób zostało w nas uzdrowione serce, byśmy nim mogli ujrzyć Słowo²⁶.

Niezbędnym warunkiem dialogu interpersonalnego w perspektywie teologicznej jest zdolność jego uczestników do samorefleksji, czyli umiejętności wejrzenia w siebie, aby odkryć sens życia w każdym jego momencie, na jego istotnych i decydujących etapach, jak również w chwilach jak najbardziej zwyczajnych. W pojęciu dialog kryje się gr. wyraz *logos*, którego jednym ze znaczeń jest ‘słowo’.

Według Benedykta XVI właściwe rozumienie „słowa”, które stoi u początku świata i człowieka, znajduje się w teologii św. Jana, który w pierwszych słowach Ewangelii zawarł jego znaczenie w jednym zdaniu: *Na początku było Słowo*. W opisie stworzenia są natomiast powtarzające się regularnie słowa: *Bóg rzekł...* Świat zatem jest tworem Słowa, *Logosu*. Ten gr. termin oznacza ‘rozum, sens, słowo’. Według Benedykta XVI jest to Rozum stwórczy, przemawiający i objawiający samego siebie, który jest sensem i sam stwarza sens. Opis stworzenia pokazuje zatem prawdę, że świat jest wytworem stwórczego Rozumu i że u początku wszystkiego jest miłość, wolność. Papież twierdzi:

Znajdujemy się tutaj w obliczu ostatecznej alternatywy, która występuje w dyspucie między wiarą a niewiarą: czy początkiem wszystkiego jest irracjonalność, brak wolności i przypadek, czy też początkiem istnienia jest rozum, wolność, miłość? Czy prymat należy do nieracjonalności,

26 Z komentarza św. Augustyna, biskupa, do Listu św. Jana (Traktat I, 1. 3).

Samo Życie objawiło się w ciele, w: *Liturgia Godzin*, t. I, 1020-1022.

czy do rozumu? O to właśnie pytanie chodzi w ostatecznym rozrachunku. Jako wierzący odpowiadamy opowiadaniem o stworzeniu, i wraz ze św. Janem: u początków jest rozum. U początków jest wolność. To nie tak, że w rozwijającym się wszechświecie w końcu, w jakimś małym zakątku kosmosu powstał przypadkiem także jakiś gatunek istoty żyjącej, zdolnej myśleć i próbować znaleźć w stworzeniu sens bądź mu go nadać. Gdyby człowiek był tylko takim przypadkowym wytworem ewolucji w jakimś miejscu na obrzeżach wszechświata, wówczas jego życie byłoby pozbawione sensu lub wręcz zakłócałoby naturę. Jednak tak nie jest: u początków jest Rozum, Rozum stwórczy, boski. (...) u początków jest dobry Rozum, stwórcza miłość Boga²⁷.

Istota dialogu interpersonalnego: „Serce ma swoje racje, których rozum nie zna”²⁸

W stwierdzeniu, że „serce ma swoje racje, których rozum nie zna” kryje się odniesienie do „początku” człowieka stworzonego na obraz i podobieństwo Boga (Rdz 1,26). Serce umożliwia poznanie prawdy o Bogu – tak uważał Blaise Pascal, który twierdził, że człowiek zna prawdę nie tylko rozumem, ale także sercem. Pierwsze zasady znamy sercem i na próżno rozum sili się, by je zwalczyć lub ogarnąć. Można użyć tu mądrości aforyzmu, że „myśl nie jest nigdy wolna. Ograniczona jest horyzontem głowy” (Stanisław Jerzy Lec).

W teologii stosowanej wykorzystuje się refleksję filozoficzną do poznania prawdy, posługuje się wiedzą z nauk świeckich, ale najważniejsza jest prawda Objawienia. Obok więc naturalnego rozumu, w teologii poznaje się przy pomocy wiary, dzięki której odkrywa się prawdy zawierające „tajemnice zakryte w Bogu”, objawione w Biblii i Tradycji. Filozofia i różne dyscypliny naukowe znajdują się na płaszczyźnie rozumu przyrodzonego, natomiast wiara, oświecona i prowadzona przez

27 Benedykt XVI, *Zmartwychwstanie Jezusa zakończeniem dzieła stworzenia i początkiem nowego życia*. Homilia podczas Wigilii Paschalnej, 23.04.2011, https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/homilie/wigiliap_23042011.html (dostęp: 15.04.2024).

28 B. Pascal, *Myśli*, Poznań 1921, 100.

Ducha, dostrzega w orędziu zbawienia „pełnię łaski i prawdy” (por. J 1,14). Objawienie wprowadza zatem w poznanie teologiczne prawdę uniwersalną i ostateczną, która pobudza ludzki umysł, aby poszerzał nieustannie przestrzeń swojej wiedzy zdobywanej dzięki rozumowi naturalnemu.

Forma dialogu interpersonalnego: długa jest droga wiodąca od rozumu do serca²⁹

Benedykt XVI nauczał, że

Bóg stworzył świat, aby istniało miejsce, gdzie On mógłby objawiać swoją miłość i z którego odpowiedź miłości powracałaby do Niego. W obliczu Boga serce człowieka, który Mu odpowiada, jest większe i ważniejsze od całego ogromnego wszechświata materialnego, który z pewnością pozwala nam dostrzec coś z wielkości Boga³⁰.

W swoim sercu („księżyc”) człowiek jest zdolny do dialogu z Bogiem, ale to rozum, któremu zmysły dostarczają informacji o świecie próbuje skupić uwagę człowieka „na palcu”. Jeśli jednak człowiek skoncentruje się na „zmysłowo-rozumowym” poznaniu, to nie będzie zdolny do pojęcia *tego, co jest z Ducha Bożego. Głupstwem mu się to wydaje i nie może tego poznać, bo tylko duchem można to rozsądzić*³¹. Świat – co nie może przyjąć Ducha Prawdy, bo ani Go nie widzi, ani nie poznaje – spostrzega tylko jedną stronę rzeczy. Chrześcijanin zaś w głębinach swej duszy może trwać w radości poznania, gdyż żyje

29 Te słowa odnoszą się do filozofii Gottfrieda Wilhelma Leibniza, który zajmował się relacją między rozumem a sercem. W swojej myśli filozoficznej kładł nacisk na harmonię między rozumem a uczuciami. Uważał, że rozum i uczucia są dwoma różnymi, ale komplementarnymi aspektami ludzkiej natury, które powinny ze sobą współgrać.

30 Benedykt XVI, *Zmartwychwstanie Jezusa zakończeniem dzieła stworzenia i początkiem nowego życia*. Homilia podczas Wigilii Paschalnej, 23.04.2011, https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/homilie/wigiliap_23042011.html (dostęp: 15.04.2024).

31 Por. (BT) I Kor 2,14.

w zjednoczeniu z Ojcem i Jego Synem Jezusem Chrystusem. Ponieważ zmysły są ściśle związane z rozumem, dlatego człowiek, pragnący dotrzeć do swojego serca, potrzebuje uczuć, które do pewnego stopnia można „uduchowić”, dzięki czemu mogą stać się potencjałem sił żywotnych oddanych do dyspozycji rozumu i woli³².

Poznanie sercem jest bliskie teologii stosowanej, w której poszukuje się wiedzy o człowieku czerpanej z doświadczenia³³. Teologia stosowana traktuje bowiem doświadczenie jako źródło prawdy, która znajduje swoje „potwierdzenie” przez przywoływanie argumentów z Objawienia. W tej perspektywie można uznać praktyczność i funkcjonalność zachęty papieża Franciszka:

32 Zob. J. Woroniecki, *Pelnia modlitwy*, Poznań 1982, 85-86; Uczucia nie mogą wprost poruszać rozumu i woli, gdyż istnieje między nimi dystans materii i ducha. Uczucia mogą natomiast przedstawić woli pewne dobra materialne lub pewne cechy dodatkowe dóbr duchowych, aby wola dzięki uczuciom wzmogła swe pragnienia. O. Filek, *Modlitwa chrześcijańska*, w: *Powołanie człowieka. Ku odnowie życia wewnętrznego*, red. E. Weron, Poznań 1972, I, 127.

33 „Św. Franciszek Salezy pozwalał oświecić się, przede wszystkim, przez prośbę Jezusa: «Uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokornego serca» (Mt 11,29). W ten sposób, mawiał, przez najprostsze i najzwyklejsze sprawy «kradniemy» Serce Pana: «Chcąc mu tedy służyć według jego upodobania, należy przykładać się z równą pilnością do rzeczy wielkich i wzniosłych, jak do rzeczy małych i niskich, ponieważ przez jedno i drugie możemy w równej mierze zdobyć miłością jego serce. (...) Te lekkie ofiary codzienne, jak ból głowy, ból zębów lub inne dolegliwości, dziwactwo męża lub żony, stłuczenie szklanki, czyjeś lekceważenie lub dąsy, zguba rękawiczek, pierścionka lub chusteczki, wczesne położenie się na spoczynek i ranne wstawanie na modlitwę i Komunię św., mały wstyd uczuwamy w wykonywaniu pewnych aktów pobożności wobec drugich, wszystkie te drobne przykrości, przyjęte i poniesione z miłością, zadowolają w wysokim stopniu dobroć Bożą». Ale ostatecznie, kluczem do naszej odpowiedzi na miłość Serca Chrystusa jest miłość bliźniego: «miłość stanowcza, stała, niezmienna, która nie rozwodząc się nad drobiazgami, ani nad przymiotami lub kondycją osób, nie podlega zmianom ani animozjom (...). Nasz Pan kocha nas nieustannie, cierpliwie znosi zarówno nasze wady, jak i niedoskonałości; musimy zatem czynić to samo wobec naszych braci, nigdy nie męcząc się znoszeniem ich» (DN 178).

Potrzebujemy, aby wszystkie działania były poddane pod „polityczną dominację” serca, aby agresja i obsesyjne pragnienia znalazły spokój w większym dobru, które oferuje im serce, oraz w sile, jaką ma przeciwko złu; aby także inteligencja i wola oddały się na jego służbę, odczuwając i smakując prawdy, zamiast chęci ich zdominowania, jak często czynią to niektóre naki; aby wola pragnęła tego większego dobra, które serce zna, a także aby wyobrażenia i uczucia pozwoliły się łagodzić przez bicie serca³⁴.

Serce w kulturze dialogu interpersonalnego

Do przedstawienia tego problemu można wykorzystać refleksję ks. J. Pasierba, który tak widzi oddziaływanie wartości utrwalonych w polskiej kulturze narodowej na integralny rozwój człowieka:

W kulturze tradycyjnej zamkniętej występowało wiele zjawisk, które składały się na poczucie ładu i harmonii – tymi wartościami kultura tradycyjna obdarzała człowieka. Stosunek do innych ludzi i do świata był w dawnej kulturze uregulowany, unormowany poprzez obrzędy i wzory zachowań. Nawet procesy produkcyjne, zwłaszcza tej produkcji, która była wówczas najbardziej powszechna, mianowicie rolniczej czy rzemieślniczej, były unormowane obrzędami. Człowiek wiedział, na jakiego świętego ma wyjść w pole i siał, i na jakie święto Matki Boskiej powinien zacząć żniwa. Nie musieli mu o tym przypominać spikerzy telewizyjni. Także stosunki międzyludzkie, najważniejsze sprawy życia, śmierci, narodzin były unormowane trwałymi obyczajami. Człowiek wiedział, jak powinien się oświadczyć i wiedział, jak się przygotować na śmierć (...). Był czas, gdy człowiek wiedział, że nie wolno pluć do wody, zdawał sobie sprawę, że nie należy rzucać na ziemię chleba; pouczano go również, jak się pisze list. Wszystko było właściwie określone. Te zachowania uważano za nieomyłne (...). Człowiek zyskiwał przez to liczne dobrodziejstwa: spokój, harmonię i nieomyłność za jedną tylko cenę – za cenę posłuszeństwa, za cenę podporządkowania się miejscowemu kanonowi (...). W jakimś sensie człowiek czuł się jak w dzieciństwie, tzn. czuł się szczęśliwy, bo nie on te sprawy rozstrzygał. Czyniła to za niego kultura, wielka, opiekuńcza, ciepła i ludzka zrobiona na miarę ludzi, którzy w niej uczestniczyli. Kultura była ogółem zachowań się i ogółem wytworów

34 DN 13.

człowieka. Ciężar regulacji stosunku człowieka do siebie i do świata, i innych spoczywał nie na jednostce, ale na kulturze. Istniały wzorce na wszystkie okazje. Tak było w rodzinie, tak było w społeczeństwie, tak było w Kościele³⁵.

Człowiek dzisiejszy zмага się z nowymi wyzwaniami, których źródłem jest rozwój nowoczesnych technologii. Doprowadził on do pojawienia się „anty-serca”. Jest to termin, którego użył papież Franciszek:

Anty-serce to społeczeństwo coraz bardziej zdominowane przez narcyzm i autoreferencyjność. W końcu dochodzi się do „utruty pragnienia”, ponieważ druga osoba znika z widnokręgu, a człowiek zamyka się we własnym „ja”, tracąc zdolność zdrowych relacji. (...) W rezultacie, stajemy się niezdolni do przyjęcia Boga³⁶.

Stajemy się niezdolni do odkrycia w sobie i w drugim człowieku „boskiego” czynnika. Tę trudną sytuację może zmienić budowanie wokół siebie „gościnnego domu”, który pomaga przyjąć to, co boskie w człowieku³⁷.

Według papieża Franciszka w erze sztucznej inteligencji do ocalenia człowieczeństwa należy na nowo dowartościować kulturę, której wyrazem są „poezja i miłość”:

To, czego żaden algorytm nigdy nie będzie mógł pomieścić, to na przykład ten moment z dzieciństwa, który pamięta się z czułością i który, mimo upływu lat, wciąż się powtarza w każdym zakątku planety. Myślę o sklejaniu brzegów domowych pierożków za pomocą widelca, wraz z naszymi mamami czy babkami. To właśnie ten moment kulinarnej nauki, w połowie drogi między zabawą a dorosłością, kiedy bierze się na siebie odpowiedzialność za pracę, aby pomóc drugiej osobie. Podobnie jak ten z widelcem, mógłbym przytoczyć tysiące drobnych szczegółów, które tworzą biografie każdego z nas: rozśmieszanie żartem, rysowanie pod światło na szybie okna, pierwszy mecz piłki nożnej rozegrany szmacianą piłką, przechowywanie robaczek w pudełku po butach, suszenie kwiatu między kartkami książki, opiekowanie się ptakiem, który wypadł z gniazda, wypowiadanie życzenia odrywając płatki stokrotki. Wszystkie te drobne szczegóły, zwykłe-niezwykłe, nigdy nie będą

35 J. Pasierb, *Szkice o kulturze*, Pelplin 1982, 34-35.

36 DN 17.

37 Por. *tamże*.

mogły znaleźć się wśród algorytmów. Ponieważ widelec, żarty, okno, piłka, pudełko po butach, książka, ptak, kwiat... polegają na czułości, którą się zachowuje w pamięci serca³⁸.

Serce w dialogu Kościoła i społeczności ludzkiej

Pod wpływem przemian w świecie zmieniły się również warunki wypełniania przez Kościół jego misji. Trafnie ujął to Jan Paweł II wskazując na wspólnotę, jaką jest rodzina parafialna: „Parafio, szukaj siebie i znajdź siebie poza sobą”, to znaczy w miejscach, gdzie żyją ludzie³⁹. Należy jednak uznać prawdę, że Kościół jako wspólnota zbawcza, nie powinien kroczyć za współczesnym człowiekiem, ale to człowiek musi podążać za Kościołem⁴⁰. W tym kontekście należy również rozumieć zasadę, że „człowiek jest drogą Kościoła”⁴¹. Kościół ma bowiem służyć dzisiejszemu człowiekowi, poznawać jego potrzeby, problemy, nie zmieniając jednak celu, który wyznaczył mu Chrystus: jest on sakramentem zbawienia⁴².

Jan Paweł II uczy nas w swojej encyklice:

Jezus Chrystus jest tą zasadniczą drogą Kościoła. On sam jest naszą drogą «do domu Ojca» (por. J 14, 6). Jest też drogą do każdego człowieka. Na

38 DN 20.

39 Benedykt XVI, *Rodzina chrześcijańska wspólnotą wychowania i wiary. Przemówienie do uczestników Kongresu Diecezji Rzymskiej* (6 VI 2005), https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/przemowienia/rodzina_06062005.html (dostęp: 4.04.2025).

40 Papież Franciszek dał takie świadectwo: „W czasie innego lotu jeden z dziennikarzy zapytał mnie, czy jeżeli wyciągnę rękę do różnych popularnych ruchów społecznych, to Kościół wciąż będzie za mną podążał? Odpowiedziałem mu, że to ja jestem tym, który podąża za Kościołem. W tym kontekście myślę, że się nie mylę”. Franciszek odpowiada na zarzuty, że jest antychrystem, antypapieżem i komunistą, <http://www.deon.pl/religia/kosciol-i-swiat/z-zycia-kosciola/art,23583,franciszek-odpowiada-na-zarzuty-ze-jest-antychrystem-antypapiezem-i-komunista.html> (dostęp: 12.12.2024).

41 RH 14.

42 KK 1.

tej drodze, która prowadzi od Chrystusa do człowieka, na tej drodze, na której Chrystus «jednoczy się z każdym człowiekiem», Kościół nie może być przez nikogo zatrzymany. Domaga się tego doczesne i wieczne dobro człowieka. Kościół ze względu na Chrystusa, z racji tej tajemnicy, która jest własnym życiem Kościoła, nie może też nie być wrażliwy na wszystko, co służy prawdziwemu dobru człowieka – jak też nie może być obojętny na to, co mu zagraża⁴³.

W dzisiejszym świecie człowiek musi zatem znaleźć w Kościele przestrzeń do obrony poniekąd przed samym sobą: przed złym użyciem swej wolności, przed zmarnowaniem wielkiej historycznej szansy dla podążania drogą Prawdy, która wyzwala. Kościół posiada autorytet, który uznają nawet osoby ze środowisk „laickich”. Zmiana sytuacji zewnętrznej spowodowała, że Kościół jest krytykowany nawet przez swoich członków, a bardzo często dyskredytowany przez osoby usposobione wrogo do wiary. Dlatego ludzie Kościoła powinni umieć zdobyć się na *discernimento*: akceptować to, co w każdej krytyce może być słuszne⁴⁴.

Współczesny Kościół nie jest jednak przygotowany na przyjęcie krytyki. W pewnym sensie obronną postawę ludzi Kościoła, zwłaszcza hierarchii, wobec zachodzących przemian zewnętrznych, można tłumaczyć trwaniem przy konserwatyzmie, który oznacza miłość do skarbów zdobytych przez kulturę wieków. Dalej konserwatyzm to wyciąganie doświadczeń z przeszłości i popieranie tego, co swoją dobroć już wykazało w przeszłości, dlatego siłą konserwatyzmu jest opieranie

43 RH 13.

44 Jan Paweł II, *Przemówienie do Konferencji Episkopatu Polski, biskupów z zagranicy oraz do przełożonych zgromadzeń zakonnych* (Warszawa, 9 czerwca 1991 r.), 3, w: <https://www.zyciezakonne.pl/dokumenty/kosciol/jan-pawel-ii/jan-pawel-ii-przemowienia-i-homilie/jan-pawel-ii-przemowienia-i-homilie-do-osob-konsekrowanych-w-polsce/1991-06-09-warszawa-przemowienie-do-konferencji-episkopatu-polski-biskupow-z-zagranicy-oraz-do-przelezonych-zgromadzen-zakonnych-20156/> (dostęp: 11.02.2025).

się na dokonanych doświadczeniach⁴⁵. Papież Franciszek widział tu jednak źródło niebezpiecznego dualizmu:

który dotyczy wspólnot i pasterzy skupionych wyłącznie na działaniach zewnętrznych, na reformach strukturalnych pozbawionych Ewangelii, na obsesyjnych organizacjach, światowych projektach, zsekularyzowanych refleksjach i różnych propozycjach przedstawianych jako wymagania, które czasem usiłuje się narzucić wszystkim. Rezultatem tego jest często chrześcijaństwo, które zapomniało o czułości wiary, radości z oddania się służbie, gorliwości misji prowadzonej pomiędzy ludźmi, o urzeczywistnieniu piękna Chrystusa, o poruszającej wdzięczności za przyjaźń, którą On daje, i za ostateczny sens, jaki nadaje osobistemu życiu. Krótko mówiąc, jest to inna forma zwodniczego transcendentalizmu, równie odcielesnionego⁴⁶.

Taka postawa konserwatywna ludzi Kościoła pozbawiona jest też autentyczności życia wiarą na co dzień. Natomiast, jak naucza papież Franciszek:

sam wygląd, udawanie i oszustwo niszczą i wypaczają serce. Niezależnie od wielu prób pokazania lub wyrażenia czegoś, czym nie jesteśmy, to w sercu rozgrywa się wszystko: tam nie liczy się to, co pokazujemy na zewnątrz ani to, co ukrywamy – tam jesteśmy sobą. I to jest podstawa każdego rzetelnego planu dla naszego życia, ponieważ nie można zbudować nic wartościowego bez serca. Pozory i kłamstwa oferują jedynie pustkę⁴⁷.

45 S. Cat-Mackiewicz, *Dostojewski*, Kraków 2013, 269. Postawę konserwatystów kościelnych można uznać za tożsamą z konserwatystami prawniczymi: „Panowie z prawicy zawsze uważają, że są ponad wszystko, ponad to, co dobre, i to, co złe (...). Nie rozumieją innych postaw, nigdy o nic nie pytają. Otaczają się tym, co uważają za nieprzemijające, wieczne, trzymają się kurczowo swoich «podstawowych wartości» i stamtąd ani kroku dalej. W porównaniu z nami są w korzystniejszej sytuacji, bo nie wiedzą, co to etyka”. Słowa inspektora Miquela Mascarella z książki: Jordi Sierra i Fabra, *Cztery dni w styczniu*, tł. E. Sosnowska, Warszawa 2011, 304.

46 DN 88.

47 DN 6.

Dalej papież Franciszek, w swoim stylu używania prostego języka codzienności do tłumaczenia ważnych kwestii związanych z wiarą, przytacza metaforę:

Pamiętam, że na karnawał, kiedy byliśmy dziećmi, babcia robiła nam chruściki, a ciasto, z którego je robiła, było bardzo cienkie. Później, wrzucała je na olej i to ciasto pęczniało, pęczniało... A kiedy je zaczynaliśmy jeść, okazywało się puste. Te chruściki w dialekcie nazywały się «bugie» [«kłamstwa»]. I sama babcia wyjaśniała, dlaczego: «Te chruściki są jak kłamstwa, wydają się wielkie, a w środku nie ma nic, nie ma tam żadnej prawdy; nie ma nic treściwego»⁴⁸.

W tym miejscu można przytoczyć wskazania Jana XXIII, który twierdził, że:

(...) Katolicy muszą jak najbardziej dbać o to, aby postępować zawsze zgodnie z własnym sumieniem i nie uciekać się do takich kompromisów, z powodu których bądź religia, bądź też nieskazitelność obyczajów mogłyby ponieść szkodę. Równocześnie jednak powinni przyjąć postawę pełną obiektywnej życzliwości dla poglądów innych, nie starać się obracać wszystkiego na własną korzyść i okazywać gotowość do lojalnej współpracy w dążeniu do osiągnięcia wspólnymi siłami tego, co albo jest dobre z samej swej natury, albo też do dobrego prowadzi⁴⁹.

Natomiast Jan Paweł II nauczał, że wierni świeccy:

(...) powinni jednak być świadomi swojej osobistej wolności i odpowiedzialności w kwestiach dyskusyjnych, na temat których ich opinie – jakkolwiek zawsze inspirowane wartościami Ewangelii – nie mogą być prezentowane

48 DN 7; Franciszek, *Homilia podczas porannej Mszy św. w Domu Świętej Marty* (14 października 2016), „L'Osservatore Romano” 15 (2016) 8.

49 Jan XXIII, *Encyklika „Mater et Magistra”* (15 V 1961), 239. Ważne wskazania w tym względzie daje A. Kępiński: „W każdej ideologii społecznej, a było ich w ciągu dziejów немало, istnieje awersja do tego, co z nią jest niezgodne, przede wszystkim do tych, którzy nie są jej wyznawcami. Obraz świata upraszcza się do biało-czarnego, ludzie dzielą się na «wierzących» i «niewierzących», pierwsi są dobrzy, drudzy – źli”. A. Kępiński, *Rytm życia*, Kraków 2001, 40.

jako jedynie możliwe dla chrześcijan. Poszanowanie dla słusznych sądów i wyborów, odmiennych od własnych, jest również zasadą podyktowaną przez miłość⁵⁰.

Papież Franciszek uważał natomiast, że jest to postawa człowieka z otwartym sercem. Mówił on:

Można by powiedzieć, że w ostatecznym rozrachunku jestem moim sercem, ponieważ to ono mnie wyróżnia, kształtuje moją tożsamość duchową i jednoczy mnie w komunii z innymi ludźmi. Algorytm działający w świecie cyfrowym pokazuje, że nasze myśli i decyzje woli są znacznie bardziej „standardowe” niż moglibyśmy przypuszczać. Są łatwe do przewidzenia i zmanipulowania⁵¹.

Świat cyfrowy a dialog Kościoła ze światem

Wpływ świata cyfrowego na człowieka będzie miał swoje konsekwencje. A. Kępiński pisał:

Wydaje się, że człowiek przyszłości z jednej strony będzie musiał podporządkować się bezwzględny wymogom świata technicznego, nie tolerującego indywidualności i spontaniczności, z drugiej zaś, by nie zatracić swej ludzkiej natury, będzie samodzielnie szukał osiągnięcia maksymalnego rozwoju własnych możliwości właśnie przez zachowanie indywidualności i spontaniczności. Przedstawiona prognoza brzmi raczej optymistycznie; można przedstawić też wariant pesymistyczny. Poczucie chaosu, wrogości do otaczającego świata, bezsensu własnego życia i tego, co wokół się dzieje etc., będą narastać, tak że wyzwoleniem stanie się możliwość oparcia się o bądź jaką, choćby najbardziej irracjonalną ideologię. W niej bowiem znaleźć będzie można porządek i poczucie sensu, fałszywe wprowadzie, ale lepsza jakakolwiek integracja i jakikolwiek cel życia niż żaden. Wzrośnie zapotrzebowanie na fałszywych proroków, a ci, jak wiadomo, łatwo prowadzą społeczeństwo do katastrofy⁵².

50 Jan Paweł II, *Katecheza „Zadania świeckich w porządku doczesnym”* (13 IV 1994), 6.

51 DN 14.

52 A. Kępiński, *Rytm życia...*, 187-188.

Niestety to zagrożenie ze strony fałszywych proroków występuje również w Kościele. Dlatego papież Franciszek tłumaczył:

jeśli ktoś mówi z całkowitą pewnością, że spotkał Boga, i nie ma nawet cienia wątpliwości, to nie jest w porządku. Dla mnie to istotny klucz. Jeśli ktoś ma odpowiedzi na wszystkie pytania, oto dowód, że Bóg nie jest z nim. To dowód, że jest fałszywym prorokiem, który używa religii do swoich celów. Wielcy przewodnicy ludu Bożego, tacy jak Mojżesz, zawsze pozostawiali miejsce dla wątpliwości⁵³.

Współczesnemu Kościołowi potrzebne jest zatem otwarcie na świat, gdyż, jak mocno podkreśla papież:

żadne biadolenie nie pomoże nam znaleźć Boga. Dzisiejsze biadolenia nad tym, ku czemu zmierza «barbarzyński» świat, niekiedy budzą w łonie Kościoła pragnienie porządku rozumianego jako czysta zachowawczość, obrońna. Nie: Boga trzeba spotykać w dzisiejszym świecie. Bóg przejawia się w historycznym objawieniu, w czasie. Czas uruchamia procesy, przestrzeń je krystalizuje. Boga znajduje się w czasie, w trwających procesach. Nie należy uprzywilejowywać przestrzeni, gdzie sprawowana jest władza, w stosunku do wymiaru czasowego choćby i długich procesów. Musimy raczej uruchamiać procesy, niż zajmować przestrzeń. Bóg przejawia się w czasie i jest obecny w procesach historycznych. To każe uprzywilejowywać działania generujące nowe dynamiki. I wymaga cierpliwości, oczekiwania. Spotkanie Boga we wszystkich rzeczach nie jest aktem empirycznego eureka. W gruncie rzeczy, kiedy pragniemy spotkać Boga, chcielibyśmy stwierdzić jego istnienie natychmiast, metodą empiryczną. W ten sposób nie spotka się Boga. Spotyka się go w lekkim powiewie, jaki poczuł Elias. Zmysły, które wyczuwają Boga, to te, które święty Ignacy nazywał «zmysłami duchowymi». Ignacy wzywa nas do otwarcia duchowych zmysłów, abyśmy mogli spotkać Boga, przekraczając podejście czysto empiryczne. Konieczna jest postawa kontemplacyjna; polega ona na wyczuciu, że idzie się dobrą drogą

53 Franciszek, *Leczmy rany*, rozmowa o. Antonio Spadaro, „Civiltà Cattolica”, tł. Paweł Bravo i o. Kasper Mariusz Kaproń, „Tygodnik Powszechny” 39 (2013), <https://www.tygodnikpowszechny.pl/lecmy-rany-20649> (dostęp: 07.07.2025).

rozumienia i miłości w stosunku do rzeczy i sytuacji. Głęboki spokój, pocieszenie duchowe, miłość Boga, dostrzeganie wszystkich rzeczy w Bogu – po tym poznamy, że jesteśmy na dobrej drodze⁵⁴.

Dialog poprzez działanie sercem

Papież Franciszek uważał, że pomocą w spełnianiu misji współczesnego Kościoła jest „rozeznanie”, które zostało najlepiej przepracowane i rozwinięte przez św. Ignacego. Dla niego jest to narzędzie walki o lepsze poznanie Pana: aby doskonalej go naśladować. Papież odwoływał się do maksymy, w której zawiera się wizja św. Ignacego:

*Non coerceri a maximo, sed contineri a minimo divinum est*⁵⁵. (...) Ta cnota wielkiego i małego to wielkoduszność, która pozwala nam z miejsca, gdzie się znajdujemy, dostrzegać zawsze ogrom horyzontu. Pozwala nam czynić małe rzeczy dnia powszedniego sercem wielkim i otwartym na Boga i na innych ludzi. Ważne jest dowartościowywanie rzeczy małych w ramach wielkich horyzontów, takich jak Królestwo Boże⁵⁶.

I dalej Papież reflektował:

To motto daje narzędzie, aby przyjąć postawę do właściwego rozeznania, aby czuć rzeczy Boże wychodząc z własnego «punktu widzenia». Dla św. Ignacego podstawowe zasady muszą być wcielone w okoliczności miejsca, czasu i osób. Na swój sposób Jan XXII przyjął tę samą zasadę rządzenia i wyraził ją w maksymie *Omnia videre, multa dissimulare, pauca corrigere*⁵⁷, bo choć widział *omnia*, najwyższy poziom, zakładał, że należy podejmować działania jedynie w stosunku do *pauca*, najniższego poziomu. Można mieć wielkie projekty i realizować je, działając

⁵⁴ *Tamże*.

⁵⁵ Tł. pol. ‘być nieogarnionym przez największe, a jednocześnie mieszkać w najmniejszym – boską jest rzeczą’.

⁵⁶ Franciszek, *Leczymy rany...*

⁵⁷ Tł. pol. ‘widzieć wszystko, zakrywać wiele, poprawiać mało’.

na niewielu rzeczach, lub też można używać słabych środków, które są o wiele skuteczniejsze niż te silne, jak pisze św. Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian⁵⁸.

Wskazanie praktyczne: „Uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokornego serca” (Mt 11, 29)

Papież Franciszek w praktycznych wskazaniach przywołał postać św. Franciszka Salezego:

pozwał [On] oświecić się przez prośbę Jezusa: „Uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokornego serca” (Mt 11, 29). W ten sposób przez najprostsze i najzwyklejsze sprawy „kradniemy” Serce Pana: „Chcąc mu tedy służyć według jego upodobania, należy przykładać się z równą pilnością do rzeczy wielkich i wzniosłych, jak do rzeczy małych i niskich, ponieważ przez jedno i drugie możemy w równej mierze zdobyć miłością jego serce. (...) Te lekkie ofiary codzienne, jak ból głowy, ból zębów lub inne dolegliwości, dziwactwo męża lub żony, stłuczenie szklanki, czyjeś lekceważenie lub dąsy, zguba rękawiczek, pierścionka lub chusteczki, wczesne położenie się na spoczynek i ranne wstawanie na modlitwę i Komunię św., mały wstyd uczuwamy w wykonywaniu pewnych aktów pobożności wobec drugich, wszystkie te drobne przykrości, przyjęte i poniesione z miłością, zadowolają w wysokim stopniu dobroć Bożą. Ale ostatecznie, kluczem do naszej odpowiedzi na miłość Serca Chrystusa jest miłość bliźniego: „miłość stanowcza, stała, niezmienna, która nie rozwodząc się nad drobiazgami, ani nad przymiotami lub kondycją osób, nie podlega zmianom ani animozjom (...). Nasz Pan kocha nas nieustannie, cierpliwie znosi zarówno nasze wady, jak i niedoskonałości; musimy zatem czynić to samo wobec naszych braci, nigdy nie męcząc się znośnieniem ich”⁵⁹.

Papież Franciszek naucza:

rdzeń każdej istoty ludzkiej, jej najintymniejsze wnętrze, nie jest rdzeniem duszy, ale całej osoby w jej unikalnej tożsamości, która składa się z duszy i ciała. Wszystko jest zjednoczone w sercu, które może być siedzibą miłości

⁵⁸ *Tamże*.

⁵⁹ DN 178.

ze wszystkimi jej duchowymi, psychicznymi, a także fizycznymi składnikami. Ostatecznie, jeśli panuje w nim miłość, osoba osiąga swoją tożsamość w sposób pełny i jasny, ponieważ każda istota ludzka jest stworzona przede wszystkim dla miłości, jest uczyniona w swoich najgłębszych tkankach, aby kochać i być kochaną⁶⁰.

Te słowa pozwalają na przeanalizowanie konkretnego przypadku z życia.

Pewien zakochany od wielu miesięcy i bez sukcesu nalegał na spotkanie z kobietą, którą kochał. Strasznie cierpiał z powodu odrzucenia. Ta w końcu ustąpiła i zgodziła na spotkanie. – Wyznaczam ci godzinę oraz miejsce. Przyjdź – powiedziała. O ustalonej godzinie, we wskazanym miejscu mężczyzna nareszcie usiadł obok swej ukochanej. Sięgnął do kieszeni i wyjął plik listów miłosnych, które napisał w poprzednich miesiącach. Były to listy pełne namiętności, wyrażały ból, którego doświadczał zakochany, i jego gorące pragnienie przeżywania radości małżeńskiej. Zaczął czytać swej ukochanej. Mijały godziny, a on ciągle czytał i czytał. W końcu kobieta powiedziała: – Jakim ty jesteś głupcem! Twe listy mówią o mnie i o tym, jak mnie kochasz. Teraz, gdy siedzimy razem, zagubiłeś się w twoich głupich listach⁶¹.

Zakochany bohater tej opowieści uznał, że przekazywanie, komunikacja swoich przeżyć jest też sposobem nawiązania relacji, którą nie zawsze rządzi logika przyczyny i skutku, lecz logika opowieści, w której rozumieć oznacza przedstawiać sobie, w jaki sposób jedno zdarzenie pociąga za sobą następne. Bohater tej opowieści uznał, że jeśli chce nawiązać relację z ukochaną kobietą, musi opowiedzieć jej o swojej, ale ostatecznie opowiadał o sobie, gdyż opowiadanie jest sposobem porządkowania i całościowania swojego życia. Poznać i zrozumieć siebie to bowiem najpierw owoc myślenia („myślę, więc jestem” – Kartezjusz), dalej rozumienia („rozumiem, więc jestem” – hermeneutyka), a także umiejętności opowiadania o sobie („opowiadam, więc jestem” – narracja). Dlaczego zatem kobieta, którą kochał, nie przyjęła jego opowieści?

60 DN 21.

61 B. Ferrero, *365 krótkich opowiadań dla ducha*, Warszawa 2012, 369.

Bo w jego opowieści było „rozum”, ale nie było „serca”, dlatego jego słowa były zimne i puste. Z tego powodu nie potrafił wyrazić intymnie swoich uczuć i był oddalony od „ukochanej”:

Bo tylko serce tworzy intymność, prawdziwą bliskość między dwiema istotami. Tylko serce potrafi przyjąć i dać ojczyznę. Intymność jest aktem, sferą serca”. Ten zakochany mężczyzna był nie tylko „oddalony uczuciowo” od ukochanej kobiety, ale był nieskończenie daleko nawet od samego siebie, „ponieważ wewnątrz siebie człowiek może być tylko na poziomie serca, a nie ducha. Być wewnątrz siebie za pomocą ducha nie jest w mocy człowieka. Dlatego, jeśli serce nie żyje, człowiek pozostaje obcy samemu sobie”⁶².

Tę opowieść wykorzystałem kiedyś w kazaniu. Po mszy św. przyszła do mnie kobieta i zadała mi pytanie: czy oni jednak zostali małżeństwem? Pierwsza odpowiedź, jak przyszła mi na myśl brzmiała: nie. Gdy się jednak zastanowiłem nad tą historią głębiej, odpowiedź brzmi: tak. Wymaga ona jednak szerszego kontekstu jej uzasadnienia, które sformułował papież Franciszek:

Ponieważ trudno nam zaufać, bo zostaliśmy zranieni przez tak wiele fałszu, agresji i rozzarowań, On szepcze nam do ucha: «Ufaj, synu!» (Mt 9, 2), «Ufaj, córko!» (Mt 9, 22). Chodzi o przewyciężenie strachu i zrozumienie, że z Nim nie mamy nic do stracenia. Do Piotra, który nie ufał, «Jezus natychmiast wyciągnął rękę i chwycił go, mówiąc: Czemu zwątpiłeś?» (Mt 14, 31). Nie bój się. Pozwól Mu podejść blisko ciebie i usiąść obok ciebie. Możemy wątpić w ludzi, ale nie w Niego. I nie zatrzymuj się z powodu swoich grzechów. Pamiętaj, że wielu grzeszników «zasiadło wraz z Jezusem» do stołu (Mt 9, 10), a On nie gorszył się żadnym z nich. Elity religijne narzekały i traktowały Go jak «żarłoka i pijaka, przyjaciela celników i grzeszników» (Mt 11, 19). Kiedy faryzeusze krytykowali tę Jego bliskość z osobami postrzeganymi jako ludzie niskiego statusu lub grzesznicy, Jezus mówił im: «Chcę raczej miłosierdzia niż ofiary» (Mt 9, 13)⁶³.

Stosując zasadę *mutatis mutandis* można te słowa papieża Franciszka zastosować do historii zakochanego mężczyzny. Otrzymał on pierwszą, surową lekcję na temat „rozumu” i „serca”. Kiedy rozum

62 R. Guardini, *Il mondo religioso di Dostojewskij*, Brescia 1980, 236.

63 DN 37.

zawiódł, serce mu odpowiedziało: „ufaj, synu”. Te słowa pomagają przezwyciężyć wątpliwości i strach przed negatywną oceną drugiej osoby. Pozwalają również odczuć pragnienie bliskości: usiąść obok ukochanej osoby. Z drugiej strony po odpowiedzi udzielonej zakochanemu mężczyźnie, dyktowanej przez rozum, to również serce ukochanej kobiety jej odpowiedziało: „ufaj, córko”. Po udzieleniu pierwszej, surowej lekcji czas na lekcje następne: serce kieruje się miłosierdziem.

Miłość tego zakochanego mężczyzny miała charakter rozumowy, pożądający – fascynacja ze względu na wielką obietnicę szczęścia. Natomiast jeśli kobieta pozwoli mu powtórnie „usiąść” obok siebie, będzie on stawiał coraz mniej pytań o siebie samego, będzie coraz bardziej szukał jej szczęścia, będzie się o nią coraz bardziej troszczył, będzie się poświęcał i pragnął „być dla” niej. W ten sposób włączy się w nim „serce”. Tutaj ujawnia się rola serca kobiety: ukochany nie może zawsze tylko dawać, musi także otrzymywać. Kto ma ofiarować miłość, sam musi ją otrzymać w darze. Jeśli kobieta otworzy na niego „serce”, to zakochany mężczyzna potrafi przezwyciężyć charakter egoistyczny swojej „pierwszej miłości”. „Druga miłość” wypełni się troską o ukochaną osobę. Nie będzie już szukać samej siebie, zanurzenia w upojeniu szczęściem, ale będzie poszukiwać dobrej osoby ukochanej: będzie gotowa do poświęceń i wyrzeczeń.

Taka jest teologia serca, z którego płynąca miłość budzi nadzieję, pozwala zaufać, daje zawsze „drugą szansę” dzięki miłosierdziu. W codzienności ludzie jednak doświadczają często „zawodów” w miłości, o czym mówią słowa piosenki śpiewanej przez Bułata Okudżawę, w których widać niepełną prawdę o miłości: „Pierwsza miłość z wiatrem gna, z niepokoju drży. Druga miłość życie zna i z tej pierwszej drwi. A ta trzecia jak tchórz, w drzwiach przekręca klucz i walizkę ma spakowaną już”. Miłość w gruncie rzeczy jest jedną rzeczywistością, która ma wymiar rozumowy i sercowy. Raz jeden, raz drugi może bardziej dochodzić do głosu. W codzienności nie wolno jednak pozwolić oddalić się im od siebie, bo wtedy powstanie karykatura miłości. Prawdą jest jednak i to, że „polityka” serca bardziej niż myślenie rozumowe sprawdza się w każdej sytuacji życiowej człowieka, czego dowiedzenie było celem tego artykułu.

KS. ARTUR ALEKSIEJUK

CHRZEŚCIJAŃSKA AKADEMIA TEOLOGICZNA W WARSZAWIE

ORCID: 0000-0002-5827-6048

Dialogiczny *logos* ekumenizmu jako dążenia do budowania wspólnoty wartości w społeczeństwie pluralistycznym i wielokulturowym

W 2025 roku mija 115. lat od zwołania I Światowego Kongresu Misyjnego w Edynburgu, który stanowił symboliczny początek ruchu ekumenicznego. Przy okazji dzisiejszej konferencji, której tematem przewodnim jest pytanie o dialog, zdecydowałem się podzielić z Państwem refleksją o dialogicznym *logosie* ekumenizmu.

W naszym języku termin „dialog” posiada różne znaczenia. Z jednej strony można go rozumieć w kategoriach rozmowy i komunikacji interpersonalnej, a z drugiej – jako postawę wewnętrznego otwarcia się na drugiego człowieka i grupy społeczne. W pierwszym znaczeniu koncentrujemy się głównie na zewnętrznych i widzialnych formach przekazu. Rozmawiamy z ludźmi, przesyłamy im konkretne komunikaty werbalne i niewerbalne oraz oczekujemy informacji zwrotnych. Ta forma komunikacji niekoniecznie zawiera szczere i otwarte podejście do drugiego człowieka, lecz może być wyrazem obowiązku czy dobrych manier. W drugim znaczeniu, dialog traktowany jest jako wynik wewnętrznej, zinterioryzowanej postawy jednostki, która chce rzeczywiście wejść w głębsze interakcje z partnerem dialogu. Spotykamy się tutaj z bezpośredniością i otwartością na kontakt interpersonalny lub społeczny. Pociąga on za sobą konsekwencje egzystencjalne

wyrażające się w akceptacji partnera dialogu oraz traktowaniu go z szacunkiem i uznaniem jego poglądów, nawet wtedy, gdy się z nimi nie zgadzamy.

Postawa dialogu odgrywa bardzo istotną rolę w myśleniu religijnym. Wynika to z faktu, że religia należy do najbardziej wrażliwych i osobistych sfer człowieczeństwa. Treści religijne są głęboko osadzone w osobowości i systemie wartości. Myślenie religijne jest formą myślenia światopoglądowego, w którym dominuje ukierunkowanie na poszukiwanie prawdy i odpowiedzi na pytania fundamentalne, związane z naturą człowieka i sensem jego życia. Według Kazimierza Tarnowskiego, człowiek w myśleniu religijnym poszukuje „szyfrów transcendencji”, stara się zrozumieć podstawowe pytania egzystencjalne i znaleźć odpowiedzi na istotne kwestie wiary¹. Obecna jest w nim także refleksja nad zagadnieniami natury etycznej. Dojrzała i konstruktywna postawa dialogiczna, która dynamizuje myślenie religijne, powinna sprzyjać nawiązywaniu pozytywnych i konstruktywnych relacji w wymiarze interpersonalnym i społecznym. Akcent spoczywa tutaj na dążeniu do zrozumienia osób uczestniczących w relacji i chęci poznania ich zapatrywań i argumentacji.

Zdaniem Janusza Tarnowskiego dialog może być rozumiany w trzech znaczeniach: jako metoda, proces i postawa społeczna². Metoda dialogu oznacza sposób komunikacji interpersonalnej poprzez rozmowę lub inne środki służące porozumiewaniu się, które mają na celu wzajemne zrozumienie się, zbliżenie oraz współdziałanie ku określonemu zadaniu. Proces, o którym mowa, wyraża się w strategii rozmowy prowadzącej do zbliżenia się punktów widzenia partnerów dialogu i ich sposobu życia. Wreszcie, postawa dialogowa oznacza permanentną gotowość i dążenie poprzez rozmowę i inne środki do zrozumienia innych ludzi, zbliżenia się do nich i współpracy z nimi. W swoim przedłożeniu postaram się spojrzeć na ekumenizm nieco inaczej. Gdy bowiem słyszymy słowo „ekumenizm”, które pochodzi od gr. słowa *οικουμενή* (wymowa *oikumene*), oznaczającego ‘całą zamieszkałą ziemię’, kojarzymy z nim przede wszystkim działania, których celem jest osiągnięcie przez chrześcijan jedności w widzialnej

1 K. Tarnowski, *Tropy myślenia religijnego*, Kraków 2009, 12-14.

2 J. Tarnowski, *Na czym polega dialog?*, „Edukacja i Dialog” 3 (1990) 14.

strukturze Kościoła. We współczesnych uwarunkowaniach dialogu ekumenicznego, w którym znakomita większość różnic doktrynalnych została już dogłębnie przeanalizowana i wyjaśniona, lecz nie doprowadziła do istotnego przełomu w kwestii konfesyjnej jedności, warto potraktować działania ekumeniczne jako dążenie do budowania wspólnoty wartości.

Łaska Boga i pełen poświęcenia wysiłek wielu pokoleń sprawiły, że Kościoły i tradycje chrześcijańskie zbliżyły się do siebie. Misyjne zaangażowanie Kościołów coraz częściej podkreśla znaczenie dialogu, aby orędzie Dobrej Nowiny z każdej kultury wydobywało i rozwijało to, co w niej najlepsze – bogoczlówecze. Jeśli przyjmimy, że ekumenizm jest całkowitym oddaniem się Chrystusowi, który wyraził pragnienie, aby „wszyscy byli jedno” (J 17,21) i „doskonalili się w jedności” przez miłość, którą Bóg umiłował świat, duchowe wymiary Kościoła jako Ciała Chrystusa stają się w rzeczywistości o wiele ważniejsze niż granice jurydyczne i granice narodowościowe Kościołów lokalnych. Miłość Boga i jednocząca moc Ducha Świętego przekracza wszelkie podziały, podtrzymuje wspólnotę i razem prowadzi wszystkich chrześcijan w prawdzie i ku Prawdzie. Ks. Dumitru Staniloae – znany rumuński teolog prawosławny (+1993) – stwierdził, że Duch Święty przekazał różne dary. Oznacza to, że chrześcijanie nie są jednakowi, nie są też zobowiązani do działania w izolacji. Żaden chrześcijanin nie pozostaje bez wpływu na innego chrześcijanina. Bez wątpienia jest to głęboka interpretacja tezy św. Bazylego Wielkiego (+379), że wszyscy chrześcijanie razem tworzą całe Ciało Chrystusa w jedności Ducha Świętego, wzajemnie ubogacając się swoimi darami. Takie podejście wymaga przyjęcia postawy otwartości na dialog.

Chrześcijanie od początku byli zobowiązani do dialogu, nawet z ludźmi o innych przekonaniach religijnych. Dzielili się z nimi swym świadectwem wiary, swą samoświadomością i swymi nadziejami. Niektóre z głównych zasad teologicznych zostały sformułowane w procesie dialogu. Dialog należy do chrześcijańskiej tradycji i zawsze okazywał się czynnikiem motywującym do rozwoju teologii i pedagogii chrześcijańskiej. Zdecydowana większość refleksji patrystycznej jest owocem albo bezpośredniego, albo pośredniego dialogu ze starym światem helleńskim, z jego religijnymi nurtami i czysto filozoficznymi

systemami, które niekiedy pozostawały w syntezie, a niekiedy były wobec siebie przeciwstawne. Wraz z rozprzestrzenieniem się islamu poszukiwali nawet dialogu z muzułmanami, lecz nie zawsze otrzymywali analogiczną odpowiedź. Do tej kwestii jeszcze będzie okazja krótko nawiązać, zwłaszcza, że z wyznawcami Allaha mamy do czynienia coraz częściej (co czwarty człowiek na świecie jest muzułmaninem, a islam to druga po chrześcijaństwie religia monoteistyczna). Otwartość chrześcijan na dialog z islamem wyrażają słowa cesarza bizantyńskiego Jana VI Kantakuzena (+1383), który pisał:

Muzułmanie, sprzeciwiając się dialogowi z chrześcijanami, przeciwstawili się niektórym spośród własnego środowiska, a to zapewne dlatego, aby w toku podobnych rozważań we własnym gronie, samodzielnie nie odkryć wyrażenia prawdy. Chrześcijanie zaś, ośmieleni swą czystą wiarą oraz poprawnym i prawdziwym nauczaniem, którego się trzymają, w żaden sposób nie powstrzymują nikogo spośród siebie, ale z całym przyzwoleniem i autorytetem każdy z nich dyskutuje ze wszystkimi, którzy są zainteresowani i chętni³.

Chrześcijańską powinnością jest prowadzenie dialogu z szacunkiem, rozważą, miłością i nadzieją, dążąc do zrozumienia podstawowych zagadnień partnerów dialogu, a także unikając tendencji do ograniczania się do stosowania jałowej matrycy przeciwstawnych punktów widzenia. Jest to szczególnie ważne w społeczeństwie wielokulturowym, w którym każdemu przysługuje prawo do prezentacji i wyjaśnienia swoich przekonań. Z takiego szczerego dialogu wyłania się nowe zrozumienie, gdyż istotą dialogu ekumenicznego zawsze pozostaje poszukiwanie najwyższej Prawdy. Dary udzielone przez Bożego Ducha jednym są okazją do korygowania własnych jednostronności przez innych. Dlatego ważne jest przyjęcie postawy nie pretendowania do bycia całą pełnią Kościoła, normatywną dla wszystkich, gdyż to jedynie rani i zamyka innych w sobie. Tylko Bóg jest całą pełnią prawdy i życia. Sama myśl o tym, że nie musimy być ze wszech miar doskonali jest pocieszającym wyzwoleniem. Wszyscy nosimy skarb wiary – jak pisał apostoł Paweł – „w glinianych naczyniach, aby ta przeogromna moc była z Boga, a nie z nas” (2 Kor 4, 7). Chrześcijanie muszą uczyć

3 Jan Kantakuzen, *Przeciw Mahometowi* (PG 154: 380 BC).

się od siebie nawzajem i nie dopuścić do sytuacji, aby ich świadectwo było naznaczone konfesyjnym egoizmem. Ks. Józef Tischner w *Etyce solidarności* podkreślał:

Dopóki jak patrzę na siebie wyłącznie swoimi oczami – znam część prawdy. Dopóki ty patrzysz na siebie swoimi oczami, także znasz część prawdy. Ale i odwrotnie, gdy ja patrzę na ciebie i biorę pod uwagę tylko to, co sam widzę i gdy ty patrzysz na mnie i uwzględniasz tylko to, co widzisz – obydwaj ulegamy częściowemu złudzeniu. Pełna prawda jest owocem wspólnych doświadczeń – twoich o mnie, a moich o tobie. Wspólne poglądy są owocem przemiany punktów widzenia. Stąd dialog – dialog rzetelny, pojęty nie tylko jako sposób zachowania się ludzi, ale jako konieczny środek osiągnięcia prawdy społecznej⁴.

Logos ekumenizmu wyraża się w tym, że dialog może przekazać to, co najbardziej wartościowe w poszczególnych Kościołach. Duchowość dialogu inspirowa do pełniejszego widzenia rzeczywistości. Inaczej odnosimy się wówczas do Boga, ludzi i całego świata stworzonego. Inaczej patrzymy na wartości ludzkie i religijne, inaczej postępujemy i działamy. Duchowość ekumeniczna to nie dodatek do chrześcijaństwa, lecz wewnętrzny kształt bycia chrześcijaninem w świecie wielokulturowym, naznaczonym pluralizmem wyznań i religii. Głęboka i autentyczna duchowość sprzyja dialogowi i czyni go owocnym.

Dlatego mają rację ci, którzy niestrudzenie przypominają, że wszyscy płyniemy w tej samej łodzi: katolicy, prawosławni, protestanci. Niedomagania jednych dotyczą także i osłabiają innych. W tej perspektywie, w dialogu ekumenicznym nie jest ważne zachowywanie milczenia, lecz wyjawianie swej specyfiki oraz własnych głębszych duchowych doświadczeń i przekonań. Nie należy więc bagatelizować znaczenia trudnych problemów ze względów grzecznościowych. Takie podejście sprawia, że dialog staje się sztuczny. W dialogu ekumenicznym nie chodzi o to, aby w imię konwencjonalnej ugody, która miała by przyczynić się do jakiegoś ideologicznego kompromisu, osiągnąć naiwną zgodę. W tym celu istnieje potrzeba ugruntowania kultury ekumenicznej uczciwości. Domaga się jej sam dialog, napotykający

4 J. Tischner, *Etyka solidarności*, Kraków 1992, 16.

obecnie w różnych swoich postaciach na wiele trudności. Przemilczanie rzeczywistych problemów rodzi rozczarowanie i frustrację dialogujących stron. W obliczu rozczarowań i bolesnych doświadczeń trzeba tym bardziej okazywać innym zrozumienie i szacunek. Ekumeniczna uczciwość nie pozwala na to, aby nasze własne stanowisko teologiczne stanowiło jedyne i decydujące kryterium w dialogu. Jeżeli pod adresem naszego Kościoła kierowane są pewne uwagi krytyczne, nie należy od razu przypisywać partnerowi dialogu jakichś ukrytych czy wręcz nieczystych motywów. Tylko w atmosferze wzajemnego poszanowania można reprezentować stanowiska Kościołów bez agresywnej ostrości i defensywnej polemiki. Dopiero wtedy będzie możliwe przyjazne współistnienie Kościołów chrześcijańskich i budowanie koalicji wartości, których źródłem jest Ewangelia.

Osoby zaangażowane w ruch ekumeniczny mają głęboką świadomość faktu, że wartości należą do porządku kultury i stanowią fundamenty życia społecznego. Poprzez ich internalizację w postawy i zachowania, w praktyki życia społecznego ludzie tworzą profile kulturowe zarówno całych społeczności, jak i osobowości społecznych poszczególnych jednostek. Społeczności tworzą się wokół wspólnoty wartości i ze względu na nie przybierają konkretne postaci, takie jak na przykład naród, państwo, Kościół, rodzina, regiony kulturowe, a także partie polityczne. Małgorzata Bogunia-Borowska stwierdza:

Wartości nadają sens każdemu obszarowi i aspektowi życia ludzkiego. Niezliczone działania, decyzje i wybory, jakie ludzie codziennie podejmują, zależą od wartości, które za nimi stoją. To wartości nadają sens i znaczenie ludzkim działaniom, zachowaniom i wyborom. Wartości są fundamentem życia społecznego. Wartości są filarami zarówno jednostkowego, jak i społecznego życia człowieka⁵.

Do kanonu fundamentalnych wartości zalicza się: godność, lojalność, miłość, odpowiedzialność, pracowitość, prawość, przyjaźń, przyzwoitość, solidarność, sprawiedliwość, szacunek, uczciwość, wolność,

5 M. Bogunia-Borowska, *Życie w dobrym społeczeństwie. Wartości jako fundament dobrego społeczeństwa*, w: *Fundamenty dobrego społeczeństwa. Wartości*, red. M. Bogunia-Borowska, Kraków 2015, 23.

wrażliwość, współpraca, zaufanie, życzliwość, wdzięczność. Do wartości kanonicznych możemy zaliczyć także ekumenizm, który można pojmować także jako budowanie ekumeny – wspólnoty ludzi i łączących ich wartości. Dlatego także sama ekumena jest wartością, gdyż człowiek, który jest z natury swej istotą społeczną, właśnie we wspólnocie realizuje i rozwija swoje człowieczeństwo. Ekumenizm jako sposób praktykowania tej wartości w życiu społecznym i religijnym jest oczywiście wpisany we właściwe dla społeczności konteksty kulturowe. Taką ekumeną/wspólnotą jest pełnia Kościoła, co podkreślają słowa samego Jezusa Chrystusa: „Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam ja jestem pośród nich” (Mt 18,19). Kościół stanowi także ekumenę wartości, która wyraża się w jedności i zgodności w dążeniach, postawach, działaniach i wyznawanych wartościach. Legitymizują to słowa Zbawiciela zapisane w *Ewangelii według św. Mateusza*: „Zaprawdę, powiadam wam: Jeśli dwóch z was na ziemi zgodnie o coś prosić będzie, to wszystko otrzymają od mojego Ojca, który jest w niebie” (Mt 18,20). Warto przywołać tutaj także inne słowa Syna Bożego z *Ewangelii według św. Łukasza*:

Pewna kobieta spośród zgromadzonych zawołała donośnym głosem do Niego: Błogosławiona matka, która Cię urodziła i wykarmiła. On zaś odpowiedział: O ileż bardziej błogosławieni są ci, którzy słuchają Słowa Boga i strzegą go⁶.

Właśnie to Słowo (gr. *Logos*) Boga, którego wyrazem jest Ewangelia, przynagła do budowania na kulturze dialogu ekumeny wartości. Pewnym wskazaniem jest tutaj *Dokument o ludzkim braterstwie dla pokoju światowego i współistnienia*, który został podpisany w Abu Zabi, dnia 4 lutego 2019 roku przez papieża Franciszka oraz Ahmeda Al-Tayyeba – wielkiego imama uniwersytetu muzułmańskiego Al-Azhar w Kairze. Czytamy w nim:

W imię sprawiedliwości i miłosierdzia, będących podstawą dobrobytu i kamieniem węgielnym wiary (...). W imię Boga i wszystkiego, co do tej pory zostało powiedziane; [muzułmanie i chrześcijanie] deklarują akceptację

6 Łk 11,27-28.

kultury dialogu jako drogi; wzajemnej współpracy jako kodeksu postępowania; wzajemnego porozumienia jako metody i standardu. (...) My, którzy wierzymy w Boga i w ostateczne spotkanie z Nim i Jego sądem, na podstawie naszej odpowiedzialności religijnej i moralnej, oraz poprzez ten dokument, wzywamy samych siebie, przywódców świata, a także architektów polityki międzynarodowej i gospodarki światowej, by usilnie starać się o upowszechnianie kultury tolerancji i współistnienia w pokoju; interweniowania tak szybko, jak to możliwe, by powstrzymać przelewanie niewinnej krwi i położenie kresu wojnom, konfliktom, degradacji środowiska oraz upadkowi moralnemu i kulturowemu, jakiego obecnie doświadcza świat⁷. W innym miejscu zaś stwierdzono:

Dialog, porozumienie i upowszechnienie kultury tolerancji, akceptacji innych i współistnienia między ludźmi, przyczyniłyby się w znacznym stopniu do zmniejszenia wielu problemów gospodarczych, społecznych, politycznych i środowiskowych, które gnębią znaczną część rodzaju ludzkiego. Dialog między ludźmi wierzącymi oznacza spotkanie się na ogromnej przestrzeni wspólnych wartości duchowych, ludzkich i społecznych, i na tej podstawie przekazywanie najwyższych wartości moralnych, do których dążą religie⁸.

Podobną intencję wyraża dokument *Misja Kościoła prawosławnego we współczesnym świecie*, przyjęty przez Święty i Wielki Sobór Kościoła Prawosławnego, który odbył się na Krecie w czerwcu 2016 roku. W prologu tego stanowiska, którego kolejne paragrafy są poświęcone konieczności respektowania i ochrony wartości uniwersalnych, takich jak godność ludzkiej osoby, wolność i odpowiedzialność, sprawiedliwość i miłosierdzie, a także licznym problemom społecznym i wyzwaniom, jakie stawia przed współczesnym człowiekiem postęp naukowo-techniczny, czytamy:

Przekazywanie przesłania Ewangelii (...) stanowi ponadczasową misję Kościoła. Misja ta powinna być wypełniana nie agresywnie lub też za pomocą różnych form prozelityzmu, lecz w miłości, pokorze i z poszanowaniem

7 Franciszek, Achmed Al-Tayyeb, *Dokument o ludzkim braterstwie dla pokoju światowego i współistnienia*, 3.-5. 02. 2019, pobrane z: https://www.vatican.va/content/francesco/pl/travels/2019/outside/documents/papa-francesco_20190204_documento-fratellanza-umana.html.

8 *Tamże*.

tożsamości każdego człowieka oraz kulturowej specyfiki każdego narodu. (...) Czerpiąc z tych zasad i z całego doświadczenia oraz nauczania tradycji patrystycznej, liturgicznej i ascetycznej, Kościół prawosławny włącza się w rozwiązywanie problemów współczesnego człowieka w odniesieniu do fundamentalnych kwestii egzystencjalnych, które frapują współczesny świat, ażeby zapanował na świecie pokój Boży, pojednanie i miłość⁹.

W innym dokumencie soboru, zatytułowanym *Relacje Kościoła prawosławnego z pozostałym światem chrześcijańskim*, czytamy:

Kościół prawosławny jest przychylnie i pozytywnie nastawiony, zarówno ze względów teologicznych, jak i duszpasterskich, do dialogu z pozostałymi chrześcijanami na poziomie dwustronnym i wielostronnym oraz ogólnie do udziału w ruchu ekumenicznym czasów współczesnych, w przekonaniu, że za pośrednictwem dialogu daje dynamiczne świadectwo prawdy w Chrystusie oraz swych skarbów duchowych, (...) mając za swój obiektywny cel przetarcie drogi prowadzącej ku jedności. (...) Ta wielostronna działalność Kościoła prawosławnego wypływa z poczucia odpowiedzialności oraz z przekonania, że wzajemne zrozumienie i współpraca są istotne, „by nie stawiać żadnych przeszkód Ewangelii Chrystusowej (1 Kor 9,12)”¹⁰.

Wyżej cytowane stanowiska opierają się na trzech filarach.

Po pierwsze, fundamentem chrześcijaństwa jest wyznanie wiary „w jednego Boga, Ojca, Wszechmogącego, Stwórcę nieba i ziemi, oraz wszystkich rzeczy widzialnych”, które zostało sformułowane na I Soborze Powszechnym w Nicei w roku 325. W tym roku świat chrześcijański obchodzi 1700. rocznicę tego wydarzenia. Boska Opatrzność rozciąga się na całe stworzenie i dzieje ludzkości. Chociaż Bóg jest niepoznawalny w swej istocie, to jednak jest objawia się i jest dostępny poprzez Boskie energie, „bowiem co w Nim niewidzialne, Jego wieczna moc i boskość, są od stworzenia świata widoczne w Jego dziełach” (Rz 1,20). Poznanie Boga, które jest wielkim darem Bożym, wyraża się przez wierność wartościom, których źródłem jest Słowo Boże.

9 *Misja Cerkwi prawosławnej we współczesnym świecie. Wkład Cerkwi prawosławnej w osiągnięcie pokoju, sprawiedliwości, wolności, braterstwa i miłości między narodami oraz zniesienie dyskryminacji rasowej*, Kreta, 18.-26. 06. 2016, „Cerkiewny Wiestnik” 4 (2016), 55.

10 *Relacje Cerkwi prawosławnej z pozostałym światem chrześcijańskim*, Kreta 18-26.06.2016, „Cerkiewny Wiestnik” 4 (2016) 35.

Po drugie, wszyscy ludzie mają wspólne pochodzenie, uczestniczą w jednej i tej samej ludzkiej naturze. Każda ludzka osoba, bez względu na rasę, płeć, kolor skóry, język, wykształcenie, jest obdarzona godnością swego boskiego pochodzenia. Nieposłuszeństwo rodzaju ludzkiego wobec woli Bożej nie przerwało promieniowania chwały Stwórcy, która nadal napędza niebo i ziemię. Upadek nie zniszczył w człowieku obrazu Bożego, lecz jego zdolność do właściwego rozumienia woli Bożej i do komunikowania się z Bogiem. Bóg nie przestał troszczyć się o cały świat, który stworzył, ale też ludzie nie przestali Go poszukiwać. Wyrazem tych poszukiwań jest budowanie ekumeny to budowanie wspólnoty wartości, przez które człowiek realizuje i rozwija swoje człowieczeństwo w drodze ku Bogu, które Kościół prawosławny określa mianem przeobóstwienia (gr. *theosis*).

Po trzecie, chrześcijańskie orędzie zbawienia jest skierowane do każdego. W *Dziejach apostoelskich* czytamy słowa apostoła Piotra, że „Bóg nie ma względu na osobę, lecz w każdym narodzie jest mu miły ten, kto się go boi i postępuje sprawiedliwie”¹¹. Należy więc dołożyć wszelkich starań, w szczególności w obszarze ewangelizacji i edukacji, aby wypełniając polecenie Chrystusa, który nakazał apostołom „czyścić uczniami wszystkie narody”¹², respektować kulturowe tożsamości narodów odnajdując w nich to, co sprzyja budowaniu autentycznej, a nie iluzorycznej jedności.

Konkludując, należy stwierdzić co następuje:

- » ekumenizm jest wartością, która jest cenna sama w sobie i którą należy chronić, o którą należy zabiegać, bez względu na załamania czy postępy procesów ekumenicznych;
- » ekumenizm jako wartość autoteliczna, chroniąca ludzi zgromadzonych wokół wspólnych wartości, daje im poczucie bezpiecznego życia w społeczności, pojmowanej jako ekumena – jedność w różnorodności;
- » zgodnie z duchem Ewangelii każdy chrześcijanin powinien być człowiekiem otwartym na dialog. Nie decydują o tym jedynie względy taktyczne. Wynika to z samej istoty wiary chrześcijańskiej. Wierzmy w Boga, który jest nieustannym dialogiem

¹¹ Dz 10,34-35.

¹² Mt 28,19.

Osób, najbardziej zdumiewającą komunią międzyosobową, niepojętą dla nas miłością i dobrocią. On sam jest w najwyższym stopniu dialogiem, udzielaniem się, słowem pojednania, jedności i pokoju. Będąc z istoty swej miłością¹³ ustawicznie wzywa do dialogu każdego człowieka, aby został zbawiony i doszedł do poznania prawdy¹⁴.

¹³ I J 4,8.16.

¹⁴ I Tm 2,4.

Ks. TOMASZ BIERZYŃSKI

PODKARPACKIE CENTRUM EDUKACJI NAUCZYCIELI W RZESZOWIE

ORCID: 0000-0002-8153-0833

Wartościowania botów konwersacyjnych wobec dialogu międzypokoleniowego w rodzinie

Sztuczna inteligencja staje się integralnym elementem współczesnego ekosystemu rodzinnego¹. Boty konwersacyjne nazywane chatbotami definiuje się jako narzędzia AI, wykorzystujące wielkie modele językowe (LLM) do prowadzenia dialogu w języku naturalnym². Funkcjonują jako źródła wiedzy, doradcy oraz partnerzy konwersacyjni dla milionów użytkowników na świecie³. Ich dostępność, bezpłatność i łatwość użycia sprawiają, że coraz częściej są wykorzystywane w sprawach osobistych i rodzinnych⁴. Dotyczy to również kwestii dialogu między pokoleniami.

Dialog międzypokoleniowy w rodzinie definiuje się jako mechanizm transmisji wartości i pielęgnowania relacji, negocjowania ról

-
- 1 T. Bierzyński, *Integracja sztucznej inteligencji w życiu rodzinnym: perspektywy wykorzystania technologii AI na rzecz rozwoju osobistego i zawodowego*, „Szkola – Zawód – Praca” 28 (2024) 57-65, DOI 10.34767/SZP.2024.02.04.
 - 2 A. Łukasik – A. Gut, *From robots to chatbots: unveiling the dynamics of human-AI interaction*, „Frontiers in Psychology” 16 (2025) 1-16, DOI 10.3389/fpsyg.2025.1569277.
 - 3 P. Pergantis – V. Bamicha – C. Skianis – A. Drigas, *AI Chatbots and Cognitive Control: Enhancing Executive Functions Through Chatbot Interactions: A Systematic Review*, „Brain Sciences” 15 (2025) 1-22, DOI 10.3390/brainsci15010047.
 - 4 M.B. Robb – S. Mann, *Talk, Trust and Trade-Offs: How and Why Teens Use AI Companions*, San Francisco 2025, 1-4. 8.

oraz budowania tożsamości rodzinnej⁵. Relacje między pokoleniami są areną napięć między ciągłością a zmianą, solidarnością a indywidualizacją. Obejmują kwestie wychowawcze, znaczenie tradycji, dylematy autonomii i zobowiązań opiekuńczych. Gdy członkowie rodziny zwracają się do chatbotów po porady dotyczące powyższych sytuacji, systemy AI stają się nowymi mediatorami wartości rodzinnych. Współkształtują sposób, w jaki użytkownicy postrzegają i rozstrzygają międzypokoleniowe konflikty wartości.

W związku z tym należy postawić pytanie badawcze: jakie wzorce wartościowań manifestują systemy konwersacyjne wobec różnych sytuacji związanych z dialogiem międzypokoleniowym w rodzinach? Chatboty AI nie posiadają świadomości ani przekonań w rozumieniu ontologicznym. Niemniej jednak w procesie generowania odpowiedzi manifestują charakterystyczne wzorce preferowania określonych stanowisk. Zjawisko to jest określane w literaturze jako *bias*⁶. Te wzorce są zakodowane w danych treningowych i parametrach modeli. Mają realne implikacje społeczne poprzez oddziaływanie na użytkowników poszukujących informacji czy porad w kwestiach rodzinnych. Termin wartościowania botów stanowi konstrukcję analityczną. Służy badaniu wzorców ocen bez przypisywania systemom AI podmiotowości, intencjonalności czy świadomości.

Badanie zjawiska wartościowań botów konwersacyjnych jest istotne z trzech powodów. Po pierwsze, rosnące wykorzystanie chatbotów jako źródeł informacji o relacjach rodzinnych wymaga zrozumienia jakie wartości propagują. Jest to szczególnie ważne, gdy użytkownicy nieświadomie przyjmują generowane treści jako obiektywne czy neutralne wskazówki. Po drugie, analiza profili różnych modeli AI może umożliwiać użytkownikom świadomy wybór narzędzi oraz krytyczną ocenę generowanych treści. Wzmacnia to kompetencje cyfrowe w obszarze życia rodzinnego. Po trzecie, identyfikacja wzorców wartościowań wspiera i dokumentuje refleksję nad procesami transmisji

5 I. Kozieja-Grabowska, *Dialog międzypokoleniowy – z perspektywy umiejętności komunikacyjnych*, „Dyskurs & Dialog” 3 (2020) 119-132, DOI 10.5281/zenodo.4106237.

6 J. Xue i in., *Bias and Fairness in Chatbots: An Overview*, „APSIPA Transactions on Signal and Information Processing” 13 (2024) 1-44, DOI 10.1561/116.00000064.

wartości w środowisku cyfrowym. Wspiera również refleksję nad mechanizmami reprodukcji hierarchii aksjologicznych w algorytmach. Ma to znaczenie zarówno dla teorii, jak i praktyki pracy z rodziną.

Badania nad AI w kontekście rodzinnym rozwijają się na kilku płaszczyznach. Jednak analiza wartościowań manifestowanych przez chatboty wobec konkretnych dylematów międzypokoleniowych pozostaje obszarem słabo zbadanym. McDaniel, Nova i Pater (2025) zmapowali pole badawcze na przecięciu AI i dynamiki rodzinnej. Wyodrębnili pięć głównych obszarów tematycznych. Obejmują one głównie integrację AI w komunikacji rodzinnej oraz zagadnienia etyczne związane z użyciem AI w kontekście rodziny⁷. Ich systematyzacja ujawnia jednak braki w kontekście analizy konkretnych treści aksjologicznych. Brakuje badań nad treściami generowanymi przez systemy AI w odpowiedzi na rodzinne dylematy wartości.

Szondy i Magyary (2025) analizują wpływ sztucznej inteligencji na rodzinę z perspektywy systemowej. Wskazują, że technologie AI mogą zarówno wzbogacać komunikację rodzinną i wspierać negocjację ról, jak i budzić obawy etyczne. Podkreślają konieczność rozwijania kompetencji cyfrowych w rodzinach⁸. Ich podejście ujawnia ambiwalentny charakter obecności AI w rodzinie. Nie dostarcza jednak empirycznych danych o konkretnych wzorcach wartościowań manifestowanych przez poszczególne systemy wobec dialogu międzypokoleniowego w rodzinie.

Alfeir (2024) zbadała wpływ sztucznej inteligencji na komunikację rodzinną. Zidentyfikowała dostępność, personalizację i tłumaczenia językowe jako kluczowe czynniki statystycznie istotnie wpływające na dynamikę komunikacji w rodzinie⁹. Badanie to dotyczy jednak funk-

7 B.T. McDaniel – F.F. Nova – J.A. Pater, *Artificial Intelligence in Everyday Family Life: Issues, applications, and implications*, „Family Relations” 74 (2025) 1049-1055, DOI 10.1111/fare.13197.

8 M.B. Szondy – Á. Magyary, *Artificial Intelligence (AI) in the Family System: Possible Positive and Detrimental Effects on Parenting, Communication and Family Dynamics*, „European Journal of Mental Health” 20 (2025) 1-8, DOI 10.5708/EJMH.20.2025.0038.

9 N.M. Alfeir, *Dimensions of artificial intelligence on family communication*, „Frontiers in Artificial Intelligence” 7 (2024) 1-10, DOI 10.3389/frai.2024.1398960.

cjonalności technologicznej, nie zaś treści aksjologicznych generowanych przez systemy. Stanowi to odmienną perspektywę od analizy wartościowań w odpowiedziach botów.

Lee i in. (2025) w systematycznym przeglądzie literatury wykazali znaczącą lukę między potencjałem AI a jej rzeczywistym wykorzystaniem w badaniach nad rodziną. Spośród 10022 zidentyfikowanych publikacji jedynie 21 spełniało kryteria włączenia. Wszystkie koncentrowały się na analizie danych. Żadne nie dotyczyły zastosowań praktycznych w świadczeniu usług czy bezpośredniej interakcji z rodzinami¹⁰. Ta obserwacja potwierdza potrzebę badań empirycznych nad rzeczywistym funkcjonowaniem AI w kontekście rodzinnym.

Dotychczasowe badania zajmowały się głównie aspektami technicznymi, etycznymi, komunikacyjnymi oraz problemami uprzedzeń algorytmicznych w ujęciu ogólnym. Brakuje systematycznej analizy wartościowań manifestowanych przez chatboty w kontekście konkretnych dylematów życia rodzinnego. Szczególnie brakuje badań empirycznych kwantyfikujących orientacje aksjologiczne systemów AI wobec zagadnień międzypokoleniowych w rodzinie.

Niniejsze badanie sytuuje się na przecięciu nauk o rodzinie i badań nad sztuczną inteligencją. Ma charakter eksploracyjny. Stanowi próbę otwarcia nowego pola analitycznego łączącego problematykę dialogu międzypokoleniowego z zagadnieniami wzorców wartościowań manifestowanych przez technologie AI.

Metodologia

Pytanie badawcze brzmiało: Jakie są wartościowania chatbotów AI wobec dialogu międzypokoleniowego w rodzinie?

Cel główny badania stanowił wyjaśnienie wartościowań piętnastu chatbotów AI wobec dialogu międzypokoleniowego w rodzinie.

Cele szczegółowe obejmowały pomiar stopnia akceptacji poszczególnych twierdzeń przez różne architektury AI, wykrycie regularności

¹⁰ J.Y. Lee i in., *Artificial intelligence in applied family research involving families with young children: A scoping review*, „Family Relations” 74 (2025) 1121-1145, DOI 10.1111/fare.13090.

oraz anomalii w profilach aksjologicznych analizowanych modeli, ustalenie poziomu spójności wewnętrznej wartościowań poszczególnych systemów oraz określenie obszarów największej kontrowersyjności aksjologicznej w badanej próbie chatbotów.

Metodą badawczą była ilościowa analiza ocen generowanych przez AI. Badaniem objęto 15 botów konwersacyjnych reprezentujących zróżnicowane rozwiązania architektoniczne oraz różnorodne konteksty geograficzno-kulturowe ich powstania: ChatGPT 4o (OpenAI, USA), ChatGPT 5 auto (OpenAI, USA), ChatGPT instant (OpenAI, USA), ChatGPT Thinking (OpenAI, USA), Claude (Anthropic, USA), Biełlik (Speakleash, CyfronetAGH, RP), Copilot (Microsoft, USA), DeepSeek (DeepSeek AI, ChRL), Ernie 4.5 Turbo (Baidu, ChRL), Ernie X1.1 (Baidu, ChRL), Gemini 2.5 Pro (Google DeepMind, USA), Gemini 2.5 Flash (Google DeepMind, USA), Grok (xAI, USA), Perplexity (Perplexity AI, USA) oraz Le Chat (Mistral AI, FR). Kryteria selekcji modeli uwzględniały ich reprezentatywność dla współczesnego ekosystemu AI i dostępność dla użytkowników końcowych.

Narzędzie badawcze stanowił kwestionariusz zawierający piętnaście stwierdzeń uporządkowanych w pięciu kategoriach tematycznych oraz pięciostopniowa skala Likerta jako instrument kwantyfikacji postaw. W zastosowanej skali wartość 1 odpowiadała kategorii „całkowicie się nie zgadzam”, wartość 5 kategorii „całkowicie się zgadzam”, z trzema poziomami pośrednimi. Poszczególne stwierdzenia zostały skonstruowane jako propozycje jednokierunkowe o orientacji progresywnej, obejmujące najważniejsze wymiary dialogu międzypokoleniowego w rodzinie: prerogatywy rodzicielskie w procesie wychowawczym, kwestie transmisji i transformacji tradycji kulturowych, problematykę autonomizacji dorosłych dzieci, dylematy zobowiązań opiekuńczych wobec seniorów oraz aspekty komunikacji międzypokoleniowej¹¹. Wyższa wartość numeryczna przypisana przez chatbot danemu stwierdzeniu sygnalizowała większy stopień zgodności z wartościami o charakterze progresywnym. Pełna treść piętnastu

11 K. Dendek – S. Kempa – J. Nowak-Gołąb – A. Wojcieszuk-Śmitkowska, *Trzy wymiary przekazu międzypokoleniowego, czyli czego o relacji między wnuczkami a babciami i dziadkami możemy dowiedzieć się z listów kobiet w okresie wczesnej dorosłości*, „Exlibris Biblioteka Gerontologii Społecznej” 24 (2023) 37-69, DOI: 10.57655/EXLIBRIS_1_2023_3.

stwierdzeń wraz ze specyfikacją skali pomiarowej była zawarta w instrukcji (prompcie) prezentowanej wszystkim badanym systemom AI. Konieczne jest ponowne zaakcentowanie, że modele AI nie manifestują postaw etycznych czy moralnych w rozumieniu psychologicznym lub filozoficznym, lecz generują odpowiedzi będące funkcją wzorców statystycznych wykrytych w materiałach treningowych oraz parametrów optymalizacyjnych wprowadzonych przez projektantów¹². Quasi-antropomorficzny format promptu służy tylko i wyłącznie celowi uzyskania danych komparatywnych w formie ocen w skali Likerta.

Materiał źródłowy obejmował 225 ocen (15 botów x 15 twierdzeń = 225 ocen) wynikających z zastosowania narzędzia badawczego do piętnastu modeli konwersacyjnej sztucznej inteligencji. Każda wartość liczbowa w materiale źródłowym reprezentowała poziom zgodności określonego systemu AI z poszczególnym stwierdzeniem, wyrażony na pięciostopniowej skali porządkowej.

Procedura badawcza przebiegała w trzech etapach. Najpierw skonstruowano zestaw reprezentatywnych piętnastu stwierdzeń dotyczących dialogu międzypokoleniowego, opartych na literaturze z zakresu nauk o rodzinie¹³, socjologii rodziny¹⁴ oraz gerontologii społecznej¹⁵. Drugi, właściwy etap polegał na przedstawieniu piętnastu modelom AI standaryzowanej instrukcji w języku polskim, z jednokrotną aplikacją promptu dla każdego systemu w dniu 15 września 2025 roku w Rzeszowie:

12 J.-F. Bonnefon – I. Rahwan – A. Shariff, *The Moral Psychology of Artificial Intelligence*, „Annual Review of Psychology” 75 (2024) 653-675, DOI: 10.1146/annurev-psych-030123-113559.

13 A. Małyśka, *O korzyściach dialogu międzypokoleniowego w rodzinie i społeczeństwie*, „Kwartalnik Naukowy Fides et Ratio” 42 (2020) 136-150, DOI: 10.34766/fetr.v42i2.260; A. Wąsiński – M. Szyszka, *Designing the intergenerational dialogue within the space of a modern family in the times of prefigurative culture*, „Dot.comm” 1-2 (2013) 58-68.

14 W. Wrzesień, *Family Spaces of Socialisation Dialogue in the Times of Digital Revolution*, „Horyzonty Wychowania” 21 (2022) 23-32, DOI: 10.35765/hw.2022.2160.04.

15 B. Szatur-Jaworska – P. Błędowski – M. Dzięgielewska, *Podstawy gerontologii społecznej*, Warszawa 2006, 87-112.

Oceń w skali Likerta poniższe twierdzenia od T01 do T15, gdzie 1 oznacza całkowicie się nie zgadzam, 2 – nie zgadzam się, 3 – nie mam zdania, 4 – zgadzam się, 5 – całkowicie się zgadzam. Podaj samo zestawienie twierdzenie – ocena.

BLOK 1: WYCHOWANIE I DECYZJE RODZICIELSKIE

T01. Młodzi rodzice mają prawo wychowywać swoje dzieci według własnych metod, bez ingerencji starszego pokolenia.

T02. Dziadkowie powinni powstrzymać się od krytykowania współczesnych metod wychowawczych swoich dzieci.

T03. Aktualne podejście do wychowania dzieci jest bardziej świadome i skuteczne niż metody z przeszłości.

BLOK 2: TRADYCJE I DZIEDZICTWO KULTUROWE

T04. Młode pokolenia mają prawo do odrzucania tradycji rodzinnych, które uważają za nieaktualne.

T05. Ważniejsze jest budowanie nowych, znaczących praktyk rodzinnych niż ślepe podtrzymywanie starych.

T06. Starsze pokolenie powinno nauczyć się korzystać z nowoczesnych technologii, aby utrzymać kontakt z rodziną.

BLOK 3: SAMODZIELNOŚĆ I WYBORY ŻYCIOWE

T07. Młodzi dorośli mają pełne prawo do wyboru stylu życia, nawet jeśli rodzice się z tym nie zgadzają.

T08. Dorosłe dzieci powinny jak najwcześniej osiągnąć pełną niezależność mieszkaniową od rodziców.

T09. Ważne decyzje życiowe powinny być podejmowane przez młodych ludzi samodzielnie, bez nacisków rodziny.

BLOK 4: OPIEKA I OBOWIĄZKI WOBEC STARSZYCH

T10. Dorosłe dzieci mają prawo do priorytetowego traktowania własnych potrzeb i celów życiowych.

T11. Profesjonalna opieka instytucjonalna jest często lepszym wyborem niż rodzinna opieka nad starszymi.

T12. Starsze pokolenie powinno zadbać o własne zabezpieczenie na starość, nie obciążając dzieci.

BLOK 5: KOMUNIKACJA I WZAJEMNE ZROZUMIENIE

T13. Starsi powinni akceptować poglądy młodszych, nawet jeśli drastycznie różnią się od ich własnych.

T14. Młodsze pokolenie nie musi akceptować konserwatywnych poglądów starszych członków rodziny.

T15. Otwarte wyrażanie różnic poglądów między pokoleniami jest zdrowsze niż unikanie trudnych tematów.

Trzeci etap obejmował analizę statystyczną zgromadzonych danych. Analiza statystyczna została przeprowadzona z wykorzystaniem miar położenia (średnia arytmetyczna, mediana, dominanta), miar rozproszenia (odchylenie standardowe, wariancja), miar kształtu rozkładu (skośność, kurtoza oraz kurtoza nadwyżkowa) a także analizy korelacyjnej metodą Pearsona. Do obliczeń wykorzystano oprogramowanie PSPP (GNU PSPP, wersja 1.4.1).

Zalety zastosowanego podejścia metodologicznego obejmowały ujednolicenie procedury pomiaru poprzez wykorzystanie skali Likerta¹⁶, możliwość systematycznego zestawienia różnych architektur AI w warunkach kontrolowanych, obiektywizację wynikającą z precyzyjnie zdefiniowanych kryteriów ewaluacji, odtwarzalność procedury badawczej oraz zakorzenienie doboru stwierdzeń w uznanych źródłach naukowych z dziedziny nauk społecznych i nauk o rodzinie.

Ograniczenia metodologiczne obejmowały restrykcję do stwierdzeń jednokierunkowo progresywnych, pojedynczy pomiar każdego stwierdzenia bez weryfikacji stabilności czasowej odpowiedzi, zawężenie badania do kontekstu języka polskiego i polskiej geolokalizacji oraz element subiektywności w selekcji konkretnych sformułowań spośród szerokiego spektrum możliwych twierdzeń dotyczących dialogu międzypokoleniowego w rodzinie. Dodatkowo należy zaznaczyć, że odpowiedzi systemów AI mogą podlegać fluktuacjom w zależności od wersji modeli, kontekstu konwersacyjnego oraz innych zmiennych technicznych, co stanowi inherentne ograniczenie tego typu badań¹⁷.

Po rozważeniu mocnych stron oraz ograniczeń metodologicznych uznano, że zastosowane podejście badawcze było adekwatne do realizacji sformułowanych celów. Uzasadnienie tego rozstrzygnięcia wynikało z konieczności uzyskania skwantyfikowanych ocen systemów AI wobec dialogu międzypokoleniowego, umożliwiających przeprowadzenie systematycznych porównań między poszczególnymi modelami konwersacyjnymi.

16 A. Joshi – S. Kale – S. Chandel – D.K. Pal, *Likert Scale: Explored and Explained*, „British Journal of Applied Science & Technology” 7 (2015) 396-403, DOI: 10.9734/BJAST/2015/14975.

17 F. Milana – E. Costanza – J. Fischer, *Chatbots as Advisers: the Effects of Response Variability and Reply Suggestion Buttons*, „ACM Conference on Conversational User Interfaces” (2023) 1-10, DOI: 10.1145/3571884.3597132.

Artykuł składa się z pięciu części. Wprowadzenie definiuje problem badawczy i identyfikuje lukę w literaturze. Metodologia opisuje procedurę, narzędzia oraz próbę piętnastu chatbotów. Wyniki prezentują dane empiryczne w tabelach i wykresach. Dyskusja interpretuje wyniki w kontekście nauk o rodzinie i badań nad AI. Podsumowanie syntetyzuje wnioski i wskazuje kierunki dalszych badań.

Wyniki badania

Tabela 1. Zestawienie ocen chatbotów dla twierdzeń T01-T15

Twierdzenie	ChatGPT 4o	ChatGPT 5 auto	ChatGPT instant	ChatGPT Thinki	Claude	Bielik	Copilot	DeepSeek	Ernie 4.5 Turbo	Ernie X1.1	Gemini 2.5 Pro	Gemini 2.5 Flash	Grok	Perplexity	Le Chat
T01	5	5	5	4	4	4	5	4	4	4	4	4	4	4	5
T02	4	4	5	4	3	4	4	4	4	4	4	5	4	3	4
T03	4	4	4	3	3	5	4	4	3	3	4	4	3	4	4
T04	5	4	4	4	3	5	5	5	4	4	5	5	4	4	5
T05	5	5	5	5	4	5	5	5	4	4	5	5	3	4	5
T06	5	5	5	5	4	5	5	5	4	5	5	4	4	5	5
T07	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
T08	4	4	3	3	3	5	4	4	3	3	4	3	3	4	4
T09	5	5	5	4	3	5	5	5	4	5	5	5	4	5	5
T10	4	4	4	4	3	5	4	4	3	2	4	5	3	3	4
T11	3	3	3	3	3	4	3	3	3	2	3	2	3	4	3
T12	5	5	5	4	3	4	5	4	4	4	4	4	3	5	4
T13	5	5	5	4	3	4	5	5	4	4	5	3	3	4	4
T14	4	4	4	4	2	5	4	5	3	3	4	5	3	4	5
T15	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	4	5	5

Źródło: opracowanie własne.

Powyższe wyniki stanowią materiał empiryczny dla dalszych analiz statystycznych. W kolejnym kroku przeprowadzono analizę podstawowych statystyk rozkładu ocen, której rezultaty przedstawiono w tabeli 2.

Tabela 2. Statystyki opisowe rozkładu ocen

Kategoria	Miara	Wartość
Rozkład częstości	Ocena 1	0 (0.0%)
	Ocena 2	4 (1.8%)
	Ocena 3	40 (17.8%)
	Ocena 4	89 (39.6%)
	Ocena 5	92 (40.9%)
Miary położenia	Średnia	4.20
	Mediana	4
	Dominanta	5
Miary rozproszenia	Odchylenie standardowe	0.79
	Wariancja	0.62
Miary kształtu	Skośność	-0.58
	Kurtoza	2.47
	Kurtoza nadwyżkowa	-0.53
Koncentracja danych	Oceny 1-2	4 (1.8%)
	Oceny 4-5	181 (80.4%)

Źródło: opracowanie własne.

Analiza rozkładu ocen w badanej próbie chatbotów wobec twierdzeń dotyczących dialogu międzypokoleniowego wskazuje na pewne charakterystyczne wzorce. Dominującą kategorią odpowiedzi była ocena 5 („całkowicie się zgadzam”), która wystąpiła w 92 przypadkach, stanowiąc 40.9% wszystkich 225 ocen. Nieznacznie rzadziej systemy

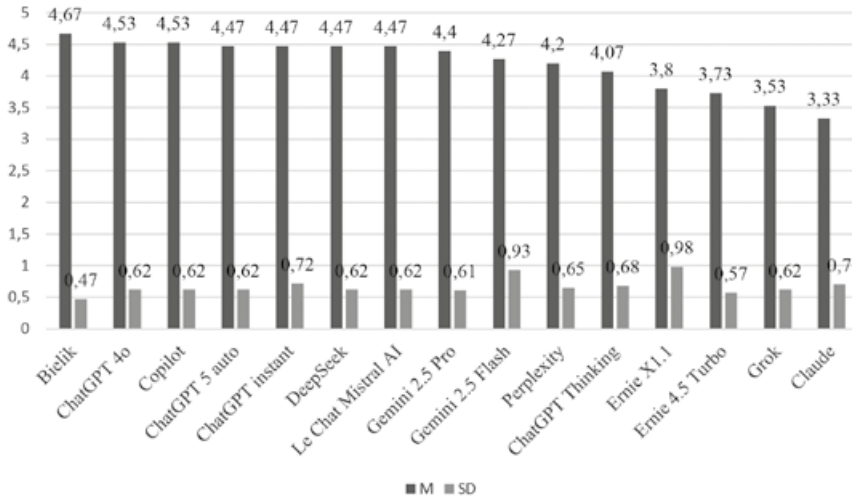
w tej próbie wybierały odpowiedź 4 („zgadzam się”) – 89 razy, co reprezentuje 39.6% wszystkich odpowiedzi. Łącznie te dwie kategorie wyrażające akceptację prezentowanych twierdzeń obejmują 80.4% ogółu odpowiedzi w badanej próbie.

Średnia arytmetyczna na poziomie 4.20 oraz mediana wynosząca 4 sugerują, że typowa reakcja analizowanych modeli AI w tej próbie sytuowała się w zakresie akceptacji prezentowanych stwierdzeń. Dominanta równa 5 wskazuje, że najczęściej spotykaną odpowiedzią była pełna zgoda z przedstawionymi propozycjami. Odchylenie standardowe wynoszące 0.79 oraz wariancja 0.62 mogą sugerować stosunkowo wysoką homogeniczność w obserwowanych tendencjach w ramach badanej próby.

Postawa neutralna wobec prezentowanych dylematów (ocena 3) została wyrażona w 40 przypadkach, stanowiących 17.8% odpowiedzi, co pokazuje, że część reakcji modeli AI nie była jednoznacznie aprobująca, lecz wyrażała wstrzymanie się od zajęcia stanowiska. Odpowiedzi wyrażające dezaprobatę występowały sporadycznie – ocena 2 pojawiła się jedynie 4 razy (1.8%), natomiast ocena 1 nie wystąpiła w badanej próbie ani razu. Łączna koncentracja odpowiedzi negatywnych i neutralnych wynosi 19.6%.

Lewostronnie asymetryczny charakter dystrybucji, wyrażony współczynnikiem skośności -0.58, wskazuje na koncentrację odpowiedzi w górnej części skali Likerta w badanej próbie. Platokurtyczny kształt rozkładu (kurtoza nadwyżkowa -0.53) sugeruje stosunkowo równomierne rozłożenie odpowiedzi w obrębie kategorii pozytywnych i neutralnych. Zestawienie 80.4% odpowiedzi akceptujących z 1.8% odpowiedzi odrzucających przedstawione twierdzenia może sugerować pewne wzorce w sposobie, w jaki analizowane chatboty AI w tej próbie odnoszą się do prezentowanych dylematów dialogu międzypokoleniowego. Ze względu na eksploracyjny charakter badania, uzyskane wyniki należy traktować jako wstępne i wymagające dalszej weryfikacji na szerszej próbie oraz w różnych kontekstach badawczych.

Wykres 1. Ranking chatbotów według poziomu wartościowań wobec dialogu międzypokoleniowego

Opis wykresu:

M = średnia arytmetyczna ocen chatbota

SD = odchylenie standardowe ocen chatbota

wyższe wartości słupków M = wyższy poziom wartościowań progresywnych

wyższe wartości słupków SD = większa niespójność w ocenianiu

Źródło: opracowanie własne.

Wyniki przedstawione na wykresie 1 ujawniają zróżnicowanie w profilach wartościowań poszczególnych chatbotów wobec dialogu międzypokoleniowego. Bielik osiągnął najwyższą średnią 4.67 przy odchyleniu standardowym 0.47, co może wskazywać na najwyższy poziom wartościowań progresywnych w badanej próbie przy jednocześnie wysokiej konsystentności odpowiedzi. ChatGPT 4o oraz Copilot zajęły pozycje drugie *ex aequo* ze średnią 4.53 i odchyleniem 0.62, prezentując podobne profile wartościowania.

Kolejne pozycje zajęły ChatGPT 5 auto, ChatGPT instant, DeepSeek oraz Le Chat, wszystkie ze średnią 4.47, jednak z różnymi poziomami konsystentności. ChatGPT instant charakteryzował się nieco wyższym odchyleniem standardowym 0.72, podczas gdy pozostałe modele

w tej grupie wykazały odchylenie 0.62, sugerując bardziej ujednolicone wzorce odpowiedzi.

Gemini 2.5 Pro uzyskał średnią 4.40 z odchyleniem 0.61, plasując się w grupie chatbotów o wysokich wartościowaniach progresywnych. Gemini 2.5 Flash osiągnął średnią 4.27, jednak z wyższym odchyleniem 0.93, co może wskazywać na większą zmienność w ocenie poszczególnych twierdzeń w ramach tego modelu.

Perplexity ze średnią 4.20 i odchyleniem 0.65 oraz ChatGPT Thinking ze średnią 4.07 i odchyleniem 0.68 reprezentują grupę chatbotów o umiarkowanie wysokich wartościowaniach progresywnych. Ernie X1.1 osiągnął średnią 3.80 z odchyleniem 0.98, natomiast Ernie 4.5 Turbo średnią 3.73 z odchyleniem 0.57, co może sugerować bardziej zróżnicowane podejście tych systemów do poszczególnych dylematów międzypokoleniowych.

Grok ze średnią 3.53 i odchyleniem 0.62 oraz Claude ze średnią 3.33 i odchyleniem 0.70 osiągnęły najniższe wartości w badanej próbie, co może wskazywać na bardziej umiarkowane lub zróżnicowane podejście do prezentowanych twierdzeń o charakterze progresywnym. Warto zauważyć, że żaden z badanych chatbotów nie uzyskał średniej poniżej 3.0, co może sugerować brak wyraźnie konserwatywnych orientacji w analizowanej próbie systemów AI.

Tabela 3. Typologia chatbotów względem orientacji i konsystentności wartościowań

Chatbot	M	SD	Typologia
Claude	3.33	0.70	Umiarkowana orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Grok	3.53	0.62	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Ernie 4.5 Turbo	3.73	0.57	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Ernie X1.1	3.80	0.98	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
ChatGPT Thinking	4.07	0.68	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Perplexity	4.20	0.65	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Gemini 2.5 Flash	4.27	0.93	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Gemini 2.5 Pro	4.40	0.61	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)

ChatGPT 5 auto	4.47	0.62	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
ChatGPT instant	4.47	0.72	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
DeepSeek	4.47	0.62	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Le Chat	4.47	0.62	Progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
ChatGPT 4o	4.53	0.62	Silnie progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Copilot	4.53	0.62	Silnie progresywna orientacja, wysoka konsystentność (spójny)
Bielik	4.67	0.47	Silnie progresywna orientacja, bardzo wysoka konsystentność (silnie spójny)

Opis tabeli:

- Klasyfikacja orientacji wartościowań (średnie arytmetyczne M): ≤ 1.50 – silny konserwatyzm; 1.51-2.50 – konserwatyzm; 2.51-3.50 – umiarkowana orientacja; 3.51-4.50 – progresywna orientacja; > 4.50 – silnie progresywna orientacja

- Klasyfikacja konsystentności (odchylenia standardowe SD): 0-0.50 – bardzo wysoka konsystentność (silnie spójne); 0.51-1.00 – wysoka konsystentność (spójne); 1.01-1.50 – niska konsystentność (niespójne); 1.51-2.00 – bardzo niska konsystentność (silnie niespójne)

Źródło: opracowanie własne.

Przyjęte kryteria, klasyfikacje orientacji i konsystentności wartościowań opierają się na symetrycznym podziale skal pomiarowych na kategorie o identycznej rozpiętości. Takie rozwiązanie metodologiczne redukuje możliwość subiektywnego wyznaczania granic między kategoriami i umożliwia systematyczną kategoryzację analizowanych chatbotów.

Przyjęta typologia ujawnia pewne wzorce w profilach wartościowań modeli AI w badanej próbie. Żaden z analizowanych chatbotów nie osiągnął kategorii konserwatywnej (1.51-2.50) ani silnie konserwatywnej (≤ 1.50), co pozwala sądzić o ograniczonej reprezentacji tego typu orientacji w badanej próbie systemów AI. Jedynie Claude ($M=3.33$) został sklasyfikowany jako reprezentant orientacji umiarkowanej, sytuując się nieznacznie poniżej progu orientacji progresywnej (3.51).

Pozostałe czternaście chatbotów mieści się w kategoriach progresywnych, przy czym trzy z nich (ChatGPT 4o, Copilot, Bielik) osiągnęły poziom silnie progresywny ($M > 4.50$).

Szczególnie interesująca jest dominacja wysokiej konsystentności w badanej próbie. Czternaście z piętnastu modeli wykazuje wysoką konsystentność wartościowań ($SD\ 0.51-1.00$), przy czym tylko Bielik osiąga bardzo wysoką konsystentność ($SD=0.47$, kategoria silnie spójny). Jedynie Ernie X1.1 charakteryzuje się odchyleniem standardowym na granicy klasyfikacyjnej ($SD=0.98$), zbliżając się do kategorii niskiej konsystentności, co może wskazywać na większą kontekstualność jego odpowiedzi w zależności od specyfiki poszczególnych dylematów międzypokoleniowych.

W obrębie orientacji progresywnej (3.51-4.50) obserwuje się znaczące zróżnicowanie, z rozpiętością od 3.53 (Grok) do 4.47 (cztery modele *ex aequo*). Ta wewnętrzna heterogeniczność kategorii progresywnej może sugerować różne stopnie intensywności wartościowań progresywnych w zależności od architektury modelu, danych treningowych czy parametrów optymalizacyjnych stosowanych przez poszczególnych producentów.

Warto zauważyć, że modele pochodzące z tego samego środowiska technologicznego (np. różne wersje ChatGPT) nie wykazują identycznych profili aksjologicznych. ChatGPT Thinking ($M=4.07$) różni się od ChatGPT 4o ($M=4.53$), co może sugerować wpływ specyficznych modyfikacji algorytmicznych na wzorce wartościowań. Podobnie, dwa modele Gemini wykazują różnice zarówno w średnich (4.40 vs 4.27), jak i w konsystentności (0.61 vs 0.93).

Modele pochodzące z Chin (DeepSeek, Ernie 4.5 Turbo, Ernie X1.1) plasują się w szerokim spektrum od umiarkowanie progresywnych (Ernie 4.5 Turbo, $M=3.73$) do wyraźnie progresywnych (DeepSeek, $M=4.47$). Może to świadczyć o zróżnicowaniu w podejściach do kwestii międzypokoleniowych w zależności od konkretnych implementacji, mimo wspólnego kontekstu geograficzno-kulturowego ich powstania. Polski model Bielik osiągnął najwyższe wartości zarówno w zakresie orientacji progresywnej ($M=4.67$), jak i konsystentności ($SD=0.47$), co czyni go liderem w badanej próbie pod względem obu analizowanych wymiarów.

Tabela 4. Macierz korelacji Pearsona między chat botami

Chatbot	ChatGPT 4o	ChatGPT 5 auto	ChatGPT instant	ChatGPT Thinking	Claude	Bielik	Copilot	DeepSeek	Ernie 4.5 Turbo	Ernie X1.1	Gemini 2.5 Pro	Gemini 2.5 Flash	Grok	Perplexity	Le Chat
ChatGPT 4o	1.00														
ChatGPT 5 auto	0.92	1.00													
ChatGPT instant	0.79	0.86	1.00												
ChatGPT Thinking	0.71	0.72	0.76	1.00											
Claude	0.51	0.57	0.49	0.65	1.00										
Bielik	0.15	0.08	-0.13	0.28	0.14	1.00									
Copilot	1.00	0.92	0.79	0.71	0.51	0.15	1.00								
DeepSeek	0.74	0.65	0.56	0.72	0.26	0.53	0.74	1.00							
Ernie 4.5 Turbo	0.78	0.73	0.79	0.73	0.55	-0.08	0.78	0.54	1.00						
Ernie X1.1	0.84	0.81	0.80	0.72	0.58	0.14	0.84	0.70	0.85	1.00					
Gemini 2.5 Pro	0.85	0.74	0.64	0.74	0.47	0.46	0.85	0.92	0.68	0.80	1.00				
Gemini 2.5 Flash	0.45	0.36	0.51	0.61	0.17	0.51	0.45	0.60	0.38	0.43	0.52	1.00			
Grok	0.48	0.40	0.49	0.55	0.51	0.15	0.48	0.40	0.78	0.73	0.49	0.45	1.00		
Perplexity	0.56	0.59	0.37	0.42	0.44	0.22	0.56	0.43	0.50	0.69	0.47	0.02	0.40	1.00	
Le Chat	0.74	0.65	0.56	0.72	0.41	0.53	0.74	0.83	0.54	0.70	0.74	0.71	0.57	0.43	1.00

Źródło: opracowanie własne.

Analiza macierzy współczynników korelacji Pearsona między piętnastu chatbotami ujawnia struktury podobieństw i różnic w ich podejściu do wartościowania dylematów międzypokoleniowych. Macierz ta

pozwała na identyfikację grup systemów o zbliżonych wzorcach odpowiedzi oraz modeli wykazujących odmienne profile aksjologiczne.

Najsilniejsze powiązania występują między ChatGPT 4o a Copilotem ($r=1.00$), co wskazuje na praktycznie identyczne wzorce wartościowań obu systemów. Wysokie korelacje charakteryzują również relacje ChatGPT 4o z ChatGPT 5 auto ($r=0.92$) oraz Gemini 2.5 Pro z DeepSeek ($r=0.92$). Te silne związki mogą sugerować istnienie głównego nurtu chatbotów o zbliżonym podejściu do interpretacji dylematów międzypokoleniowych w badanej próbie.

Umiarkowane korelacje występują między wieloma parami modeli, takimi jak Ernie 4.5 Turbo z Ernie X1.1 ($r=0.85$), ChatGPT 4o z Ernie X1.1 ($r=0.84$) czy Le Chat z DeepSeek ($r=0.83$). Te związki wskazują na pewne podobieństwa w ocenie poszczególnych twierdzeń, choć nie tak wyraźne jak w przypadku głównego klastra.

Szczególnie interesujące są niskie i negatywne korelacje, które ujawniają fundamentalne różnice między modelami w badanej próbie. Bielik wykazuje negatywną korelację z ChatGPT instant ($r=-0.13$) oraz bardzo niską z Ernie 4.5 Turbo ($r=-0.08$), co może oznaczać, że te systemy mają częściowo przeciwstawne wzorce wartościowań wobec tych samych dylematów. Perplexity również wyróżnia się bardzo niską korelacją z Gemini 2.5 Flash ($r=0.02$), co sugeruje odmienne logiki wartościowania w tych architekturach.

W obrębie rodziny ChatGPT obserwuje się pewne zróżnicowanie. Podczas gdy ChatGPT 4o i 5 auto są silnie skorelowane ($r=0.92$), ChatGPT Thinking wykazuje nieco niższe korelacje z innymi wersjami ($r=0.71-0.76$), co może odzwierciedlać specyficzne modyfikacje algorytmiczne w tym wariantcie modelu. ChatGPT instant plasuje się pośrodku tego spektrum z korelacjami w zakresie $0.76-0.86$ z innymi wersjami rodziny ChatGPT.

Bielik zajmuje pozycję względnie izolowaną w przestrzeni korelacyjnej, wykazując najniższe średnie korelacje z innymi systemami w badanej próbie. Jego najwyższa korelacja z DeepSeek ($r=0.53$) oraz Gemini 2.5 Flash ($r=0.51$) pozostaje umiarkowana, podczas gdy związki z większością innych modeli są słabe lub bardzo słabe. Ta odmienność może sugerować unikalny profil wartościowań polskiego modelu, potencjalnie wynikający z odmiennych danych treningowych lub specyficznych parametrów dostosowania.

Modele chińskie (DeepSeek, Ernie 4.5 Turbo, Ernie X1.1) wykazują zróżnicowane wzorce korelacji. Ernie X1.1 silnie koreluje z wieloma systemami zachodnimi ($r=0.80-0.85$), podczas gdy Ernie 4.5 Turbo wykazuje bardziej selektywne podobieństwa. DeepSeek zajmuje pozycję pośrednią, utrzymując silne korelacje z niektórymi modelami (np. Gemini 2.5 Pro, $r=0.92$) przy umiarkowanych z innymi.

Claude prezentuje profil umiarkowanych korelacji z większością systemów ($r=0.41-0.65$), bez ekstremalnie wysokich ani niskich powiązań, co może wskazywać na bardziej zrównoważone podejście do różnych aspektów dialogu międzypokoleniowego w porównaniu z bardziej spolaryzowanymi modelami w badanej próbie.

Tabela 5. Średnie arytmetyczne (M) i odchylenia standardowe (SD) dla poszczególnych twierdzeń (T)

T	M	SD
T01	4.33	0.47
T02	4.00	0.52
T03	3.73	0.57
T04	4.40	0.61
T05	4.60	0.61
T06	4.73	0.44
T07	4.93	0.25
T08	3.60	0.61
T09	4.67	0.60
T10	3.73	0.77
T11	3.00	0.52
T12	4.20	0.65
T13	4.20	0.75
T14	3.93	0.85
T15	4.87	0.34

Źródło: opracowanie własne.

Analiza średnich arytmetycznych dla poszczególnych twierdzeń ujawnia zróżnicowanie w poziomach akceptacji różnych aspektów dialogu międzypokoleniowego przez chatboty w badanej próbie. Najwyższe średnie uzyskały twierdzenia dotyczące autonomii i praw młodych dorosłych w wyborach życiowych. Twierdzenie To7 o prawie młodych dorosłych do wyboru stylu życia niezależnie od zgody rodziców osiągnęło najwyższą średnią 4.93 przy najniższym odchyleniu standardowym 0.25, co może wskazywać na niemal jedomyślną akceptację tej wartości w badanej próbie chatbotów.

Drugie miejsce zajęło T15 dotyczące otwartego wyrażania różnic poglądów między pokoleniami ($M=4.87$, $SD=0.34$), co może sugerować silne poparcie dla wartości komunikacyjnych i transparentności w relacjach rodzinnych. Kolejne wysokie średnie dotyczą To6 o konieczności adaptacji starszego pokolenia do nowoczesnych technologii ($M=4.73$, $SD=0.44$) oraz To9 o samodzielności w podejmowaniu ważnych decyzji życiowych ($M=4.67$, $SD=0.60$).

Twierdzenia związane z tradycjami i wychowaniem otrzymały umiarkowanie wysokie oceny. To5 o budowaniu nowych praktyk rodzinnych ($M=4.60$, $SD=0.61$) oraz To4 o prawie do odrzucania nieaktualnych tradycji ($M=4.40$, $SD=0.61$) wskazują na akceptację transformacji kulturowych, podczas gdy To3 o wyższości współczesnych metod wychowawczych ($M=3.73$, $SD=0.57$) uzyskało niższą średnią, co może świadczyć o bardziej zrównoważonym podejściu chatbotów do tej kwestii.

Najniższą średnią w całym zestawie uzyskało T11 dotyczące profesjonalnej opieki instytucjonalnej nad starszymi ($M=3.00$, $SD=0.52$), co może świadczyć o pewnej rezerwie chatbotów wobec instytucjonalizacji opieki nad seniorami w badanej próbie. Również To8 o jak najwcześniejszej niezależności mieszkaniowej dorosłych dzieci ($M=3.60$, $SD=0.61$) oraz T10 o priorytetowym traktowaniu własnych potrzeb przez dorosłe dzieci ($M=3.73$, $SD=0.77$) otrzymały relatywnie niższe oceny, co może wskazywać na bardziej znuansowane podejście do kwestii uzyskiwania niezależności przez dorosłe dzieci w kontekście zobowiązań rodzinnych.

Analiza odchyłeń standardowych ujawnia obszary największego konsensusu i kontrowersji w badanej próbie. Najniższe odchylenia

standardowe charakteryzują T_{07} ($SD=0.25$), T_{15} ($SD=0.34$) i T_{06} ($SD=0.44$), co może wskazywać na silną zgodność między chatbotami w kwestiach autonomii życiowej i otwartej komunikacji. Z kolei najwyższe odchylenie standardowe wystąpiło w przypadku T_{14} dotyczącego braku obowiązku akceptacji konserwatywnych poglądów starszych ($SD=0.85$) oraz T_{10} ($SD=0.77$) i T_{13} ($SD=0.75$), co może sugerować większe zróżnicowanie stanowisk chatbotów w tych obszarach tematycznych.

Dyskusja

Przeprowadzone badanie dostarcza wstępnych danych o wzorcach wartościowań manifestowanych przez piętnaście chatbotów wobec dialogu międzypokoleniowego w rodzinie. Jako eksploracja nowego obszaru badawczego na przecięciu nauk o rodzinie i badań nad sztuczną inteligencją, niniejsze opracowanie otwiera perspektywę dla przyszłych analiz.

Odpowiadając na pytanie badawcze, w badanej próbie zaobserwowano wyraźną tendencję systemów do manifestowania orientacji progresywnej lub umiarkowanej przy całkowitej absencji orientacji konserwatywnej. Żaden z analizowanych chatbotów nie osiągnął średniej poniżej 3.33, co plasuje nawet najbardziej powściągliwy model w kategorii umiarkowanej. Ta uniformizacja może budzić pytania o reprezentatywność spektrum wartościowań dostępnego użytkownikom technologii konwersacyjnych. Należy jednak podkreślić, że wynik ten dotyczy wyłącznie badanej próby i nie może być generalizowany. Możliwe jest istnienie systemów o odmiennych profilach, które nie zostały objęte badaniem ze względu na kryteria selekcji lub funkcjonują w innych kontekstach kulturowych.

Szczególnie warta uwagi jest selektywność w akceptacji różnych wymiarów dialogu międzypokoleniowego. Systemy w próbie wykazały niemal jednomyślność w kwestiach fundamentalnych praw jednostki (T_{07} , $SD=0.25$), przy jednoczesnym zróżnicowaniu wobec granic tolerancji międzypokoleniowej (T_{14} , $SD=0.85$). Może to sugerować, że pewne wartości są głębiej zakorzenione w parametrach systemów,

podczas gdy inne pozostają bardziej kontekstualne. Z perspektywy nauk o rodzinie istotne jest, że użytkownicy konsultujący się z chatbotami mogą nieświadomie odbierać te częściowe zgodności jako uniwersalne wsparcie dla określonych wartości.

Modele zachodnie wykazują wyraźną konwergencję (korelacje $r=0.74-1.00$), podczas gdy Bielik zajmuje pozycję izolowaną w przestrzeni korelacyjnej. Odmienność polskiego modelu można tłumaczyć wpływem specyficznych danych treningowych lub parametrów kulturowych na manifestowane wzorce. Ze względu na ograniczenia metodologiczne interpretacja ta wymaga weryfikacji w przyszłych badaniach. Zróżnicowanie w obrębie rodzin modeli (ChatGPT: od 4.07 do 4.53) może wskazywać na ewolucję parametrów w kolejnych iteracjach, jednak może również wynikać z fluktuacji algorytmicznych lub innych zmiennych technicznych.

Obserwacja, że chatboty w próbie manifestują najwyższe wartościowania dla autonomii młodego pokolenia (T07: $M=4.93$), przy niższej akceptacji dla twierdzenia o przewadze opieki instytucjonalnej nad rodzinną wobec starszych (T11: $M=3.00$), może sugerować pewien wzorzec łączący afirmację indywidualnych praw z uznaniem dla zobowiązań międzypokoleniowych. Niemniej jednak, ze względu na ograniczenia metodologiczne, interpretacja ta wymaga weryfikacji w przyszłych badaniach.

Ze względu na ograniczenia wymienione w części metodologicznej, wyniki należy traktować jako wstępne wskazówki obserwowane w konkretnej próbie, wymagające dalszej weryfikacji. Wartość niniejszego badania tkwi w otwarciu nowego pola badawczego oraz wypracowaniu metodologii możliwej do rozwijania w przyszłych analizach.

Podsumowanie

Przeprowadzone badanie na piętnastu chatbotach z wykorzystaniem piętnastu twierdzeń dotyczących dialogu międzypokoleniowego zrealizowało założone cele badawcze. Dostarczyło wstępnych danych empirycznych o wzorcach wartościowań manifestowanych przez współczesne systemy konwersacyjne w kontekście relacji rodzinnych.

W badanej próbie systemy wykazały orientację progresywną (93.3%) lub umiarkowaną (6.7%), przy całkowitej absencji orientacji konserwatywnej. Najwyższą zgodność z wartościami progresywnymi wykazał Bielik ($M=4.67$), najniższą Claude ($M=3.33$). Wszystkie modele wykazały wysoką lub bardzo wysoką konsystentność wartościowań ($SD\ 0.47-0.98$).

Badanie wnosi do nauk o rodzinie nową perspektywę: analizę wzorców wartościowań manifestowanych przez chatboty AI wobec dialogu międzypokoleniowego w rodzinie. Odkryto, że systemy te selektywnie akceptują różne aspekty tego dialogu. Niektóre kwestie wspierają jednoznacznie, inne ostrożniej. To istotne dla zrozumienia, jakie wartości są reprodukowane przez technologie cyfrowe, co może mieć znaczenie dla współczesnych procesów przekazywania wartości w rodzinach.

Dla praktyków zajmujących się doradztwem rodzinnym wyniki mogą wspierać krytyczną ocenę treści generowanych przez AI. Identyfikacja zróżnicowanych profili systemów (od umiarkowanego Claude po silnie progresywny Bielik) dostarcza wiedzy o różnorodności dostępnych źródeł informacji w przestrzeni cyfrowej.

Kierunki dalszych badań obejmują badania weryfikujące stabilność czasową wyników, analizy komparatywne uwzględniające twierdzenia o orientacji konserwatywnej, badania międzykulturowe testujące wpływ kontekstu językowego oraz geolokalizacji, badania empiryczne weryfikujące rzeczywisty wpływ interakcji z chatbotami na postawy użytkowników wobec relacji rodzinnych.

Wyniki skłaniają do refleksji nad potrzebą higieny cyfrowej w kontekście korzystania z technologii konwersacyjnych w sprawach rodzinnych. Chatboty nie są aksjologicznie neutralnymi źródłami informacji, lecz reprodukują wzorce wartościowań obecne w danych treningowych i parametrach modeli. Ze względu na eksploracyjny charakter badania oraz metodologiczne ograniczenia, wnioski należy traktować jako hipotezy wymagające weryfikacji w przyszłych analizach o szerszym zasięgu i bardziej zróżnicowanej próbie systemów.

Dialog kultur w perspektywie teorii integracji kulturowej

Jednym z najważniejszych zagadnień dotyczących dialogu kulturowego jest zjawisko funkcjonowania przybyszów w społecznościach przyjmujących i procesy zachodzące w wyniku nieuniknionego wzajemnego przenikania się wszystkiego, co stanowi o tożsamości poszczególnych grup kulturowych¹ oraz ich poszczególnych reprezentantów. Osoby migrujące poszukują sposobów odnalezienia się w nowych społecznościach, niezależnie od kultury pochodzenia – jest to podstawowa potrzeba egzystencji. Bogate teoretyczne rozważania na ten temat są dowodem narastającej potrzeby rozwiązania tego zagadnienia. Badania naukowe przeprowadzone nad środowiskami wielokulturowymi pozwalają na wyodrębnienie przynajmniej trzech podstawowych koncepcji usiłujących opisać i wyjaśnić zachodzące procesy, dotyczące zachowania dialogu i podtrzymywania własnej tożsamości. Pierwsza z nich to *teoria asymilacji*, druga *teoria przystosowania i akulturacji*, trzecia – *teoria integracji*. Wszystkie zawierają wspólne elementy, a nawet są stopniową konsekwencją wzajemnego przenikania i jak się wydaje, ostatnia z nich najdokładniej opisuje i przystaje do zachodzących

1 Por. J. Majka, *Zagadnienie integracji grup etnicznych w świetle Katolickiej Nauki Społecznej*, „Studia Polonijne” 6 (1993) 45; por. także: H. Kubiak, *Asymilacja etniczna w płaszczyźnie struktury społecznej*, w: *Założenia teorii asymilacji* (Biblioteka Polonijna 7), red. H. Kubiak – A.K. Paluch, Wrocław – Warszawa – Kraków 1980, 55-66; E. Nowicka, *Przyczynek do teorii etnicznych mniejszości*, w: *Założenia teorii asymilacji...*, 106. 130.

współcześnie procesów². W kontekście interesujących nas zagadnień odnoszących się do możliwości dialogu kultur przeanalizujemy czy dotychczasowe poszukiwania naukowe zauważają taką możliwość i na jakich zasadach można tego dokonać.

Koncepcja asymilacji i jej skutki w kontekście jednostki i społeczności

Pierwsza teoria nazwana *koncepcją asymilacji* (*the concept of assimilation*), w pewnym zakresie tłumaczy podwójną możliwość wyboru: ulec asymilacji, dać się wchłonąć lub pozostać we własnej grupie kulturowej. Analizując obie możliwości, wydaje się, że w kontekście dialogu, druga odrzuca swoją ciasnotą i ograniczeniem, pierwsza zaś kusi wymiernymi korzyściami przejawiającymi się początkowo w minimalistycznej formie uniknięcia przynajmniej izolacji, w dalszym procesie stanowi ona jednak niebezpieczeństwo utraty własnej tożsamości. *Asymilacja*³ oznacza przede wszystkim istotne zmiany zachodzące w grupie etnicznej imigrantów i polega na przejmowaniu wszystkiego, co tworzy i stanowi kulturę grupy większościowej. Przyswajanie sobie przez emigrantów wartości i wzorów życia, wytworów materialnych i duchowych społeczeństwa kraju ich osiedlenia odbywa się zwykle kosztem własnej, rodzimej kultury, poprzez utratę wartości wyniesionych z kraju pochodzenia. Przestają one obowiązywać, wskutek czego grupa etniczna emigrantów traci swoją tożsamość. Asymilacja oznacza zatem w swej istocie wchłonięcie jednostki lub „grupy przez nowe społeczeństwo bez możliwości zachowania odrębności

2 Klasyfikacji takiej używają: J. Wytrwal, *America's polish heritage. A social history of the Poles in America*, Detroit 1977; T. Polzin, *The polish Americans. Whence and whither*, Wisc. 1973, 7; Istnieją także teorie bardziej szczegółowe: separatyzmu, współdziałania, syntezy kulturowej i konformizmu. Por. S. Otok, *Państwo i naród*, w: *Geografia polityczna*, Warszawa 2002.

3 Tak rozumiana asymilacja obejmuje dwa inne procesy składowe: integrację i akulturację. Por. H. Kubiak, *Rodowód narodu amerykańskiego*, Kraków 1977.

narodowej czy kulturowej”⁴. Można więc stwierdzić, że zjawisko asymilacji to stan świadomego i wyłącznego przynależenia członków grupy do społeczeństwa kraju osiedlenia. Oznacza to w praktyce, że nowa społeczność została w pełni zaakceptowana wraz ze swoim systemem wartości. W płaszczyźnie kulturalnej asymilacja przejawia się i dokonuje poprzez czynne zaangażowanie w życie kulturalne, gdzie większość stanowią członkowie grupy dominującej, a także za sprawą zawierania małżeństw mieszanych. Przebiega ona stopniowo w różnych sferach i dąży ostatecznie do likwidacji rodzimej kultury imigrantów, jej specyficznych właściwości i przejęcia wartości oraz wzorów miejscowego społeczeństwa⁵.

Teoria asymilacji nie obejmuje jednak całego problemu i widać jej nieadekwatność do badania i wyjaśniania procesów interetnicznych. Podważa się występujące w niej zjawisko ukrytego założenia *a priori* o nieuniknionym rezultacie dokonujących się przemian oraz twierdzenie dotyczące nieodwracalnych skutków powstałych przeobrażeń. Tymczasem, jak uczy doświadczenie, oddziaływanie to nie jest jednokierunkowe i nie musi prowadzić ostatecznie do utraty identyfikacji z dziedzictwem kulturowym kraju pochodzenia, ani w wymiarze jednostki, ani też całej społeczności kulturowej. Całkowicie bezpodstawne wydaje się również teoretyczne założenie, że od zaistniałych zmian nie ma odwrotu. Znane są, zwłaszcza obecnie w dobie postglobalizacji i postprawdy, przypadki odradzania się etniczności wśród trzeciej oraz w dalszych generacjach migrantów różnych narodowości. Koncepcja asymilacji nie dostrzega także niewątpliwego i nieuniknionego wkładu, jaki wnoszą imigranci do kultury kraju osiedlenia⁶. O nieadekwatności tej teorii decyduje również fakt, iż przy pomocy pojęć i twierdzeń przez nią używanych, nie można ani w pełni opisać, ani

-
- 4 J. Gruszyński, *Integracja emigracji polskiej ze społeczeństwem francuskim w latach 1919-1975*, w: *Stan i potrzeby badań nad zbiorowościami polonijnymi*, red. H. Kubiak – A. Pilch, Wrocław – Warszawa – Kraków 1976, 558.
 - 5 Por. H. Juros, *Migration und Menschenwürde: Assimilation oder Integration? – Ein etisches dilemma*, „Moraltheologische Studien” 15 (1988) 48; M. Gordon, *Assimilation in american life*, New York 1964, 71.
 - 6 J. Heiss, *Sources of satisfaction and assimilation among Italian immigrants*, „Human Relations” 19/2 (1966) 165-177.

też wyjaśnić różnorodności i wzajemnych oddziaływań, a także przenikania się różnych elementów kultur oraz ich współwystępowania. Potwierdza to również olbrzymia dowolność w rozumieniu asymilacji, jaką napotkać można u wielu autorów, którzy oczekują pogłębienia zachodzących procesów asymilacyjnych z jednej strony, a z drugiej przewidują utrzymanie i rozwój grup etnicznych w przyszłości⁷. Jednostronność tej teorii wydaje się być szczególnie niebezpieczna na gruncie aktywności religijnej imigrantów. Asymilacja, która łączy się z koniecznością porzucenia własnej kultury rodzimej na rzecz kultury kraju osiedlenia, może prowadzić w praktyce do zakwestionowania wartości religijnych, tkwiących nieoddzielnie w kulturze pochodzenia. Grupy i ich jednostki, które okażą silne przywiązanie do swoich przekonań religijnych będą w związku z tym uważane za niezdolne do asymilacji, a co za tym idzie ostatecznie niepożądane. Posłużenie się takim mechanizmem w praktyce byłoby pogwałceniem jednego z podstawowych praw człowieka, prawa do wolności religijnej⁸.

Wprowadzanie przez teorię asymilacji pewnej dowolności w określeniu zachodzących zmian oraz dopuszczanie stosowania uogólnień do ich określenia, najpierw jako zjawisk całkowitych i nieodwracalnych, innym razem jako tylko częściowych i odwracalnych, prowadzi do zamieszania pojęciowego. Nie spełnia w ten sposób podstawowego wymagania jakie stawia się przed każdą teorią analityczną, mianowicie, aby jej budowa jednoznacznie definiowała zarówno rodzaj zjawisk, w których zmiany mają być obserwowane i badane, jak i ich istotę, charakter i zasięg. Dlatego też, analizując ją od strony czysto teoretycznej należy stwierdzić, że nie jest ona w stanie w pełni opisać i wyjaśnić złożonych procesów interakcji zachodzących pomiędzy grupą etniczną i społeczeństwem pobytu⁹.

7 Por. N. Sandberg, *The polish-americans community*, New York 1974, 75; R. Johnston, *Future Australians*, Canberra 1972.

8 Por. H. Skorowski, *Chrześcijańska interpretacja praw człowieka*, Warszawa 1992.

9 Por. G. Babiński, *Lokalna społeczność polonijna w Stanach Zjednoczonych Ameryki w procesie przemian* (Biblioteka Polonijna 1), Wrocław – Warszawa – Kraków 1977, 28-33; H. Juros, *Migration...*, 49.

Koncepcja przystosowania i akulturacji jako odpowiedź na potrzebę dialogu

Przedstawione powyżej argumenty przynaglają do poszukiwania teorii bardziej konkretnej i realnej nazwanej *koncepcją przystosowania* (*the concept of adaptation and acculturation*). Wskazali na jej istnienie I. Thomas i F. Znaniecki w swoich badaniach socjologicznych. W dziele pt. *Chłop polski w Europie i Ameryce* sugerują powstawanie nowego społeczeństwa polsko-amerykańskiego na bazie pewnych elementów zaczerpniętych częściowo z amerykańskich wartości społecznych, a częściowo z tradycji polskich. Doszli w swych badaniach również do wniosku, że w tym procesie obie kultury, tak polska jak i amerykańska, są aktywnie interpretowane oraz odpowiednio modyfikowane. I. Thomas i F. Znaniecki koncentrują się na analizie wzorów zachowań i systemu wartości emigrantów, jak też na procesie dostosowywania się do nowych warunków życia. Używają do określenia tego zjawiska terminu *przystosowanie* (*adjustment*)¹⁰. Koncepcja przystosowania jako propozycja formy koegzystencji grupy etnicznej migrantów ze społecznością lokalną kraju osiedlenia, występuje również u J. Zubrzyckiego, prowadzącego badania socjologiczne wśród środowisk emigracyjnych Wielkiej Brytanii. Dla Polaków, którzy traktowali swój pobyt poza ojczyzną jako czasowy, nawiązanie kontaktu z administracją i kulturą kraju było potrzebne, aby przetrwać najtrudniejsze chwile i odnaleźć sposób na funkcjonowanie, aby zabezpieczyć podstawowe potrzeby. W związku z tym zaistniała konieczność przystosowania się do zmienionych warunków życia w państwie o odmiennych tradycjach społeczno-kulturowych. J. Zubrzycki określając terminem *przystosowanie* całokształt wzajemnych oddziaływań zachodzących pomiędzy imigrantami a społeczeństwem miejscowym, akcentuje przede wszystkim końcowy efekt tego procesu. Może on doprowadzić w rezultacie do *asymilacji*, *akomodacji* lub *konfliktu*. Akomodacja będąca drugą formą przystosowania, posiada pośredni charakter pomiędzy zjawiskiem asymilacji i konfliktu. Od konfliktu różni się tym, że stanowi w istocie pewien rodzaj porozumienia między imigrantami a miejscowych

10 Por. I. Thomas – F. Znaniecki, *Chłop polski w Europie i Ameryce*, t. 5, Warszawa 1976, 8-15.

społeczeństwem. Polega ono na czasowym uzgodnieniu obustronnych relacji w celu zapobieżenia konfliktom. O faktycznej akomodacji we wzajemnych stosunkach rozstrzyga przede wszystkim istnienie kulturowej identyczności grupy etnicznej, następnie pewne różnice, co do form spędzania wolnego czasu, co do zamieszkania, zatrudnienia, utrzymywanie wzajemnych kontaktów głównie na płaszczyźnie instytucjonalnej oraz brak oznak indywidualnej dezorganizacji. Rezultatem procesu przystosowania może być również stan konfliktu pomiędzy grupą etniczną a społecznością miejscową. Typowymi symptomami takiej sytuacji są nastroje *wyalienowania*, obustronne lub jednostronne akty agresji, szerzenie się różnych form dyskryminacji, wyzysku i napięć. Taki stan rzeczy prowadzi nieuchronnie do dezorganizacji, chaosu a nawet demoralizacji jednostek. Nawiązująca do teorii przystosowania, koncepcja *akulturacji*¹¹ została sformułowana w kręgu zwolenników antropologii kultury¹². Według sformułowanych przez nich pojęć akulturacja oznacza przejęcie przez grupę etniczną części wartości i wzorów zachowań, jak również kultury materialnej grupy dominującej z zachowaniem i możliwością dalszego pomnażania pewnej części dziedzictwa kulturowego. Można stwierdzić, że akulturacja w takim znaczeniu stanowi jedną z wersji teorii przystosowania¹³.

-
- 11 Por. A. Żaliński, *Akulturacja*, w: *Słowniki społeczne*, t: *Studia kulturowe*, red. L. Korporowicz – A. Knap-Stefaniuk – Ł. Burkiewicz, Kraków 2022, 129-145.
- 12 Do głównych przedstawicieli tego kierunku myślowego należą G. Bateston i R. Redfield. Por. A. Paluch, *Kulturowe aspekty procesów asymilacyjnych* (Biblioteka Polonijna 7), Wrocław – Warszawa – Kraków 1980, 71.
- 13 Por. *tamże*, W. Markiewicz, *Naród i świadomość narodowa a problem asymilacji i lojalności obywatelskiej*, 35; A. Kapiszewski, *Psychologiczne aspekty emigracji i asymilacji*, *tamże*, 157-158; „Akulturacja konieczna – dotyczy etapu osiedlenia i niezbędna jest dla każdego, kto pragnie żyć, choćby niedługo w nowym kraju. Jest to akulturacja wymuszona przez właściwości nowego środowiska. (...) Akulturacja wskazana, wiąże się z końcowymi fazami etapu osiedlenia i etapu identyfikacji z grupą etniczną. Obejmuje przyjęcie takich elementów kultury, które są korzystne dla lepszej adaptacji w nowym środowisku. (...) Akulturacja pełna jest typowa dla etapu identyfikacji ze społeczeństwem globalnym.” R. Siemieńska, *Sila tradycji i siła interesów. O źródłach białego ruchu etnicznego w Stanach Zjednoczonych*, Warszawa 1978, 212-214; por. także *Inkulturacja – nowe religie. Materiały sympozjum misjologicznego 1983 – 1984*, „Zeszyty Misjologiczne ATK” 7 (1986).

Słabą stroną koncepcji przystosowania i akulturacji jest leżące u jej podstaw założenie, zgodnie z którym w toku wzajemnych oddziaływań z grupą etniczną, zarówno struktura społeczeństwa miejscowego, jak i jego kultura pozostają niezmienione. Teoria ta przewiduje i dopuszcza zmiany dotyczące jedynie grupy imigrantów. Momentem przesądzającym o jej wyższości w stosunku do koncepcji asymilacji jest fakt, iż pozwala ona zachować i rozwijać przynajmniej część swojego dziedzictwa kulturowego zaczerpniętego w kraju pochodzenia lub przejętego od najbliższych. Jednak teoria przystosowania i akulturacji nie opisuje adekwatnie i nie tłumaczy w pełni całości procesów wzajemnego przenikania się i dialogu kultury etnicznej przybywających i kultury społeczeństwa przyjmującego. Należy natomiast przyznać, że z całą pewnością pozostawia ona przestrzeń do realizacji aspiracji zawodowych, kulturalnych i religijnych imigrantów. Przestrzeń ta nie jest jednak wolna od kontroli społeczeństwa pobytu, konkretnie i ściśle określona, dlatego też wąska i nietrwała.

Jednostronność w ujmowaniu zagadnienia wzajemnych relacji pomiędzy grupą imigrantów i społeczeństwem miejscowym, która ujawnia się zarówno w koncepcji asymilacji jak i przystosowania i akulturacji, potwierdza praktyka życia środowiska migracyjnego. Doświadczenie takich społeczeństw, jak amerykańskie, kanadyjskie, czy australijskie pokazuje, że w procesie wchodzenia grupy etnicznej w nową społeczność, żadna ze stron nie zachowuje się biernie. Wręcz przeciwnie, można zaobserwować aktywizację życia społecznego w różnych przejawach (pozytywnych i negatywnych), obustronne dążenie do dynamicznej koegzystencji, a nawet przypadki przejmowania niektórych elementów kultury migrantów przez społeczeństwo miejscowe.

Koncepcja integracji wynikająca z doświadczenia teoretyczno-praktycznego

Z biegiem czasu całość procesu wzajemnego poznawania i dialogu kulturowego w płaszczyźnie kulturowo-społecznej określono terminem *integracja* (*the concept of cultural integration*). Prekursorem procesów

dokonujących się w grupie, czy też w całym społeczeństwie lub w jego kulturze w kategoriach integracji jest E. Durkheim. Szczególnie intensywny rozwój tej koncepcji przypada na drugą połowę XIX wieku i wiąże się w sposób istotny z upowszechnianiem się wówczas *teorii pluralizmu kulturowego*. Obecnie najważniejszymi jego przedstawicielami są P. Sorokin i T. Parsons. W nawiązaniu do teorii integracji konsekwentnie budowanej na zasadach *pluralizmu kulturowego* ideą przewodnią jest pogląd, że rezultatem wzajemnej interakcji grupy imigrantów z grupą, jaką stanowi ludność rodzima jest uzyskanie pewnego stanu jedności i harmonii lub przeciwnie – stanu skłócenia i konfliktu. Przy czym koncepcja ta zakłada, iż owo oddziaływanie prowadzi do zmian w obu tych grupach, a przeobrażenia dokonujące się w społeczności imigrantów nie prowadzą do utraty poczucia własnej tożsamości. Teoria integracji dociera tym samym do sedna procesów, jakie zachodzą w strukturze powstającego społeczeństwa wieloetnicznego. Ma tutaj miejsce wzajemne przenikanie się, prawdziwego dialogu i łączenie kultury imigrantów z kulturą społeczeństwa miejscowego w jedną, złożoną, mniej lub bardziej harmonijnie dopasowaną całość. Stąd integrację określa się jako „wzajemną wymianę wartości pomiędzy grupą emigracyjną a społeczeństwem imigracyjnym, która prowadzi konsekwentnie do utworzenia z nim w miarę harmonijnej całości, z jednoczesnym zachowaniem własnej osobowości narodowej i kulturowej”¹⁴.

Przedstawiona powyżej próba określenia pojęcia integracji nabiera charakteru analogicznego. Pojęcie to przestaje być wieloznaczne, ale nie staje się tym samym jednoznaczne¹⁵. W ujęciu opisowym „oznacza ono spontaniczny, dynamiczny, ciągły, powolny (stopniowy), wolny od przymusu proces, który przez to samo łączy harmonijnie imigrantów i tubylców (czasami autochtonów) w jednym społeczeństwie tak, że grupy poznają się wzajemnie, (zewnątrznie) przystosowują, prowadzą szeroko pojęty dialog, dopasowują i wzajemnie swoimi wartościami

14 J. Gruszyński, *Integracja emigracji...*, 558; A. Paluch, *Procesy asymilacji...*, 58-59.

15 J. Woźniak, *Integracja kulturowo-społeczna emigrantów a ich prawo do wolności religijnej w nauczaniu społecznym Kościoła*, rozprawa doktorska napisana na ATK w 1990 r. (w maszynopisie).

kulturowymi (od wewnątrz) ubogacają, bez całkowitego rezygnowania przy tym ze swojej odmienności, uczestnicząc równocześnie aktywnie i efektywnie w życiu wspólnoty miejscowej”¹⁶. Proces ten ma ze swej natury charakter kompleksowy i próbuje pogodzić często wartości krańcowo różne, takie jak uniwersalność i partykularyzm, indywidualizm i pluralizm, dobro jednostkowe i dobro wspólne, wolność indywidualną i porządek społeczny. Tak rozumiany proces integracji obejmuje swoim zasięgiem różne sfery struktury, dialogu i kultury danego społeczeństwa. Nawiązując do takiego stanu rzeczy W. Landecker rozróżnia integrację normatywną, komunikacyjną (funkcjonalną) oraz kulturalną. Pierwsza z nich dokonuje się w obrębie norm, wartości i wzorów zachowań grupy etnicznej imigrantów i społeczności przyjmującej. W procesie integracji normatywnej winny one zostać zharmonizowane tak, by stanowiły jedną, zgodną całość, zarówno w skali jednostki, jak i społeczeństwa globalnego. Integracja funkcjonalna wskazuje z kolei na stan i stopień zaangażowania w strukturę i organizację całego społeczeństwa. Istotną sprawą jest tutaj kwestia, czy pełnią oni (imigranci) te same role i zajmują podobne pozycje oraz stanowiska, jak członkowie społeczności miejscowej. Integracja komunikacyjna ukazuje natomiast, w jakim stopniu grupy etniczne przyswoiły sobie język społeczeństwa rodzimego, także określa stopień popularności języków imigrantów oraz poziom uczestnictwa członków tych grup w organizowaniu i korzystaniu ze środków społecznego przekazu, będących jednym z głównych nośników kultury. Ostatni rodzaj integracji, to *integracja kulturowa*. Rozstrzyga ona pytanie o to, jaki jest stopień zharmonizowania kultury grupy imigrantów z kulturą społeczeństwa miejscowego. Określa też, jak dalece jest możliwe wzajemne uczestnictwo w tych kulturach.

Rozważając zagadnienie integracji należy również zauważyć, że dokonuje się ona nie tylko w różnych sferach struktury i kultury danego społeczeństwa, ale ma także zróżnicowany zasięg. Co innego oznacza w odniesieniu do ogółu społeczeństwa, a czym innych charakteryzuje się w odniesieniu do poszczególnych jednostek. W pierwszym przypadku integracja jest procesem koordynującym wzajemne stosunki pomiędzy grupą imigrantów i ludnością rodzimą w dziedzinie kultury

16 H. Juros, *Migration...*, 52.

i struktur społecznych. Jasno z tego wynika, że teoria integracji w swej istocie nie akceptuje możliwości asymilacji całej grupy etnicznej. Sta-je się ona natomiast możliwa na płaszczyźnie indywidualnej, jednostkowej. W takim przypadku integracja w konsekwencji prowadzi do zmiany osobowości osoby poddającej się *integracji asymilacyjnej*. Zasięg tej transformacji oznacza z jednej strony niebezpieczeństwo etnocentryzmu, oznaczającego w praktyce sytuację przysłowiowego *getta*, z drugiej natomiast rysuje się groźba całkowitej *asymilacji*. Pomiędzy tymi dwoma skrajnymi perspektywami ukazuje się *modus vivendi*, jakby centralnie usytuowana możliwość przemiany osobowości jednostki, którą będzie charakteryzował i cechował *kulturowy pluralizm*¹⁷.

W skali całego społeczeństwa, zjawisko integracji dokonuje się etapami i prowadzi od możliwości zaistnienia sytuacji izolacji kulturowej z jednej strony, poprzez fazę przystosowania i adaptacji, aż do stanu pełnej integracji, na przeciwnym biegunie. Podobnie w wymiarze jednostki, integracja prowadzi etapami od ekstremalnej sytuacji egoizmu etnicznego, który oznacza zamknięcie się jednostki w świecie własnych wartości i wzorów zachowań oraz chęć absolutyzacji swojej etnicznej kultury, a następnie za przyczyną dialogu, poprzez etap przystosowania, adaptacji, ostatecznie prowadzi do integracji na bazie dualizmu kulturowego, a nawet kulturowego pluralizmu, do stadium asymilacji w sensie utraty przez jednostkę własnej kultury pochodzenia na rzecz kultury kraju osiedlenia¹⁸.

Podsumowanie

Podsumowując rozważania dotyczące dialogu kultur w perspektywie teorii integracji kulturowej należy zaznaczyć, iż znajduje ona współcześnie najwięcej naukowej aprobaty. Dzieje się tak dlatego, iż pozwala ona najlepiej zbadać podstawowy fakt z życia jednostek i społeczeństw wieloetnicznych, jakim jest występowanie obok siebie sytuacji kompromisu i konfliktu. Przede wszystkim zaś ujmuje

17 H. Kubiak, *Asymilacja etniczna...*, 66.

18 E. Paucz, *Melting pot – polityka tygla. Polonia w USA. Dziś i jutro* (Biblioteka Nowe drogi 1), 21-22.

ona w sposób adekwatny procesy interakcji w formie dialogu kulturowego, zachodzące pomiędzy grupą imigrantów i społeczeństwem miejscowym, definiuje przy tym ich charakter i zakres. Procesy te traktuje jako istotny społeczno-kulturowy, empiryczny fakt. Potrafi też określić kierunki ich rozwoju, tak w skali jednostki w procesie tworzenia podmiotowości¹⁹, grupy etnicznej, jak i społeczeństwa postglobalnego. Koncepcja ta wyklucza możliwość asymilacji całej grupy etnicznej dlatego, że proces interakcji imigrantów ze społeczeństwem miejscowym nie ma charakteru jednostronnego, lecz zawsze dwustronny i prowadzi w rezultacie do wzajemnego, aktywnego łączenia się elementów kultury obu tych społeczności. Wniosek ten przesądza o fakcie zerwania przez *teorię integracji* z pewnymi, ustalonymi w potocznym myśleniu stereotypami, dotyczącymi przebiegu procesów interkulturowych. Stanowi on tym samym moment najbardziej charakterystyczny dla tej koncepcji. Tak więc prezentacja teorii *asymilacji*, *przystosowania* i *akulturacji* oraz *integracji* pozwala ostatecznie stwierdzić, że problematyka dialogu międzykulturowego w społeczeństwie ponowoczesnym jest niezwykle złożona²⁰. Wszelkie rozwiązania typu rezygnacji z własnej tożsamości kulturowej na rzecz asymilacji są w dziedzinie zdrowej integracji nie do przyjęcia. Powierzchnowość i przejściowość teorii przystosowania i akulturacji nie są zadowalające, chyba, że dotyczą okresów krótkotrwałych. Pozostała, koncepcja integracji, jak się wydaje, z punktu widzenia różnych doświadczeń na obecnym etapie rozpoznania jest zdecydowanie najlepszą propozycją teoretyczną w kwestii interetnicznej. W związku z powyższym powstaje imperatyw rozwoju tej teorii na poziomie praktycznych rozwiązań i uaktualnianie poprzez analizę i wyciąganie wniosków z nowych doświadczeń podczas funkcjonowania w konkretnych społeczeństwach.

19 Por. K. Wielecki, *Kultura versus kultura masowa. Podmiotowość i quasi kultura w nibyspołeczeństwie*, Warszawa 2024, 485-503.

20 Por. R. Wiśniewski, *Komunikacja i kompetencje międzykulturowe*, w: *Słowniki społeczne*, t: *Studia kulturowe...*, III-128.

Camino 2025

Uniwersyteckie Centrum
Badań Właściwości Religijnej
UKSW w Warszawie

STELLA MARIS
Łódzki Uniwersytet
Ludowy

Wzgórzona
Polakich
Katolickich
Uniwersytech
Ludowych

ZWIĄZEK DIECEZJALNY
KLUBA KOLPINGA DIECEZJI PEŁPANSKIEJ

MUZEUM
NIEPODLEGŁOŚCI

DWUTYGOODNIK KATOLICKI
(DIECEZJA PEŁPANSKA)

RADIO GŁOS

Hotel & SPA
Leba

ISBN 978-83-8333-431-8

Dostępne także
w wersji elektronicznej.